CAPTIVE PRINCE

volume one

S.U. PACAT

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz
ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap
ANA GRUP
https://t.me/ayisigikitapgenel
WATTPAD
https://t.me/ayisigiwatty
İNGİLİZCE
https://t.me/Moonlightlibrary1
ÇEVİRİ KANALI
https://t.me/moonlightceviri
SESLİ KİTAP
https://t.me/seslikitapayisigi
ÇEVİRİ İSTEK GRUBU
https://t.me/moonlighttranslatee
Yakında Gelecek Olan Kitaplar
https://t.me/moonlightistek
Kitap istek grubu PDF olmayan kitapları buraya yazın.
https://t.me/ayisigikitapp

İÇİNDEKİLER

Esir Prens, Cilt 1
Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Ekstralar
Erasmus'un Eğitimi

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

S. U. Pacat, Tokyo ve Perugia da dahil olmak üzere birçok farklı şehirde yaşamış bir yazardır. Şu anda Avustralya'da yaşamakta ve *Esir Prens* üçlemesinin üçüncü ve son kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Takip et S.U. Pacat üzerinde Twitter @ supacat, veya üzerinde onu blog www.captiveprince.com adresinde.

OceanofPDF.com

AYRICA S.U. PACAT TARAFINDAN

KAPALI PRENS
Birinci Cilt
İkinci Cilt

OceanofPDF.com

Metin telif hakkı© S. U. Pacat, 2013.

S. U. Pacat'ın bu çalışmanın tek yazarı olarak tanımlanma hakkı ileri sürülmüştür. Tüm hakları dünya çapında saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, tercüme edilemez, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya iletilemez.

Kapak tasarımı Benji Greig © S. U. Pacat
Kapak illüstrasyonu Lee Chan © S. U. Pacat

ISBN 978-0-9875073-2-7

OceanofPDF.com

Tutsak Prens, hikayenin tüm orijinal okuyucularına ve destekçilerine adanmıştır. Bu kitabı mümkün kılan sizin cesaretiniz ve coşkunuzdur.

Hepinize çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

KARAKTERLER

Akielos

THEOMEDES, Akielos Kralı
DAMIANOS (Damen), Theomedes'in oğlu ve varisi
KASTOR, Theomedes'in gayrimeşru oğlu ve Damen'in üvey kardeşi

JOKASTE, Akielon sarayında bir hanımefendi

ADRASTUS, Kraliyet Kölelerinin Bekçisi
LYKAIOS, Damianos'un evinde bir kadın köle ERASMUS, bir
erkek köle

Vere

Vere Kral Naibi
LAURENT, Vere tahtının varisi RADEL,

Prens'in evinin yöneticisi

GUION, Veretian Konseyi üyesi ve Akielos Büyükelçisi AUDIN, Veretian
Konseyi üyesi
HERODE, Veretian Konseyi üyesi JEURRE,
Veretian Konseyi üyesi CHELAUT, Veretian
Konseyi üyesi

NICAISE, bir evcil hayvan

GOVART, Kral Muhafızlarının eski bir üyesi

JORD, Prens'in Muhafızları'nın bir üyesi
ORLANT, Prens'in Muhafızları'nın bir üyesi

VANNIS, bir saray
mensubu TALIK, onun
evcil hayvanı

ESTIENNE, bir saray mensubu

BERENGER, bir saray
mensubu ANCEL, onun
evcil hayvanı

Patras

TORGEIR, Patras Kralı
TORVELD, Torgeir'in küçük kardeşi ve Vere Büyükelçisi

Geçmişten

ALERON, eski Vere Kralı ve Laurent'in babası
AUGUSTE, Vere tahtının eski varisi ve Laurent'ın ağabeyi

OceanofPDF.com

PROLOGUE

'Prensinizin,' dedi Leydi Jokaste, 'kendi haremini tuttuğunu duyduk. Bu köleler her gelenekçiyi memnun edecektir, ancak Adrastus'tan ek olarak özel bir şey hazırlamasını istedim, Kral'dan Prensiniz için kişisel bir hediye. Adeta bir mücevher gibi.

Vere Büyükelçisi Guion, 'Majesteleri zaten çok cömert davrandı,' dedi.

Seyir galerisini boydan boya dolaştılar. Guion üzüm yapraklarına sarılmış baharatlı etlerin ağız sulandıran tadıyla yemek yemiş, öğle sıcağı özenli köleler tarafından uzanmış halinden uzaklaştırılmıştı. Bu barbar ülkenin kendine has cazibeleri olduğunu kabul etmeye cömertçe istekliydi. Yemekler kabaydı ama köleler kusursuzdu: kusursuz bir şekilde itaatkâr ve Vere'in sarayındaki şımarık evcil hayvanlara hiç benzemeyen bir şekilde efsunlamak ve tahmin etmek üzere eğitilmişlerdi.

Galeri, sergilenen iki düzine köleyle süslenmişti. Hepsi ya çıplaktı ya da şeffaf ipeklere zar zor bürünmüşlerdi. Kölelerin boyunlarında yakut ve tanzanitle süslenmiş altın tasmalar, bileklerinde ise altın bileklikler vardı. Bunlar tamamen süs amaçlıydı. Köleler gönüllü itaatkârlıklarını göstermek için diz çöktüler.

Bunlar yeni Akielos Kralı'nın Vere Naibi'ne bir hediyesi olacaktı; son derece cömert bir hediye. Sadece altın bile küçük bir servet değerindeydi, köleler ise kesinlikle Akielos'un en iyilerindendi. Özel olarak, Guion saray kölelerinden birini kişisel kullanımı için ayırmıştı bile; güzel ince bir bele ve yoğun kirpikli koyu renk gözlere sahip ağırbaşlı bir gençti. Galerinin en ucuna vardıklarında, Kraliyet Kölelerinin Bekçisi Adrastus sertçe eğildi, bağcıklı kahverengi deri çizmelerinin topukları birlikte çizmek.

"Ah. İşte geldik,' dedi Leydi Jokaste gülümseyerek.

Bir ön odaya geçtiler ve Guion'un gözleri büyüdü.

Elleri bağlı ve ağır koruma altında Guion'un daha önce hiç görmediği bir erkek köle vardı.

Güçlü kaslara sahip ve fiziksel olarak heybetli olan bu adam, galerideki diğer köleleri süsleyen biblo-zincirlerden takmıyordu. Kısıtlamaları gerçekti. Bilekleri arkadan bağlanmış, bacakları ve gövdesi kalın kordonlarla bağlanmıştı. Buna rağmen vücudunun gücü ancak zar zor kontrol altına alınmış görünüyordu. Koyu renk gözleri tıkacın üzerinde öfkeyle parlıyordu ve gövdesini ve bacaklarını bağlayan pahalı kordonlara yakından bakarsanız, kısıtlamalarına karşı sert bir şekilde savaştığı kırmızı yaraları görebilirdiniz.

Guion'un nabzı hızlandı, neredeyse paniklemiş gibi bir tepki verdi. Kaba bir cevher mi? Bu köle daha çok vahşi bir hayvana benziyordu, koridorda sıralanan yirmi dört evcil kedi yavrusuna hiç benzemiyordu. Vücudunun muazzam gücü zar zor kontrol altında tutulabiliyordu.

Guion, sanki kölenin varlığı onu tedirgin ediyormuş gibi geri çekilen Adrastus'a baktı.

"Yeni kölelerin hepsi bağlı mı?" diye sordu Guion, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak.

'Hayır, sadece o. O, yani-' Adrastus tereddüt

etti. "Evet?

"Elle tutulmaya alışık değil," dedi Adrastus, Leydi Jokaste'ye tedirgin bir yan bakış atarak. "Eğitilmedi.

Leydi Jokaste, "Prens'in meydan okumayı sevdiğini duyduk," dedi.

Guion bakışlarını tekrar köleye çevirirken tepkisini bastırmaya çalıştı. Bu barbarca hediyenin, Akielos'un vahşi sakinlerine karşı en hafif tabirle sıcaklıktan yoksun duygular besleyen Prens'e hitap edip etmeyeceği oldukça şüpheliydi.

"Bir adı var mı?" diye sordu Guion.

Leydi Jokaste, 'Prensiniz elbette ona istediği ismi vermekte özgürdür,' dedi. "Ama inanıyorum ki ona "Damen" adını vermesi Kral'ı çok memnun edecektir. Gözleri parlıyordu.

"*Leydi Jokaste*," dedi Adrastus, görünüşte itiraz eder gibi, ama elbette bu imkânsızdı.

Guion diğerine baktı. Kendisinden bir yorum yapmasının beklendiğini gördü.

"Bu kesinlikle ilginç bir isim seçimi," dedi Guion. Aslında dehşete düşmüştü.

Leydi Jokaste dudaklarını hafifçe gererek, "Kral öyle düşünüyor," dedi.

Kölesi Lykaios'u boğazına bir kılıç darbesi indirerek öldürdüler. O bir saray kölesiydi, savaş eğitimi almamıştı ve o kadar tatlı bir itaatkârdı ki, eğer ona emretseydi, diz çöküp boğazını kılıç darbesi için açardı. Ona itaat etme ya da direnme şansı verilmedi. Sessizce katlandı, solgun uzuvları beyaz mermerin üzerinde kıpırtısız yatıyordu. Altındaki kan yavaşça mermer zemine yayılmaya başladı.

"Yakalayın onu!" dedi odaya doluşan askerlerden biri, uzun kahverengi saçlı bir adam. Damen şoktan dolayı buna izin vermiş olabilirdi ama tam o anda iki asker Lykaios'a ellerini uzattı ve onu yere serdi.

İlk takasın sonunda askerlerden üçü ölmüştü ve Damen'ın elinde bir kılıç vardı.

Karşısındaki adamlar tereddüt etti ve geri
çekildi. "Seni kim gönderdi?" dedi Damen.
Sırık saçlı asker, "Kral" dedi. "Baba?"
Neredeyse kılıcını indirecekti. "Kastor. Baban
öldü. Alın onu.'

Yetenekleri güçten, doğal yetenekten ve durmaksızın çalışmaktan doğan Damen için dövüşmek doğaldı. Ancak bu adamlar, tüm bunları çok iyi bilen ve dahası Damen'ın kalibresindeki bir adamın üstesinden gelmek için kaç asker gerektiğine karar vermekte etmeyen biri tarafından ona karşı gönderilmişti. Sayıca çok üstün olan Damen, kolları arkadan bükülmüş ve boğazına bir kılıç dayanmış halde yakalanmadan önce ancak bu kadar dayanabilmişti. O zaman, safça, öldürülmeyi beklemişti. Bunun yerine dövüldü, zaptedildi ve - serbestçe dövüştüğünde, tatmin edici miktarda hasar verdi silahı olmayan biri için tekrar dövüldü.

"Çıkarın onu buradan," dedi kır saçlı asker, elinin tersiyle şakağındaki ince kan çizgisini silerek.

Bir hücreye atılmıştı. Düz ve samimi çizgiler boyunca ilerleyen zihni olan bitene bir anlam veremiyordu.

"Beni kardeşimi görmeye götürün," diye talepte bulununca askerler güldü ve biri karnına tekme attı.

"Emri veren kardeşin," diye alay etti içlerinden biri. 'Yalan
söylüyorsun. Kastor hain değil.

Ancak hücresinin kapısı çarparak kapandı ve şüphe ilk kez başını kaldırdı.

Saflık etmişti, diye fısıldadı küçük bir ses, tahmin etmemişti, görmemişti; ya da belki de görmeyi reddetmişti, bir evladın hasta ve ölmekte olan babasının son günlerine göstermesi gereken onura saygısızlık gibi görünen karanlık söylentilere itibar etmemişti.

Sabahleyin onu almaya geldiler ve şimdi tüm olanları anlıyor ve kendisini esir alan kişiyi cesaretle ve acı bir gururla karşılamak istiyordu, kollarının arkasından bağlanmasına izin verdi, kaba boyun eğdi ve omuzlarının arasından sert bir itişle itildiğinde ilerledi.

Nereye götürüldüğünü anladığında, tekrar şiddetle mücadele etmeye başladı.

Oda sade bir şekilde beyaz mermerden oyulmuştu. Yine mermer olan zemin hafifçe eğimliydi ve göze batmayan oyma bir kanalla son buluyordu. Tavandan bir çift pranga sarkıyordu ve Damen bu prangalara, zorla direnmesine rağmen, kolları başının üzerine çekilerek zincirlenmişti.

Bunlar köle hamamlarıydı.

Damen bağlara karşı sarsıldı. Kımıldamadılar. Bilekleri çoktan morarmıştı. Suyun bu tarafında, çeşitli minderler ve havlular çekici bir düzen içinde dizilmişti. Çeşitli yağlar içeren, değişik şekillerdeki renkli cam şişeler minderlerin arasında mücevher gibi parlıyordu.

Su kokuluydu, sütlüydü ve yavaşça boğulan gül yapraklarıyla süslenmişti. Tüm incelikler. Bu olamazdı, Damen göğsünde bir dalgalanma hissetti; öfke, kızgınlık ve bunların altında bir yerde, karnında kıvrılan ve çalkalanan yeni bir duygu.

Askerlerden biri onu arkadan pratik bir şekilde tutarak hareketsiz hale getirdi. Diğeri onu soymaya başladı.

Giysilerinin bağları çözüldü ve hızla çekilip çıkarıldı. Sandaletleri ayaklarından kesildi. Damen, yanaklarında buhar gibi sıcak bir aşağılanma hissiyle prangalı ve çıplak bir halde dururken, hamamın nemli sıcaklığı teninde kıvrılıyordu.

Askerler kemerli geçide çekildiler, orada bir figür onları kovdu, yontulmuş yüzü yakışıklı ve tanıdıktı.

Adrastus Kraliyet Kölelerinin Bekçisiydi. Kral Theomedes tarafından kendisine bahşedilmiş prestijli bir mevkiydi. Damen

O kadar güçlü bir öfke dalgasına kapıldı ki neredeyse görme yetisini kaybedecekti. Kendine geldiğinde Adrastus'un onu nasıl değerlendirdiğini gördü.

'Bana el sürmeye cesaret edemezsin,' dedi Damen.

"Emir altındayım," dedi Adrastus, tutmaya çalışsa da. *"Seni öldüreceğim,"* dedi Damen.

"Belki de bir kadın-" dedi Adrastus, bir adım geri çekildi ve selam verip odadan çıkan görevlilerden birinin kulağına fısıldadı.

Birkaç dakika sonra bir köle içeri girdi. Elle seçilmişti ve Damen'ın zevkleri hakkında bilinen her şeye uyuyordu. Teni hamamların mermeri kadar beyazdı ve sarı saçları, boğazının zarif sütununu ortaya çıkaracak şekilde basitçe tutturulmuştu. Göğüsleri dolgundu ve tülün altında kabarmıştı; pembe meme uçları belli belirsiz görünüyordu.

Damen, köleler tarafından hizmet edilmeye yabancı olmamasına rağmen, sahadaki bir rakibinin hareketlerini takip edeceği aynı ihtiyatla onun yaklaşmasını izledi.

Elini omzundaki kopçaya doğru kaldırdı. Bir göğsünün kıvrımını, ince belini, kalçalarına ve daha aşağıya doğru kayan tülünü ortaya çıkardı. Giysileri yere düştü. Sonra bir su kepçesi aldı.

Çıplak bir halde adamın vücudunu yıkadı, sabunladı ve duruladı, suyun kendi tenine ve yuvarlak göğüslerine sıçramasına aldırmadı. Son olarak saçlarını ıslatıp sabunladı, iyice yıkadı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip küçük ılık su küvetlerinden birini başının arkasına doğru eğerek bitirdi.

Bir köpek gibi silkindi. Etrafta Adrastus'u aradı ama Kölelerin Bekçisi ortadan kaybolmuş gibiydi.

Köle renkli şişelerden birini aldı ve içindeki yağdan bir miktar avucuna döktü. Ellerini kaplayarak, metodik vuruşlarla adamın tenine sürmeye başladı ve her yere uyguladı. Vuruşları kasıtlı olarak yavaşladığında ve ona karşı hareket ettiğinde bile gözleri kapalı kaldı. Damen'ın parmakları zincirlerini ısırdı.

Jokaste, "Bu kadar yeter," dedi ve köle Damen'dan uzaklaşarak anında ıslak mermer zemine secde etti.

Açıkça tahrik olmuş olan Damen, Jokaste'nin sakince değerlendiren bakışlarına aldırmadı. "Kardeşimi görmek istiyorum," dedi Damen.

'Senin kardeşin yok,' dedi Jokaste. 'Senin bir ailen yok. Adın, rütben ya da mevkiin yok. Şimdiye kadar en azından bu kadarını bilmen gerekirdi.

'Buna boyun eğmemi mi bekliyorsun? Adrastus'un efendisi mı? Onun boğazını parçalayacağım.'

'Evet. Yapabilirsin. Ama sarayda hizmet vermeyeceksin.'

"Nerede? Açıkça.

Ona baktı.

Damen, "*Ne yaptın sen?*" dedi.

"Hiçbir şey," dedi, "ama kardeşler arasında seçim yap.

En son saraydaki odasında konuşmuşlardı; eli onun koluna yapışmıştı.

Bir tablo gibi görünüyordu. Bukleleri kıvrımlı ve mükemmeldi; yüksek, pürüzsüz alnı ve klasik yüz hatları ise kusursuzdu. Adrastus'un geri çekildiği yerde, narin sandaletleri ıslak mermer üzerinde sakin ve emin adımlarla ona doğru ilerliyordu.

Dedi ki, 'Neden beni hayatta tutuyorsunuz? Bu hangi ihtiyacı karşılıyor? Bunun dışında yeterince temiz. Bu-' Isırdı; kadın onun sözlerini kasıtlı olarak yanlış anladı.

"Bir kardeş sevgisi mi? Onu hiç , değil mi? Kolay ve hızlı bir ölümden başka nedir ki? Seni dövdüğü tek seferin, önemli olan tek sefer olduğu sonsuza dek aklından çıkmamalı.

Damen yüzünün şekil değiştirdiğini hissetti. *"-Ne*?

Korkmadan onun çenesine dokundu. Parmakları ince, beyaz ve kusursuz bir zarafete sahipti.

'Neden soluk teni tercih ettiğini anlıyorum,' dedi. "Seninki morlukları gizliyor.

Onu altın tasma ve bilek kelepçelerine kilitledikten sonra yüzünü boyadılar.

Akielos'ta erkek çıplaklığıyla ilgili bir tabu yoktu ama boya bir kölenin işaretiydi ve bu utanç vericiydi. Adrastus'un önünde yere atılmasından daha büyük bir aşağılanma olamayacağını düşündü. Sonra Adrastus'un yüzünü gördü ve yüzündeki tahrik edici ifadeyi fark etti.

"Görünüyorsun ... Adrastus ona baktı.

Damen'ın kolları arkadan bağlıydı ve daha fazla kısıtlama hareketlerini topallamaktan biraz daha fazla kısıtlamıştı. Şimdi Adrastus'un ayaklarının dibinde yere yığılmıştı. Kendini dizlerinin üzerine çekti ama iki muhafızının engelleyici tutuşuyla daha fazla yükselmesi engellendi.

"Eğer bunu bir mevki için yaptıysan," dedi Damen, sesinde düz bir nefretle, "sen bir aptalsın. Asla ilerleyemeyeceksin. Sana güvenemez. Sen zaten ihanet ettin

bir kez kazanç için.'

Darbe kafasını bir tarafa savurdu. Damen dilini dudağının iç kısmında gezdirdi ve kan tadı aldı.

"Sana konuşma izni vermedim," dedi Adrastus. 'Sütle

beslenen bir katamit gibi vuruyorsun,' dedi Damen.

Adrastus bir adım geri çekildi, yüzü bembeyazdı.

"Ağzını bağlayın," dedi ve Damen muhafızlara karşı yine boşuna mücadele etti. Çenesi ustalıkla açılmış, kalın kumaştan yapılmış demir bir lokma ağzına sokulmuş ve hızla bağlanmıştı. Boğuk bir sesten fazlasını çıkaramıyordu ama ağzındaki tıkacın üzerinden meydan okuyan gözlerle Adrastus'a bakıyordu.

"Henüz anlamıyorsun," dedi Adrastus. 'Ama anlayacaksın. Sarayda, tavernalarda ve sokaklarda söylenenlerin doğru olduğunu anlayacaksın. Sen bir kölesin. Hiçbir değerin yok. *Prens Damianos öldü*.'

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

DAMEN aşama aşama kendine geldi, uyuşturulmuş uzuvları ipek minderlere ağır geliyordu, bileklerindeki altın kelepçeler kurşun ağırlıklar gibiydi. Göz kapakları inip kalkıyordu. Duyduğu sesler ilk başta anlamsızdı: Veretçe konuşan seslerin mırıltısı. İçgüdü dedi ki: Ayağa kalk.

Kendini toparladı ve dizlerinin üzerine kalktı.

Veretian sesleri mi?

Bu sonuca varan karmakarışık düşünceleri ilk başta hiçbir şey anlamadı. Zihnini toparlamak bedenini toparlamaktan daha zordu. Yakalanmasından sonrasını hemen hatırlayamıyordu, ancak aradan zaman geçtiğini biliyordu. Bir noktada kendisine ilaç verildiğinin farkındaydı. O anıyı aradı. Sonunda onu buldu.

Kaçmaya çalışmıştı.

Kilitli bir vagonun içinde, ağır korumalar altında şehrin kenarındaki bir eve götürülmüştü. Arabadan kapalı bir avluya çekilmişti ve ... çanları hatırladı. Avlu ani bir çan sesiyle dolmuştu, şehrin en yüksek yerlerinden gelen ve ılık akşam havasında taşınan bir ses kakofonisi.

Alacakaranlıkta çanlar yeni bir kralı müjdeliyor.

Theomedes öldü. Kastor'a selam olsun.

Çanlar çaldığında, kaçma ihtiyacı, üzerine dalga dalga gelen öfke ve kederin bir parçası olarak, her türlü ihtiyat ya da kurnazlık dürtüsünü bastırmıştı. Atların koşmaya başlaması ona fırsat vermişti.

Ancak silahsızdı ve etrafı askerlerle çevriliydi, kapalı bir avludaydı. Sonraki muamele hiç de nazik değildi. Onu evin derinliklerindeki bir hücreye atmışlar, ardından da uyuşturmuşlardı. Günler birbirini kovaladı.

Geriye kalanlardan sadece kısa kesitler hatırlıyordu: -midesi bulanıyordu- tuzlu suyun tokadı ve püskürmesi: bir gemide ulaşım.

Kafası temizleniyordu. Ne kadar zamandır ilk kez kafası rahatlıyordu?

Yakalanalı ne kadar olmuştu? Çanlar çalalı ne kadar olmuştu? Bunun devam etmesine ne kadar süre izin vermişti? Bir irade dalgası Damen'ı dizlerinin üzerinden ayağa kaldırdı. Evini, halkını korumalıydı. Bir adım attı.

Bir zincir şakırdadı. Karo zemin baş dönmesiyle ayaklarının altından kaydı; görüşü dalgalandı.

Destek almak için uzandı ve bir omzunu duvara dayayarak kendini sabitledi. Büyük bir irade çabasıyla duvardan aşağı kaymadı. Kendini dik tutarak baş dönmesini geri itti. Neredeydi acaba? Bulanık zihniyle kendisinin ve çevresinin envanterini çıkardı.

Bir Akielon kölesinin kısa giysilerini giymişti ve tepeden tırnağa temizdi. Zihni ona bunun gerçekleştiğine dair hiçbir anı vermese de, bunun bakım gördüğü anlamına geldiğini düşündü. Altın tasması ve bileklerindeki altın kelepçeler hâlâ duruyordu. Yakası bir zincir ve bir kilit aracılığıyla yerdeki demir bir halkaya zincirlenmişti.

İnce histeri bir an için tehdit etti: belli belirsiz gül kokuyordu.

Odaya gelince, baktığı her yerde gözleri süslemelerin saldırısına uğradı. Duvarlar süslemelerle dolup taşıyordu. Ahşap kapılar bir paravan gibi narindi ve ahşapta boşluklar içeren tekrarlanan bir tasarımla oyulmuştu; bu boşluklardan diğer tarafta yatan şeyin gölgeli izlenimlerini görebilirdiniz. Pencereler de benzer şekilde perdelenmişti. Yer karoları bile yarı renkliydi ve geometrik bir desenle düzenlenmişti.

Her şey desen içinde desen izlenimi veriyordu, Veretian zihninin kıvrımlı yaratımları. Sonra birden her şey bir araya geldi -Veretian sesler- Konsey Üyesi Guion'a yapılan aşağılayıcı sunum, *"Tüm yeni köleler bağlı mı?*" - gemi ve varış yeri.

Bu Vere'di.

Damen dehşet içinde etrafına bakındı. Evinden yüzlerce mil uzakta, düşman bölgesinin kalbindeydi.

Hiç mantıklı değildi. Nefes alıyordu, deliksizdi ve beklenebileceği gibi üzücü bir kaza geçirmemişti. Veretian halkının Akielos Prensi Damianos'tan nefret etmek için iyi sebepleri vardı. Neden hâlâ hayattaydı?

Geri fırlatılan bir sürgünün sesi dikkatini kapıya yöneltti.

Odaya iki adam girdi. Onları dikkatle izleyen Damen, ilkinin gemideki Veretian işleyicilerden biri olduğunu belli belirsiz fark etti. İkincisi ise yabancıydı: siyah saçlı, sakallı, Veretian kıyafetleri giymiş, her parmağının üç ekleminde gümüş yüzükler vardı.

"Prens'e takdim edilecek köle bu mu?" dedi yüzüklü adam.

Görevli başıyla onayladı.

"Tehlikeli olduğunu söylüyorsun. Neymiş o? Bir savaş esiri mi? Bir suçlu mu?' Görevli omuz silkti, "*Kim bilir?* "Onu zincirli tutun.

'Aptal olma. Onu sonsuza kadar zincirli tutamayız. Damen yüzüklü adamın bakışlarının üzerinde kaldığını hissedebiliyordu. Sonraki sözleri neredeyse hayranlık vericiydi. "Ona bir baksana. Prens'in bile elleri dolu olacak.

"Gemide sorun çıkardığında kendisine ilaç verildi," dedi işleyici.

"Anlıyorum. Adamın bakışları eleştirel bir hal aldı. 'Prens'in görmesi için ağzını tıkayın ve zinciri kısaltın. Ve uygun bir eskort ayarlayın. Eğer sorun çıkarırsa, ne yapman gerekiyorsa yap. Sanki Damen onun için çok az önemliymiş, kontrol listesindeki bir görevden fazlası değilmiş gibi küçümseyici kelimelerle konuştu.

Damen, kendisini esir alanların kölelerinin kimliğini bilmediklerini, uyuşturucu sersemliğiyle fark ediyordu. *Bir savaş esiri. Bir suçlu.* Dikkatli bir nefes verdi.

Sessiz kalmalı, göze çarpmamalıydı. Prens Damianos olarak Vere'de bir gece bile hayatta kalamayacağını bilecek kadar aklı başına gelmişti. İsimsiz bir köle olarak görülmek çok daha iyiydi.

Muameleye izin verdi. Çıkışları ve kendisine eşlik eden muhafızların kalitesini değerlendirmişti. Muhafızların kalitesi boynundaki zincirin kalitesinden daha az önemliydi. Kolları arkadan bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı, yaka zinciri sadece dokuz halkaya kısaltılmıştı, böylece diz çökerken bile başı eğikti ve zar zor yukarı bakabiliyordu.

Muhafızlar onun iki yanında ve yüzünü döndüğü kapıların iki yanında yerlerini aldılar. O anda odadaki beklenti dolu sessizliği ve göğsündeki kalp atışlarının sıkılaştığını hissedecek zamanı oldu.

Ani bir hareketlilik oldu, sesler ve ayak sesleri yaklaşıyordu.

Prens'in görüşü.

Vere Naibi tahtı yeğeni Veliaht Prens için elinde tutuyordu. Damen Prens hakkında iki oğlundan küçüğü olması dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Damen'ın çok iyi bildiği büyük kardeş ve eski veliaht ölmüştü.

Bir grup saray mensubu odaya giriyordu.

Biri dışında saray mensupları sıradan insanlardı: Şaşırtıcı derecede güzel bir yüze sahip genç bir adam -Akielos'taki köle pazarında küçük bir servet kazandıracak türden bir yüz. Damen'ın dikkatini çekti ve tuttu.

Genç adamın sarı saçları, mavi gözleri ve çok açık bir teni vardı. Ciddi, sert bağcıklı giysilerinin koyu mavisi açık tenine göre çok sertti ve odaların aşırı süslü tarzıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Peşinden gelen saray mensuplarının aksine, parmaklarında yüzük dahil hiçbir mücevher takmıyordu.

Yaklaştığında Damen, güzel yüze oturan ifadenin kibirli ve nahoş olduğunu gördü. Damen bu tipi tanıyordu. Bencil ve kendine hizmet eden, kendi değerini abartmak ve başkaları üzerinde küçük zorbalıklar yapmak için yetiştirilmiş. Şımarık.

"Akielos Kralı'nın bana bir hediye gönderdiğini duydum," dedi Vere Prensi Laurent olan genç adam.

'Dizlerinin üzerinde sürünen bir Akielon. Ne kadar uygun,' dedi Laurent.

Damen, Prens'in kölesini teslim alışına tanıklık etmek için toplanan saray mensuplarının dikkatinin farkındaydı. Laurent, Damen'ı görür görmez durmuş, yüzü bir tokat ya da hakarete tepki verir gibi bembeyaz kesilmişti. Damen'in boynundaki kısa zincir yüzünden yarı yarıya kesilmiş olan görüşü bunu görmeye yetmişti. Ama Laurent'ın ifadesi çabucak donmuştu.

Onun daha büyük bir köle sevkiyatından sadece biri olduğu Damen'ın tahmin ettiği bir şeydi ve ona en yakın iki saray mensubunun mırıldanmaları da bunu doğruluyordu. Laurent'ın gözleri sanki bir malı inceliyormuş gibi onun üzerinden geçiyordu. Damen çenesinde bir kasın kaydığını hissetti.

Konsey Üyesi Guion konuştu. 'O bir zevk kölesi olarak tasarlandı ama eğitilmedi. Kastor onu boş zamanlarınızda kırmak isteyebileceğinizi söyledi.

"Kendimi pisliğe bulaştıracak kadar çaresiz değilim," dedi Laurent.

"Evet, Majesteleri.

"Onu kırın. Bunun Akielos Kralı'na olan yükümlülüğümü yerine getireceğine inanıyorum.

"Evet, Majesteleri.

Konsey Üyesi Guion'daki rahatlamayı hissedebiliyordu. Görevliler onu götürmek için hemen harekete geçti. Damen, Kastor'un diplomasiyi oldukça zorladığını düşündü: Kastor'un armağanı cömertlikle korkunçluk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu.

Saray mensupları gitmeye hazırlanıyordu. Bu alay sona ermişti. İşleyicinin yerdeki demir halkaya doğru eğildiğini hissetti. Onu çarmıha götürmek için zincirlerini çözeceklerdi. Parmaklarını büktü, kendini toparladı, gözleri işleyicide, tek rakibindeydi.

"Bekle," dedi Laurent.

Görevli durdu, doğruldu.

Laurent birkaç adım öne çıkarak Damen'in önünde durdu ve okunamayan bir ifadeyle ona baktı.

"Onunla konuşmak istiyorum. Ağzını açın.

Görevli, 'Ağzı var,' diye uyardı.

"Ekselansları, bir öneride bulunabilir miyim-" diye başladı

Konsey Üyesi Guion. "Yapın.

Görevli bezi bıraktıktan sonra Damen dilini ağzının içinde gezdirdi.

"Adın ne senin, tatlım?" dedi Laurent, pek de hoş olmayan bir sesle.

O tatlı sesle sorulan sorulara cevap vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Gözlerini Laurent'ın gözlerine kaldırdı. Bu bir hataydı. Birbirlerine baktılar.

"Belki de kusurludur," diye önerdi Guion.

Pellucid mavisi gözler onunkilere dikildi. Laurent soruyu Akielos dilinde yavaşça tekrarladı.

Kelimeleri durduramadan ağzından çıkıverdi. "Ben senin dilini, senin benimkini konuştuğundan daha iyi konuşuyorum, tatlım.

Akielon aksanının en ufak bir izini taşıyan sözleri herkes tarafından anlaşılabilirdi ve bu da ona işleyiciden sert bir darbe kazandırdı. İyi bir önlem olarak, eskortun bir üyesi yüzünü yere doğru itti.

"Akielos Kralı diyor ki, eğer sizi memnun edecekse ona "Damen" deyin," dedi işleyici ve Damen midesinin düştüğünü hissetti.

Odadaki saraylılardan birkaç şok mırıldanması duyuldu; zaten fesat olan atmosfer elektriklendi.

'Merhum Prenslerinin lakabını taşıyan bir kölenin sizi eğlendireceğini düşündüler.

Bu hiç hoş değil. Onlar kültürsüz bir toplum' dedi Meclis Üyesi Guion.

Bu kez Laurent'ın ses tonu değişmedi. 'Akielos Kralı'nın metresi Leydi Jokaste ile evlenebileceğini duydum. Bu doğru mu?'

'Resmi bir duyuru yapılmadı. Ama böyle bir olasılıktan bahsediliyordu, evet.

"Yani ülke bir piç ve bir fahişe tarafından yönetilecek," dedi Laurent. "Ne kadar uygun.

Damen, zincirlenmiş olmasına rağmen tepki verdiğini, sert bir sarsıntının zincirler tarafından engellendiğini hissetti. Laurent'ın yüzündeki kendinden memnun memnun ifadeyi yakaladı. Laurent'ın sözleri odadaki her saraylıya ulaşacak kadar yüksek sesle söylenmişti.

"Onu çarmıha gerdirelim mi Majesteleri?" dedi görevli. "Hayır," dedi Laurent, "onu burada, haremde tut. Ona öğrettikten sonra biraz terbiye.'

Bu iş için görevlendirilen iki adam metodik ve gerçek bir vahşetle işe koyuldular. Ancak Prens'in malı olduğu için Damen'a onarılamayacak şekilde zarar vermek konusunda doğal bir isteksizlikleri vardı.

Damen yüzüklü adamın bir dizi talimat verdikten sonra ayrıldığını fark etti. Köleyi burada, haremde zaptedin. Prens'in emirleri. Odaya kimse girip çıkmayacak. Prens'in emirleri. Kapıda her zaman iki muhafız olacak. Prens'in emirleri. Zincirden kurtulmasına izin vermeyin. Prens'in emirleri.

İki adam oyalansa da darbeler durmuş gibi görünüyordu; Damen kendini yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itti. Cesurca bir azimle durumu toparladı: En azından kafası artık tamamen açıktı.

Dayaktan daha da kötüsü seyretmekti. İtiraf ettiğinden çok daha fazla sarsılmıştı. Eğer tasma zinciri bu kadar kısa olmasaydı, yani imkânsız derecede güvenli olmasaydı, daha önceki kararlılığına rağmen direnebilirdi. Bu ulusun kibrini biliyordu. Veretyalıların kendi halkı hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Barbar. Köle. Damen kendisiyle ilgili tüm iyi niyetlerini bir araya getirmiş ve buna katlanmıştı.

Ama Prens-Laurent'in şımarık kibir ve küçük kininin özel karışımı dayanılmazdı.

"Evcil hayvana pek benzemiyor," dedi iki adamdan daha uzun olanı. 'Duydun işte. Akielos'tan bir yatak kölesi,' dedi diğeri.

"Prens'in onu becerdiğini mi düşünüyorsun? Kuşkuyla.

"Daha çok tam tersi gibi.

"Bir yatak kölesi için oldukça tatlı emirler. Diğeri cevap olarak kayıtsızca homurdanırken uzun boylunun aklı konuya takıldı. "Prens'in üzerinde bir bacak olmanın nasıl bir şey olacağını bir düşünsene.

Bunun zehirli bir yılanla yatmaya benzeyeceğini düşünüyorum, diye düşündü Damen, ama bu düşünceyi kendine sakladı.

Adamlar gider gitmez Damen durumunu gözden geçirdi: kurtulması henüz mümkün değildi. Elleri tekrar çözülmüş ve tasma zinciri uzatılmıştı ama zemindeki demir halkadan ayrılamayacak kadar kalındı. Tasma da açılamıyordu. Altındı, teknik olarak yumuşak bir metaldi, ama aynı zamanda manipüle edilemeyecek kadar kalındı, boynunun etrafında sabit, ağır bir ağırlıktı. Bir köleyi altınla tasmalamanın ne kadar saçma olduğunu düşündü. Altın bilek kelepçeleri daha da aptalcaydı. Yakın bir dövüşte silah, Akielos'a dönüş yolculuğunda da para olacaklardı.

Uyuyormuş gibi yaparken tetikte kalırsa, fırsat onu takip edecekti. Zincirin uzunluğu her yönde üç adım atmasına yetecek kadardı. Tahta bir sürahi su da ulaşabileceği bir yerdeydi. Minderlerin üzerinde rahatça uzanabilecek ve hatta yaldızlı bakır bir tencereye tuvaletini yapabilecekti. Akielos'ta olduğu gibi uyuşturulmamış ya da bayılana kadar sopayla dövülmemişti. Kapıda sadece iki nöbetçi vardı. Sürgülenmemiş bir pencere.

Özgürlük elde edilebilirdi. Şimdi değilse bile yakında.

Yakında olmalı. Zaman onun yanında değildi: burada ne kadar uzun süre tutulursa, Kastor'un yönetimini sağlamlaştırması da o kadar uzun sürecekti. Ülkesinde, destekçilerine ve halkına neler olduğunu bilmemek dayanılmazdı.

Ve başka bir sorun daha vardı.

Henüz kimse onu tanımamıştı ama bu keşfedilmekten kurtulduğu anlamına gelmiyordu. Akielos ve Vere'nin altı yıl önceki belirleyici Marlas savaşından bu yana çok az ilişkisi olmuştu ama Vere'de bir yerlerde mutlaka onun yüzünü tanıyan, şehrini ziyaret etmiş bir ya da iki kişi olurdu. Kastor onu, bir prens olarak kendisine köle muamelesinden daha kötü davranılmasını bekleyebileceği tek yere göndermişti. Başka bir yerde, kimliğini öğrenen esirlerden biri, ya durumuna sempati duyduğu için ya da Damen'in Akielos'taki destekçilerinden bir ödül vaat ettiği için ona yardım etmeye ikna olabilirdi. Vere'de değil. Vere'de bunu riske atamazdı.

Marlas savaşının arifesinde babasının onu savaşması ve asla güvenmemesi konusunda uyaran sözlerini hatırladı, çünkü bir Veretian sözünde durmazdı. Babası o gün savaş alanında haklı çıkmıştı.

Babasını düşünmezdi.

En iyisi iyice dinlenmiş olmaktı. Bu sürahiden su içti ve son öğleden sonra ışığının yavaşça odadan süzülüşünü izledi. Hava karardığında, tüm ağrılarıyla birlikte bedenini minderlerin üzerine bıraktı ve sonunda uyudu.

Ve uyandı. Bir el yaka zincirinde, ayağa kalkana kadar sürüklendi, yüzü olmayan, değiştirilebilir muhafızlardan ikisi tarafından kuşatıldı.

Bir hizmetkâr meşaleleri yakıp duvar desteklerine yerleştirirken oda ışıl ışıl parlıyordu. Oda fazla büyük değildi ve meşalelerin titremesi, karmaşık tasarımlarını sürekli hareket eden, kıvrımlı bir şekil ve ışık oyununa dönüştürüyordu.

Bu hareketliliğin merkezinde, soğuk mavi gözleriyle ona bakan Laurent vardı.

Laurent'ın ağır lacivert giysisi üzerine bastırıcı bir şekilde oturmuş, onu ayak parmaklarından boynuna kadar örtüyordu ve bileklerine kadar uzun kolluydu, gevşetilmesi yaklaşık bir saat sürecekmiş gibi görünen bir dizi sıkı ve karmaşık bağla kapatılmamış hiçbir açıklığı yoktu. Meşalelerin sıcak ışığı etkiyi yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

Damen daha önceki düşüncesini doğrulamayan hiçbir şey görmedi: asmada fazla kalmış meyve gibi bozulmuştu. Laurent'ın hafifçe kapanmış gözleri, ağzının etrafındaki gevşeklik, ahlaksız bir saray mensubunun şaraba aşırı düşkünlüğüyle boşa harcanmış bir geceden söz ediyordu.

"Sana ne yapacağımı düşünüyordum," dedi Laurent. 'Seni bir kırbaç direğinde kırmak. Ya da belki Kastor'un istediği gibi kullanırım seni. Sanırım bu beni çok memnun eder.

Laurent dört adım ötede duruncaya kadar ilerledi. Bu dikkatle seçilmiş bir mesafeydi: Damen zinciri sonuna kadar zorlayıp gerginleştirirse neredeyse birbirlerine değeceklerini ama tam olarak değmeyeceklerini düşündü.

'Söyleyecek bir şey yok mu? Şimdi ikimiz yalnızken utandığını söyleme bana. Laurent'ın ipeksi sesi ne güven verici ne de hoştu.

"Bir barbarla kendini kirletmeyeceğini sanıyordum," dedi Damen, sesini nötr tutmaya dikkat ederek. Kalbinin atışının farkındaydı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Laurent. 'Ama seni muhafızlardan birine verirsem, kendimi seyretmeye kadar alçaltabilirim.

Damen geri çekildiğini hissetti, tepkisini yüzünden uzak tutamadı.

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi?" dedi Laurent. 'Belki daha iyi bir fikir bulabilirim. Buraya gel.'

Laurent'a karşı duyduğu güvensizlik ve hoşnutsuzluk içinde çalkalanıyordu ama Damen kendi durumunu hatırladı. Akielos'ta kendini kısıtlamalara karşı koymuş ve bunun sonucunda kısıtlamalar daha da sıkılaşmıştı. Burada ise sadece bir köleydi ve kaçmak için bir fırsat doğacaktı, tabii öfkeli bir gururla bunu mahvetmezse. Laurent'ın çocuksu, iğneli sadizmine katlanabilirdi. Damen Akielos'a dönmek zorundaydı ve bu da şimdilik kendisine söyleneni yapması gerektiği anlamına geliyordu.

İleriye doğru temkinli bir adım attı.

Laurent memnuniyetle, "Hayır," dedi. "Sürün.

Sürün.

Sanki bu tek emir karşısında her şey durmuş gibiydi. Damen'ın zihninin ona itaat ediyormuş gibi yapması gerektiğini söyleyen kısmı gururu tarafından bastırıldı.

Ama Damen'ın küçümseyici bir inançsızlıkla verdiği tepki, Laurent'ın sözsüz bir işaretinin ardından muhafızlar tarafından elleri ve dizleri üzerine çökertilmeden önce yüzünde sadece bir saniyeliğine kaydedilebildi. Bir sonraki anda, yine Laurent'ın işaretiyle muhafızlardan biri yumruğunu Damen'ın çenesine indirdi. Bir kez, sonra tekrar. Ve tekrar.

Kafası çınladı. Ağzından akan kan fayansın üzerine damladı. Ona baktı, kendini tepki vermemek için zorladı. Al bunu. Fırsat daha sonra gelirdi.

Çenesini test etti. Kırılmamış.

'Bu öğleden sonra da küstahlık ettiniz. Bu tedavi edilebilecek bir alışkanlık. Bir at kırbacıyla. Laurent'ın bakışları Damen'ın vücudunda gezindi. Damen'in giysileri muhafızların sert elleri altında gevşemiş, gövdesi ortaya çıkmıştı. "Bir yara izin var.

İki tane vardı ama şu anda görünür olan sol köprücük kemiğinin hemen altındaydı. Damen ilk kez gerçek bir tehlikenin kıpırdanışını, kendi nabzının hızlanışını hissetti.

"Orduda görev yaptım. Yalan değildi.

'Yani Kastor sıradan bir askeri bir prensle kızışması için gönderiyor. Bu mudur yani?

Damen kelimelerini dikkatle seçti, keşke üvey kardeşinin yalan söyleme becerisine sahip olsaydı. "Kastor beni küçük düşürmek istedi. Sanırım ben-

onu kızdırdı. Beni buraya göndermesinin başka bir amacı varsa, ne olduğunu bilmiyorum.

'Piç Kral atıklarını ayaklarımın dibine atarak yok ediyor. Bunun beni yatıştırması mı gerekiyor?" dedi Laurent.

bir ses, "Bir şey ister misiniz?" dedi. Laurent

döndü.

"Son zamanlarda çok fazla hata buluyorsun.

"Amca," dedi Laurent. 'İçeri girdiğini duymadım.

Amca mı? Damen gecenin ikinci şokunu yaşadı. Laurent ona 'amca' diye hitap ettiğine göre, kapının girişini heybetiyle dolduran bu adam Naip'ti.

Naip ile yeğeni arasında hiçbir fiziksel benzerlik yoktu. Naip kırk yaşlarında, iri yarı, ağır omuzlu, otoriter bir adamdı. Saçı ve sakalı koyu kahverengiydi, Laurent'ın sarışın renginde bir sarışının aile ağacının aynı dalından çıkmış olabileceğini düşündürecek röfleler bile yoktu.

Naip Damen'i kısaca bir aşağı bir yukarı süzdü. "Köle kendi kendini yaralamış gibi görünüyor.

"O benim. Ona istediğimi yapabilirim.'

'Eğer onu döverek öldürmeyi düşünüyorsanız, hayır. Bu Kral Kastor'un hediyesi için uygun bir kullanım değil. Akielos ile bir anlaşmamız var ve bunun küçük önyargılarla tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim.

"Küçük önyargılar," dedi Laurent.

"Hepimiz gibi sizin de müttefiklerimize ve anlaşmaya saygı göstermenizi bekliyorum.

"Sanırım anlaşmaya göre Akielon ordusunun dökümtüleriyle oynamam gerekiyor.

"Çocukça davranma. İstediğinle yat. Ama Kral Kastor'un hediyesine değer ver. Sınırdaki görevinden çoktan kaçtın. Saraydaki sorumluluklarından kaçmayacaksın. Köle için uygun bir kullanım alanı bul. Bu benim emrim ve buna itaat etmeni bekliyorum.

Laurent bir an için isyan edecek gibi oldu, ama tepkisini bastırdı ve sadece, "Evet, amca," dedi.

Şimdi. Gel. Bu meseleyi geride bırakalım. Neyse ki faaliyetleriniz ciddi bir rahatsızlık yaratacak kadar ilerlemeden önce haberdar edildim.

'Evet. Haberdar edildiğiniz için ne kadar şanslısınız. Sizi rahatsız etmek istemezdim, amca.'

Bu yumuşak bir şekilde söylenmişti ama kelimelerin arkasında bir şey vardı. Naip de benzer bir tonda cevap verdi. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim.

Ayrılmaları rahatlatıcı olmalıydı. Naibin yeğenine müdahale etmesi de öyle. Ama Damen, Laurent'ın mavi gözlerindeki bakışı hatırladı ve gecenin geri kalanında rahatsız edilmeden dinlenmek üzere yalnız bırakılmış olsa da, Naibin merhametinin durumunu iyileştirdiğini mi yoksa kötüleştirdiğini mi söyleyemezdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

"REGENT dün gece burada mıydı? Parmaklarında yüzükler olan adam Damen'ı hiçbir şey söylemeden selamladı. Damen başını salladığında kaşları çatıldı, alnının ortasında iki çizgi belirdi. "Prens'in ruh hali nasıldı?

"Çok hoş," dedi Damen.

Yüzüklü adam ona sert bir bakış attı. Damen'ın yemeğinden arta kalanları temizleyen hizmetçiye kısa bir emir vermek için bakışlarını ayırdı. Sonra tekrar Damen'la konuştu.

Ben Radel. Ben Gözetmenim. Size açıklamam gereken tek bir şey var. Akielos'ta muhafızlarınıza saldırdığınızı söylüyorlar. Eğer bunu burada yaparsan, seni gemide olduğun gibi uyuşturururum ve çeşitli ayrıcalıklarını elinden alırım. Anladın mı?'

"Evet.

Bir bakış daha, sanki bu cevap bir şekilde şüpheliymiş gibi.

'Prens'in hanesine katılmış olmanız sizin için bir onurdur. Birçok kişi böyle bir pozisyonu arzular. Kendi ülkenizdeki utancınız ne olursa olsun, sizi burada ayrıcalıklı bir konuma getirdi. Bunun olmasından dolayı Prens'e minnettarlıkla diz çökmelisiniz. Gururunuzu bir kenara bırakmalı ve eski hayatınızın önemsiz işlerini unutmalısınız. Siz sadece bu ülkenin vekilharcı olan ve Kral olarak tahta çıkacak olan Veliaht Prens'i memnun etmek için varsınız.

"Evet," dedi Damen ve minnettar ve kabullenmiş görünmek için elinden geleni yaptı.

Uyandığında, dünün aksine nerede olduğuna dair hiçbir kafa karışıklığı yaşamamıştı. Hafızası çok netti. Vücudu Laurent'ın kötü muamelesini hemen protesto etmişti, ama Damen kısa bir envanter çıkararak aldığı yaraların eğitim arenasında ara sıra aldığı yaralardan daha kötü olmadığına karar vermiş ve konuyu bir kenara bırakmıştı.

Radel konuşurken, Veretian bir melodi çalan yabancı bir telli çalgının uzaklardan gelen sesini duydu. Ses, birçok küçük açıklığı olan bu kapı ve pencerelerden geçiyordu.

İşin ironik yanı, Radel'in içinde bulunduğu durumu ayrıcalıklı olarak tanımlamasının bazı açılardan doğru olmasıydı. Burası ne Akielos'taki rütbeli hücresiydi, ne de gemideki uyuşturulmuş, hayal meyal hatırlanan yeriydi. Bu oda bir hapishane odası değil, kraliyet evcil hayvan konutlarının bir parçasıydı. Damen'in yemeği yeşilliklerle süslenmiş yaldızlı bir tabakta servis edilmişti ve akşam esintisi yükseldiğinde, perdeli pencerelerden içeri yasemin ve frangipani'nin narin kokusu geliyordu.

Bir hapishane olması dışında. Boynunda bir tasma ve zincir olması ve evinden kilometrelerce uzakta, düşmanların arasında yalnız olması dışında.

İlk ayrıcalığı, Akielos'ta öğrendiği bir ritüel olan, gözlerinin bağlanması ve refakatçisiyle birlikte yıkanmaya ve hazırlanmaya götürülmesiydi. Odalarının dışındaki saray gözleri bağlı bir gizem olarak kaldı. Telli çalgının sesi kısa bir süre daha yükseldi, sonra yarı duyulur bir yankıya dönüşerek kayboldu. Bir ya da iki kez alçak, müzikal sesler duydu. Bir keresinde, yumuşak ve aşık gibi bir kahkaha.

Damen evcil hayvan barınaklarına götürülürken, Vere'e hediye edilen tek Akielon'un kendisi olmadığını hatırladı ve diğerleri için endişelendiğini hissetti. Barınakta tutulan Akielon saray köleleri, kendi başlarının çaresine bakmak için ihtiyaç duydukları becerileri hiç öğrenmemiş oldukları için muhtemelen yönlerini şaşırmış ve savunmasız olacaklardı. Efendileriyle konuşabiliyorlar mıydı? Çeşitli dillerde eğitim almışlardı ama Veretian dilinin bunlardan biri olması muhtemel değildi. Vere ile ilişkiler sınırlıydı ve Konsey Üyesi Guion'un gelişine kadar büyük ölçüde düşmancaydı. Damen'in bu dili bilmesinin tek nedeni, babasının bir prens için düşman dilini öğrenmenin dost dilini öğrenmek kadar önemli olduğu konusunda ısrar etmesiydi.

Göz bağı çıkarıldı.

Bu süslemelere asla alışamayacaktı. Oda, kemerli tavanından hamam suyunun aktığı çukura kadar maviler, yeşiller ve altın renginde parıldayan küçük boyalı fayanslarla kaplıydı. Tüm sesler içi boş yankılara ve kıvrılan buhara indirgenmişti. Cilveleşmek için bir dizi kavisli oyuk (şu anda boş) duvarları çevreliyordu, her birinin yanında fantastik şekillerde mangallar vardı. Perdeli kapılar ahşap değil, metaldi. Tek kısıtlama aracı, uyumsuz ağır ahşap bir iskeleydi. Hamamın geri kalanıyla hiç uyuşmuyordu ve Damen bu iskelenin hamamda olduğunu düşünmemeye çalıştı.

buraya özellikle onun için getirilmişti. Gözlerini ondan kaçırınca kendini kapının metal oymasına bakarken buldu. Birbirine dolanmış figürler, hepsi de erkekti. Konumları belirsiz değildi. Gözlerini tekrar hamamlara çevirdi.

"Bunlar doğal kaplıcalar," diye açıkladı Radel, sanki bir çocuğa anlatır gibi. "Su, sıcak olan büyük bir yeraltı nehrinden geliyor.

Sıcak olan büyük bir yeraltı nehri. Damen, 'Akielos'ta aynı etkiyi elde etmek için bir su kemerleri sistemi kullanıyoruz' dedi.

Radel kaşlarını çattı. "Sanırım bunun çok zekice olduğunu düşünüyorsun. Çoktan hizmetkârlardan birine işaret etmişti, tavrı biraz dikkat dağıtıcıydı.

Onu soydular ve bağlamadan yıkadılar ve Damen takdire şayan bir uysallıkla davrandı, küçük özgürlükler konusunda kendisine güvenilebileceğini kanıtlamaya kararlıydı. Belki işe yaramıştı, belki de Radel yumuşak başlı suçlamalara alışkındı -bir gözetmen, bir gardiyan değil- çünkü "Islanacaksın." dedi. Beş dakika.

Kavisli basamaklar suya iniyordu. Refakatçisi dışarı çekildi; tasması zincirinden kurtarıldı.

Damen kendini suya bıraktı ve kısa süreli, beklenmedik özgürlük hissinin tadını çıkardı. Su o kadar sıcaktı ki neredeyse tahammül sınırına dayanmıştı ama yine de iyi hissettiriyordu. Sıcaklık Damen'ın içine işliyor, hırpalanmış uzuvlarının ağrısını eritiyor ve gerginlikten kilitlenmiş kaslarını gevşetiyordu.

Radel ayrılırken mangalların üzerine bir madde atmış, böylece mangallar önce alevlenmiş sonra da tütmeye başlamıştı. Neredeyse anında odayı buharla karışan aşırı tatlı bir koku doldurmuştu. Bu koku duyuları okşadı ve Damen rahatladığını hissetti.

Düşünceleri biraz sürüklenerek Laurent'a doğru yol aldı.

Bir yara iziniz var. Damen'ın parmakları ıslak göğsünde kayarak köprücük kemiğine ulaştı ve ardından soluk yara izinin çizgisini takip ederek dün gece içinde kıpırdanan huzursuzluğun bir yankısını hissetti.

Altı yıl önce Marlas'taki savaşta o yarayı açan Laurent'ın ağabeyiydi. Auguste, Vere'in varisi ve gururu. Damen onun koyu altın sarısı saçlarını, kalkanının üzerindeki Veliaht Prens'in yıldızlarla süslü armasını hatırladı; kalkanı çamurla, kanla kaplanmıştı, bir zamanlar ince telkari zırhı gibi ezikti ve neredeyse tanınmaz haldeydi. O anlarda kendi çaresizliğini, metalin metale sürtünmesini, kendisininki olabilecek sert nefes seslerini ve hayatı için hiç olmadığı savaşma hissini hatırladı.

Anıyı bir kenara itti, ancak yerini bir başkası aldı. İlkinden daha karanlık ve daha eski. Zihninin derinliklerinde bir yerde, bir kavga diğeriyle yankılanıyordu. Damen'ın parmakları su çizgisinin altına indi. Damen'ın taşıdığı diğer yara izi vücudunun daha aşağısındaydı. Auguste değil. Bir savaş alanında değil.

Kastor onu on üçüncü doğum gününde, eğitim sırasında çalıştırmıştı.

O günü çok net hatırlıyordu. Kastor'a karşı ilk kez bir vuruş yapmıştı ve zafer sarhoşluğuyla miğferini çıkardığında Kastor gülümsemiş ve tahta alıştırma kılıçlarını gerçek kılıçlarla değiştirmelerini önermişti.

Damen gurur duymuştu. On üç yaşındayım ve bir , Kastor benimle bir erkek gibi dövüşüyor, diye düşünmüştü. Kastor ona karşı geri adım atmamıştı ve ellerinin altından kan fışkırırken bile bundan gurur duymuştu. Şimdi Kastor'un gözlerindeki o kara bakışı hatırlıyor ve birçok konuda yanıldığını düşünüyordu.

'Zaman doldu,' dedi Radel.

Damen başını salladı. Ellerini hamamın kenarına koydu. Gülünç altın yaka ve kelepçeler hâlâ boğazını ve bileklerini süslüyordu.

Mangalların üzeri artık örtülmüştü ama tütsüden kalan koku biraz baş döndürücüydü. Damen anlık halsizliğini üzerinden attı ve kendini sıcak banyolardan, akan sudan dışarı itti.

Radel gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Damen bir elini saçlarında gezdirerek suyu sıktı. Radel'in gözleri büyüdü. Damen öne doğru bir adım attığında Radel istemsizce bir adım geri attı.

Radel biraz kısık sesle, "Onu zapt edin,"
dedi. 'Yapmak zorunda değilsin-' dedi
Damen.

Ahşap iskele bileklerinin üzerine kapandı. Ağır ve sağlamdı, bir kaya parçası ya da büyük bir ağacın gövdesi gibi hareketsizdi. Alnını rıhtıma dayadı, saçlarının ıslak dalları tahtaya değdiği yerde damarı karartıyordu.

"Dövüşmeyi planlamıyordum," dedi
Damen. "Bunu duyduğuma sevindim,"
dedi Radel.

Kurutulmuş, kokuyla yağlanmış, fazla yağ bir bezle silinmiş. Akielos'ta başına gelenlerden daha kötü değildi. Hizmetkârların dokunuşları, cinsel organını elledikleri̇nde bile hızlı ve gösterişsizdi. Hazırlıklarda, Damen'ın cinsel organına dokunduklarında olduğu gibi şehvet kokusu yoktu.

Akielon hamamlarında sarı saçlı köle tarafından dokunulmuştu. Bu, katlanması istenen en kötü şey değildi.

Hizmetkârlardan biri arkasına geçti ve bedeninin girişini hazırlamaya başladı.

Damen o kadar güçlü bir şekilde sarsıldı ki ahşap gıcırdadı ve arkasında bir yağ kabının fayansa çarpışını ve hizmetkârlardan birinin feryadını duydu.

"Tutun onu," dedi Radel, acımasızca.

Her şey bittiğinde onu rıhtımdan indirdiler ve bu kez uysallığına hafif bir şok karışmıştı ve birkaç dakikalığına etrafında olup bitenlerin daha az farkındaydı. Az önce başına gelenlerin onu değiştirdiğini hissetti. Hayır. O değişmemişti. Değişen onun durumuydu. Esaretinin bu yönünün, Laurent'ın tehditlerine rağmen bu tehlikenin daha önce gerçek olmadığını fark etti.

Radel hizmetkârlardan birine, 'Boya yok,' diyordu. 'Prens bundan hoşlanmıyor. Mücevher-hayır. Altın yeterli. Evet, şu giysiler. Hayır, nakışsız.

Göz bağı gözlerinin etrafına sıkıca bağlanmıştı. Bir an sonra Damen çene çizgisinde halkalı parmaklar hissetti, sanki Radel gözleri bağlı, kolları arkadan bağlıyken çizdiği resme hayranlıkla bakmak istiyormuş gibi çenesini kaldırdı.

Radel, 'Evet, sanırım bu iş görür,' dedi.

Bu kez göz bağı kaldırıldığında, ağır yaldızlı bir dizi çift kapı itilerek açıldı.

Oda saray mensuplarıyla dolup taşıyordu ve bir iç mekân gösterisi için süslenmişti. Minderler odanın dört bir yanını çevreliyordu. Klostrofobik, ipek örtülü bir amfitiyatro etkisi yaratıyordu. Büyük bir heyecan havası vardı. Hanımefendiler ve genç lordlar eğilip birbirlerinin kulaklarına fısıldıyor ya da kaldırdıkları ellerinin arkasından mırıldanıyorlardı. Hizmetkârlar saray mensuplarına eşlik ediyordu; şarap ve içecekler vardı; gümüş tepsiler tatlılar ve meyve şekerlemeleriyle doluydu. Odanın ortasında, zemine yerleştirilmiş bir dizi demir halkanın bulunduğu dairesel bir çukur vardı. Damen'in midesi bulandı. Bakışları tekrar tribünlerdeki saray mensuplarına döndü.

Sadece saray mensupları değil. Daha sade giyimli lordlar ve leydiler arasında, parlak renkli ipekler giymiş, etleri belli belirsiz görünen, güzel yüzleri boyayla boyanmış egzotik yaratıklar vardı. Neredeyse Damen'den daha fazla altın takmış genç bir kadın vardı; iki uzun, daire şeklinde kol bandı

Yılanlar. Burada, zümrütten bir taç ve belinde gümüş ve peridottan narin bir zincirle göz alıcı kızıl saçlı bir genç. Sanki saray mensupları zenginliklerini evcil hayvanları aracılığıyla sergiliyorlardı, tıpkı bir soylunun zaten pahalı olan bir cariyeye mücevher yağdırması gibi.

Damen tribünlerde yaşlı bir adam gördü, yanında küçük bir çocuk vardı, sahiplenilmiş bir kol çocuğu sarmıştı, belki de oğlunu sevdiği bir sporu izlemeye bir babaydı. Hamamlardan aşina olduğu tatlı bir koku aldı ve bir ucundan kıvrılmış uzun, ince bir pipodan derin nefes alan bir kadın gördü; yanındaki mücevherli evcil hayvan tarafından okşanırken gözleri yarı kapalıydı. Tüm tribünlerde eller, bir düzine küçük çapkınlık eyleminde etin üzerinde yavaşça hareket ediyordu.

Burası Vere'di, şehvetli ve çökmekte olan, ballı zehir ülkesi. Damen, Marlas'ta şafaktan önceki son geceyi, nehrin üzerindeki Veretian çadırlarını, gece havasında yükselen zengin ipek flamaları, kahkaha ve üstünlük seslerini ve babasının önünde yere tüküren haberciyi hatırladı.

Damen, tasmasındaki zincir onu ileri doğru çektiğinde eşikte durakladığını fark etti. Bir adım. Bir adım daha. Boynundan sürüklenmektense yürümek daha iyiydi.

Doğrudan ringe götürülmeyip, mavi ipekle örtülü ve Veliaht Prens'in işareti olan o tanıdık altın yıldız patlaması desenini taşıyan bir koltuğun önüne fırlatıldığında rahatlasın mı yoksa rahatsız mı olsun bilemedi. Zinciri yerdeki bir halkaya bağlanmıştı. Yukarı baktığında zarif çizmelerle kaplı bir bacak gördü.

Laurent dün gece içkiyi fazla kaçırmışsa bile bugünkü tavırlarından hiçbir şey bunu belli etmiyordu. Taze, kayıtsız ve güzel görünüyordu, altın sarısı saçları neredeyse siyaha çalan koyu bir mavi giysinin üzerinde parlıyordu. Mavi gözleri gökyüzü kadar masumdu; ancak dikkatle bakarsanız onlarda gerçek bir şey görebilirdiniz. Hoşlanmamak gibi. Damen bunu Laurent'ın dün gece amcasıyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmasının bedelini ödetmek istemesine bağlayabilirdi. Ama gerçek şu ki Laurent onu ilk gördüğü andan beri ona böyle bakıyordu.

"Dudağında bir kesik var. Biri sana vurmuş. Doğru ya, hatırlıyorum. Kıpırdamadan durdun ve ona izin verdin. Acıyor mu?'

Ayıkken daha kötüydü. Damen, arkasında tuttuğu ve yumruk haline gelmiş olan ellerini bilerek gevşetti.

'Biraz sohbet etmeliyiz. Görüyorsunuz ya: Sağlığınızı sordum ve şimdi de anılarımı yad ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz geceyi sevgiyle hatırlıyorum. Bu sabah beni mi düşünüyordunuz?'

Bu sorunun iyi bir cevabı yoktu. Damen'ın zihni beklenmedik bir şekilde ona hamam anısını, suyun sıcaklığını, tütsünün tatlı kokusunu, buharın kıvrımlarını hatırlattı. *Bir yara iziniz var.*

'Amcam tam da işler ilginçleşmeye başlamışken sözümüzü kesti. Bu beni meraklandırdı. Laurent'ın yüzünde kurnaz bir ifade yoktu ama sistemli bir şekilde taşları deviriyor, zayıflık arıyordu. "Kastor'un senden nefret etmesini sağlayacak bir şey yaptın. Neydi o?

"Benden nefret mi ediyorsun?" dedi Damen, başını kaldırıp baktı, konuşmama kararına rağmen sesindeki tepkiyi duydu. Bu sözler onun üzerinde işe yaramıştı.

'Seni bana sevgisinden mi gönderdi sanıyorsun? Ona ne yaptın? Bir turnuvada onu yendin mi? Ya da metresini -adı neydi- Jokaste'yi siktin. Belki de,' dedi Laurent, gözleri biraz açılarak, 'o seni becerdikten sonra yoldan çıktın.

Bu fikir onu tiksindirdi, öylesine gafil avladı ki boğazında safra tadı duydu. *"Hayır.*

Laurent'ın mavi gözleri parladı. 'Demek . Kastor askerlerini avludaki atlar gibi bindiriyor. Kral olduğu için dişini sıkıp katlandın mı, yoksa hoşuna mı gitti? Gerçekten,' dedi Laurent, 'bu fikrin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Mükemmel bir şey: Seni sikerken zapt eden bir adam, şişe gibi bir horoz ve amcamınki gibi bir sakal.

Damen onun fiziksel olarak geri çekildiğini fark etti; zincir gerilmişti. Böyle bir yüzü olan birinin bu sözleri konuşma sesiyle söylemesinde müstehcen bir şey vardı.

Laurent'ın melek gibi bir yüz ifadesi takındığı seçkin bir grup saray mensubunun yaklaşması daha fazla tatsızlık çıkmasını önledi. Damen koyu renk ağır giysiler giymiş, boynunda meclis üyeliği madalyonu olan Konsey Üyesi Guion'u tanıyınca kaskatı kesildi. Laurent'ın selamlarken söylediği kısa sözlerden, buyurgan tavırlı kadının adının Vannes, sivri burunlu adamın adının da Estienne olduğunu anladı.

Vannes, "Sizi bu eğlencelerde görmek çok nadir oluyor, Majesteleri," dedi.

Laurent, "Kendimi eğlendirme havasındaydım," dedi.

"Yeni evcil hayvanınız epey heyecan yaratıyor. Vannes konuşurken Damen'in etrafında dolaştı. 'Kastor'un amcana hediye ettiği kölelere hiç benzemiyor. Acaba Majesteleri onları görme şansına sahip oldu mu? Onlar çok daha ...'

"Onları gördüm.

"Sesin pek memnun gelmiyor.

'Kastor, sarayın en güçlü üyelerinin yatak odalarına girmeleri için eğitilmiş iki düzine köle gönderiyor. Çok sevindim.'

"Ne kadar hoş bir casusluk," dedi Vannes, rahat bir tavırla. 'Ama duyduğuma göre Naip kölelere sıkı bir tasma takmış ve onları hiç ödünç vermemiş. Ne olursa olsun, onları ringde göreceğimizden şüpheliyim. Tam olarak bir planları yoktu.

Estienne burnunu çekti ve bir yaprağına dokunsan çürüyecekmiş gibi görünen narin çiçeğini yanına topladı. "Ring yarışmalarını silip süpürebilecek evcil hayvanlardan herkes senin kadar hoşlanmıyor Vannes. Akielos'taki tüm kölelerin bunun gibi olmadığını duymak beni rahatlattı. Öyle değiller, değil mi? Bu sonuncusu biraz gergin bir şekilde.

"Hayır. Meclis Üyesi Guion otoriter bir şekilde konuştu. 'Hiçbiri öyle değil. Akielon soyluları arasında baskınlık bir statü göstergesidir. Kölelerin hepsi itaatkâr. Sanırım bu kadar güçlü bir köleyi kırabileceğinizi ima etmek size bir iltifat olarak düşünülmüş, Ekselansları-'

Hayır. Değildi. Kastor herkesin zararına kendini eğlendiriyordu. Üvey kardeşi için cehennem hayatı, Vere'e de el altından bir hakaret.

"-Kökenine gelince, düzenli olarak arena maçları yapıyorlar -kılıç, üç çatallı mızrak, hançer- sanırım gösteri dövüşçülerinden biriydi. Gerçekten barbarca. Kılıç dövüşleri sırasında neredeyse hiçbir şey giymiyorlar ve güreş maçlarında çıplak dövüşüyorlar.

"Evcil hayvanlar gibi," diye güldü saray mensuplarından biri.

Sohbet dedikoduya döndü. Damen bu dedikodulardan işe yarar bir şey duymamıştı ama konsantre olmakta zorlanıyordu. Yüzük, aşağılama ve şiddet vaadiyle, dikkatinin çoğunu elinde tutuyordu. Şöyle düşündü: Demek Naip kölelerini yakından izliyor. En azından bu da bir şeydir.

Estienne, 'Akielos'la kurduğunuz bu yeni ittifak sizin için kolay olmayacak, Majesteleri,' dedi. 'O ülke hakkında ne hissettiğinizi herkes biliyor. Barbarca uygulamaları ve tabii ki Marlas'ta olanlar
-'

Etrafındaki boşluk aniden çok sessizleşti.

"Amcam Naip," dedi Laurent.

'Baharda yirmi bir yaşına giriyorsun.

'O zaman benim yanımda olduğu kadar amcamın yanında da ihtiyatlı olsan iyi edersin.

Estienne kısa bir süre eğildi ve bir kenara çekilerek, 'Evet, Majesteleri,' dedi.

Ringde bir şeyler oluyordu.

İki erkek evcil hayvan içeri girmişti ve rakipleri gibi hafif bir çekingenlikle uzakta duruyorlardı. Biri esmerdi ve uzun kirpikli badem gözleri vardı. Damen'in doğal olarak dikkatini çeken diğeri ise sarışındı ama saçları Laurent'ınki gibi düğün çiçeği sarısı değil, daha koyu, kumlu bir renkti ve gözleri de mavi değil kahverengiydi.

Damen, hamamdan beri -bu yerde ipek minderlerin üzerinde uyandığından beri- kendisiyle birlikte olan sürekli, düşük dereceli gerginlikte bir değişim hissetti.

Ringde, hayvanların kıyafetleri çıkarılıyordu.

"Tatlı mı?" dedi Laurent. Şekerlemeyi başparmağıyla işaret parmağı arasında, Damen'in Laurent'ın parmak uçlarından yiyebilmek için dizlerinin üzerine kalkması gerekecek kadar uzakta tuttu. Damen başını geriye doğru salladı.

Laurent yumuşak bir sesle, "İnatçı," dedi ve ikramı kendi dudaklarına götürüp yedi.

Ringin yanında bir dizi ekipman sergileniyordu: uzun yaldızlı direkler, çeşitli bağlar, bir çocuğun oynayabileceği türden bir dizi altın top, küçük bir gümüş çan yığını, sapları kurdeleler ve püsküllerle süslenmiş uzun kırbaçlar. Ringdeki eğlencelerin çok çeşitli ve yaratıcı olduğu belliydi.

Ama şimdi önünde beliren olay basitti: tecavüz.

Evcil hayvanlar kollarını birbirlerine dolayarak diz çöktüler ve bir nikâh memuru kırmızı bir atkıyı havaya kaldırdı, ardından çırpınarak yere bıraktı.

Evcil hayvanların oluşturduğu güzel görüntü, kalabalığın sesleri arasında hızla bir boğuşmaya dönüştü. Her iki evcil hayvan da çekiciydi ve her ikisi de hafif kaslıydı - ikisi de bir güreşçi yapısına sahip değildi, ancak seyirciler arasında efendilerinin etrafında kıvrılan bazı söğüt gibi zariflerden biraz daha güçlü görünüyorlardı. Avantajı ilk ele geçiren, sarışından daha güçlü olan esmer oldu.

Damen, Akielos'ta Veretian sarayının ahlaksızlıkları hakkında duyduğu her fısıltı başladığında, önünde neler olduğunu fark etti

gözlerinin önüne seriliyordu.

Esmer üstteydi, dizleri sarışının kalçalarını açmaya zorluyordu. Sarışın umutsuzca onu üzerinden atmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Esmer, sarışının kollarını arkadan kavradı ve çabaladı, etkisiz bir şekilde kamburlaştı. Ve sonra içeri girdi, bir kadına girer gibi pürüzsüzdü, sarışın mücadele ediyordu. Sarışın-

-hazır-

Sarışın bir çığlık attı ve kendisini yakalayanı uzaklaştırmaya çalıştı ama bu hareket onu daha da derine çekti.

Damen'in gözleri başka tarafa kaydı ama izleyicilere bakmak neredeyse daha kötüydü. Leydi Vannes'ın evcil hayvanı yanakları kızarmış bir halde oturmuş, sahibesinin parmaklarıyla meşguldü. Damen'in solunda, kızıl saçlı çocuk efendisinin giysisinin önünü açıyor ve orada bulduğu şeyi bir eliyle sarıyordu. Akielos'ta kölelerin ağzı sıkıdır, halka açık gösteriler aleni olmadan erotiktir, bir kölenin cazibesi özel olarak tadılır. Saray, iki kölenin sevişmesini izlemek için toplanmazdı. Burada atmosfer neredeyse orgiastikti. Ve sesleri engellemek imkansızdı.

Sadece Laurent etkilenmemiş görünüyordu. Muhtemelen o kadar bıkkındı ki bu gösteri nabzının titremesine bile neden olmadı. Zarif bir şekilde yayılmış, bir bileği koltuğun kol dayanağında dengede duruyordu. Her an tırnaklarını düşünebilirdi.

Ringdeki performans doruk noktasına yaklaşıyordu. Ve şimdiye kadar, bu bir performanstı. Hayvanlar ustaydı ve seyircilerine oynuyorlardı. Sarışının çıkardığı seslerin niteliği değişmişti ve itişlerle birlikte ritmik bir hal almıştı. Esmer onu doruğa ulaştıracaktı. Sarışın inatla direniyor, kendini tutmak için dudağını ısırıyordu ama her sarsıcı itişte vücudu titreyip kendini bırakana kadar daha da yaklaşıyordu.

Esmer kadın çekildi ve dağınık bir şekilde adamın sırtına boşaldı.

Damen, sarışının gözleri açıldığında, efendisinin bir hizmetkârı tarafından yüzükten indirildiğinde ve ona özenle bakıp uzun bir elmas küpe hediye ettiğinde bile başına gelecekleri biliyordu.

Laurent rafine parmaklarını kaldırarak gardiyana önceden ayarlanmış bir işaret verdi.

Eller omuzlarına kenetlendi. Damen'ın zinciri tasmasından çıkarıldı ve ava salınmış bir köpek gibi ringe atılmayınca, kılıç zoruyla oraya gönderildi.

Laurent, Vannes'a ve ona katılan diğer saray mensuplarına, "Ringe bir hayvan koymam için başımın etini yiyordunuz," diyordu. "Sizi şımartmanın zamanı geldi diye düşündüm.

Bu, Akielos'taki arenaya girmeye hiç benzemiyordu; orada dövüş bir mükemmellik gösterisiydi ve ödül de onurdu. Damen son bağlarından da kurtuldu ve pek de fazla olmayan giysileri çıkarıldı. Bunun gerçekleşiyor olması imkânsızdı. Yine garip bir tür hastalıklı baş dönmesi hissetti. Başını hafifçe sallayarak, temizlemek istedi ve başını kaldırdı.

Ve rakibini gördü.

Laurent ona tecavüz etmekle tehdit etmişti. Ve işte bunu yapacak olan adam buradaydı.

Bu hayvanın evcil bir hayvan olmasına imkân yoktu. Damen'dan daha ağırdı, iri kemikli ve ağır kaslıydı, kasların üzerinde kalın bir et tabakası vardı. Görünüşü için değil, cüssesi için seçilmişti. Saçları seyrek siyah bir takkeydi. Göğsünde, açıkta kalan kasıklarına kadar uzanan kalın bir kıl postu vardı. Burnu düz ve kırıktı; kavgalara yabancı olmadığı belliydi, ancak bu adamın burnuna yumruk atacak kadar intihar eğilimli birini hayal etmek gerçekten zordu. Muhtemelen bir paralı asker şirketinden sürüklenerek çıkarılmış ve "Akielon'la dövüş, onu becer, karşılığını alacaksın" denmişti. Gözleri Damen'ın vücudunun üzerinden geçerken soğuktu.

Tamam, ağır basıyordu. Normal şartlar altında bu bir endişe sebebi olmazdı. Güreş, Akielos'ta eğitimli bir disiplindi ve Damen'in üstün olduğu ve zevk aldığı bir disiplindi. Ama günlerce ağır hapis cezaları çekmiş ve dün de dayak yemişti. Vücudu yer yer hassaslaşmıştı ve zeytin rengi teni morlukların tamamını gizlemiyordu: rakibine nereye bastırması gerektiğini gösteren işaretler şurada burada vardı.

Bunu düşündü. Akielos'ta yakalanmasından bu yana geçen haftaları düşündü. Dayakları düşündü. Kısıtlamaları düşündü. Gururu kuyruğunu kıstırmıştı. Bir oda dolusu saray mensubunun önünde tecavüze uğramayacaktı. Ringde bir barbar mı görmek istiyorlardı? Barbar dövüşebilirdi.

Biraz mide bulandırıcı bir şekilde, iki evcil hayvanla başladığı gibi başladı: diz çökmüş, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Ringde iki güçlü yetişkin erkeğin varlığı, kalabalığın içinde evcil hayvanlarda olmayan bir şeyi açığa çıkardı ve bağırılan hakaretler, bahisler ve alaycı spekülasyonlar odayı gürültüyle doldurdu. Damen daha yakından, paralı rakibinin nefesini duyabiliyordu,

kendi teninin gül kokulu parfümünün üzerinden adamın kaba, erkeksi kokusunu alabiliyordu. Kırmızı eşarp kalktı.

İlk hamle bir kolu kırmaya yetecek kadar güçlüydü. Adam bir dağ gibiydi ve Damen gücüne güç kattığında, biraz endişe verici bir şekilde, daha önceki baş dönmesinin hâlâ kendisiyle birlikte olduğunu fark etti. Uzuvlarını halsiz hissetmesinde garip bir şey vardı.

Bunu düşünecek zaman yoktu. Başparmakları aniden gözlerini aramaya başladı. Büküldü. Vücudunun yumuşak ve hassas olan ve adil bir sporda kaçınılması gereken kısımları şimdi her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı; rakibi yırtmaya, parçalamaya ve oymaya istekliydi. Ve Damen'ın normalde sert ve pürüzsüz olan vücudu, zedelendiği yerlerde yeni yeni savunmasız kalıyordu. Dövüştüğü adam bunu biliyordu. Damen'ın aldığı darbelerin hepsi acımasızca eski yaralara inmeyi hedefliyordu. Rakibi hırçın ve zorlu biriydi ve ona hasar vermesi talimatı verilmişti.

Tüm bunlara rağmen ilk avantaj Damen'ındı. Daha ağır basıyor ve o garip baş dönmesiyle mücadele ediyordu, yetenek hâlâ bir şey ifade ediyordu. Adama tutunmayı başardı ama işi bitirmek için gücünü kullanmaya çalıştığında, bunun yerine dengesiz bir zayıflık buldu. Diyaframına aldığı sert bir darbenin ardından ciğerlerindeki hava aniden boşaldı. Adam tutuşunu kırmıştı.

Yeni bir kaldıraç buldu. Tüm ağırlığıyla adamın vücuduna yüklendi ve onun titrediğini hissetti. Bu onu olması gerekenden daha fazla yordu. Adamın kasları onun altında kasıldı ve bu kez tutuş kırıldığında Damen omzunda bir acı patlaması hissetti. Nefesinin düzensizleştiğini duydu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Hissettiği güçsüzlük doğal değildi. Üzerinden bir baş dönmesi dalgası daha geçerken, birden hamamdaki aşırı tatlı kokuyu düşündü ... mangaldaki tütsüyü . Nefesi kesilirken bir uyuşturucu olduğunu fark etti. Bir çeşit uyuşturucu solumuştu. Sadece solumakla kalmamış, içinde . Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Laurent bu dövüşün sonucunu kesinleştirmek için harekete .

Aniden yeni bir saldırı geldi ve sendeledi. Kendini toparlaması çok uzun sürdü. Etkisiz bir şekilde boğuştu; birkaç dakika boyunca iki adam da birbirini tutamadı. Adamın vücudundaki ter parlıyor, bu da tutuşu zorlaştırıyordu. Damen'ın kendi vücudu hafifçe yağlanmıştı; kokulu köle hazırlığı ona ironik, beklenmedik bir avantaj sağlamış, bir anlığına erdemini korumuştu. Çılgınca kahkahalar atmanın sırası olmadığını düşündü. Adamın sıcak nefesini ensesinde hissetti.

Bir sonraki saniyede sırtüstü yattı, kıstırılmıştı, adam altın yakanın üstünden nefes borusuna ezici bir baskı uygularken görüşünün sınırını tehdit eden siyahlık vardı. Adamın kendisini ittiğini hissetti. Kalabalığın sesi yükseldi. Adam üzerine çıkmaya çalışıyordu.

Damen'a doğru itiyor, nefesi artık yumuşak homurtular halinde geliyordu. Damen boşuna mücadele etti, bu tutuşu kıracak kadar güçlü değildi. Kalçaları birbirinden ayrılmaya zorlandı. Hayır. Çaresizce yararlanabileceği bir zayıflık aradı ama bulamadı.

Hedef görüş alanındaydı, adamın dikkati kısıtlama ve penetrasyon arasında bölünmüştü.

Damen son gücünü de tutucuya savurdu ve tutucunun titrediğini hissetti - pozisyonlarını hafifçe değiştirmeye yetecek kadar - bir kaldıraç bulmaya yetecek kadar - bir kol serbest kaldı -

Yumruğunu yana doğru savurdu, böylece bileğindeki ağır altın kelepçe, ete ve kemiğe çarpan demir bir çubuğun iğrenç sesiyle adamın şakağına sertçe çarptı. Bir an sonra Damen, belki de gereksiz bir şekilde sağ yumruğunu savurdu ve sersemlemiş, sallanmakta olan rakibini yere serdi.

Düştü, ağır bedeni kısmen Damen'ın üzerine çöktü.

Damen içgüdüsel olarak yüzükoyun yatan adamla arasına mesafe koyarak bir şekilde onu itti. Öksürdü, boğazı hassaslaşmıştı. Hava aldığını fark edince yavaşça dizlerinin üzerine ve oradan da ayaklarının üzerine doğru yükselmeye başladı. Tecavüz söz konusu bile olamazdı. Sarışın hayvanla yaptığı küçük gösteri tamamen bir gösteriydi. Bu yorgun saraylılar bile onun baygın bir adamı becermesini beklemiyordu.

Ancak şimdi kalabalığın hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu. Kimse bir Akielon'un bir Veretian'a karşı zafer kazandığını görmek istemiyordu. En azından Laurent. Konsey Üyesi Guion'un sözleri neredeyse çılgınca aklına geldi. *Bu hiç hoş değil.*

Her şey bitmemişti. Uyuşturucu sersemliğiyle savaşmak ve kazanmak yeterli değildi. Kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Naip'in diktalarının ringdeki eğlenceleri kapsamadığı zaten açıktı. Ve şimdi Damen'a ne olursa olsun, kalabalığın onayıyla olacaktı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bütün isyankâr içgüdülerine rağmen kendini ileri atmaya zorladı ve Laurent'ın önünde diz çöktü.

"Hizmetinizde savaşıyorum, Majesteleri. Hafızasında Radel'in sözlerini aradı ve buldu. 'Ben sadece Prensimi memnun etmek için varım. Umarım

zafer senin yüceliğini yansıtır.'

Başını kaldırıp bakmaması gerektiğini iyi biliyordu. Olabildiğince açık konuşuyordu, sözleri Laurent için olduğu kadar seyirciler içindi de. Mümkün olduğu kadar saygılı görünmeye çalıştı. Yorgunluktan dizlerinin üzerine çökmüş olduğu halde bunun hiç de zor olmadığını düşündü. Şu anda biri ona vursa yere düşerdi.

Laurent sağ bacağını hafifçe uzattı, iyi dönmüş çizmesinin ucu Damen'a doğru uzandı.

"Öp onu," dedi Laurent.

Damen'ın tüm vücudu bu fikre karşı tepki gösterdi. Karnı şişti; kalbi göğsünün kafesinde gümbür gümbür atıyordu. Toplum önünde bir aşağılanma diğerinin yerini almıştı. Ama bir ayağı öpmek, kalabalığın önünde tecavüze uğramaktan daha kolaydı, öyle değil mi? Damen başını eğdi ve dudaklarını pürüzsüz deriye bastırdı. Kendini bunu telaşsız bir saygıyla yapmaya zorladı, tıpkı bir vassalın lordunun yüzüğünü öpmesi gibi. Sadece parmak ucunun kıvrımını öptü. Akielos'ta hevesli bir köle yukarıya doğru devam edebilir, Laurent'ın ayağının kemerini ya da cesareti varsa daha yukarıya, sert baldır kaslarını öpebilirdi.

Konsey Üyesi Guion'u duydu: 'Mucizeler yarattınız. O köle gemide tamamen kontrolden çıkmıştı.

'Her köpek yola getirilebilir,' dedi Laurent.

"Muhteşem! Damen'in tanımadığı, yumuşak, kültürlü bir ses.

"Konsey Üyesi Audin," dedi Laurent.

Damen daha önce seyirciler arasında gördüğü yaşlı adamı tanıdı. Oğluyla ya da yeğeniyle birlikte oturan adam. Giysileri Laurent'ınki gibi koyu renk olsa da çok güzeldi. Elbette bir prensinki kadar değil. Ama ona yakındı.

'Ne zafer ama! Köleniz bir ödülü hak ediyor. İzin verin ona bir tane sunayım. "Bir ödül. Laurent, kesin bir dille.

'Böyle bir dövüş -gerçekten muhteşem ama doruk noktası olmayan- ona amaçladığı fetih yerine bir evcil hayvan önermeme izin verin. Sanırım,' dedi Audin, 'hepimiz onun *gerçekten* performansını görmek için sabırsızlanıyoruz.

Damen'ın bakışları evcil hayvana döndü.

Daha bitmemişti. *Gerçekleştir*, diye düşündü ve kendini hasta hissetti.

Genç çocuk adamın oğlu değildi. Henüz ergenliğe girmemiş, ince uzuvları olan ve büyümesine daha çok var olan bir evcil hayvandı. Damen'dan çok korktuğu belliydi. Göğsündeki küçük fıçı hızla inip kalkıyordu. En fazla on dört yaşındaydı. Daha çok on iki gibi görünüyordu.

Damen, Akielos'a dönme şansının mum alevi gibi sönüp gittiğini ve özgürlüğe açılan tüm kapıların kapandığını gördü. İtaat et. Kurallara göre oyna. Prens'in ayakkabısını öp. Onun çemberinden atla. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünmüştü.

Son gücünü de kendinde topladı ve şöyle dedi: 'Bana ne isterseniz yapın. Bir çocuğa tecavüz etmeyeceğim.

Laurent'ın ifadesi titredi.

İtiraz beklenmedik bir yerden geldi. "Ben çocuk değilim. Suratsızca. Ama Damen ona kuşkuyla baktığında, çocuk hemen bembeyaz kesildi ve dehşete kapıldı.

Laurent, Damen'dan çocuğa ve tekrar geriye bakıyordu. Sanki bir şey anlamsızmış gibi kaşlarını çatıyordu. Ya da onun istediği gibi gitmiyordu.

"Neden olmasın?" dedi aniden.

"*Neden olmasın?*" dedi Damen. *"Sadece karşılık veremeyenlere vurma alışkanlığınızı paylaşmıyorum ve kendimden daha zayıf olanları incitmekten zevk almıyorum*. Mantığı aşan kelimeler kendi dilinde döküldü.

Onun dilini konuşabilen Laurent ona baktı ve Damen onun gözlerine baktı ve sözlerinden pişmanlık duymadı, nefretten başka bir şey hissetmedi.

"Majesteleri mi?" dedi Audin, kafası karışmış bir halde.

Laurent sonunda ona döndü. "Köle, hayvanın baygın, ikiye bölünmüş ya da korkudan ölmüş olmasını istiyorsanız, başka düzenlemeler yapmanız gerektiğini söylüyor. Hizmetlerini reddediyor.

Laurent kölesini görmezden gelerek yanından geçip giderken Damen neredeyse geriye doğru itiliyordu. Damen onun hizmetçilerden birine şöyle dediğini duydu: 'Atımı kuzey avluya getirin. Ben gezintiye çıkıyorum.

Ve sonra bitti -sonunda ve beklenmedik bir şekilde- bir şekilde bitti. Audin kaşlarını çattı ve oradan ayrıldı. Evcil hayvanı, Damen'a anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra peşinden koştu.

Damen'a gelince, az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Başka bir emir gelmediği için refakatçisi onu giydirmiş ve hareme dönmeye hazırlamıştı. Etrafına baktığında halkanın artık boş olduğunu gördü, ancak paralı askerin dışarı mı taşındığını yoksa kendi isteğiyle mi gittiğini fark etmemişti. Halka boyunca ince bir kan izi vardı. Bir hizmetkâr dizlerinin üzerine çökmüş onu siliyordu. Damen bir sürü yüzün yanından manevralarla geçiyordu. Bunlardan biri, beklenmedik bir şekilde ona hitap eden Leydi Vannes'tı.

'Şaşırmış görünüyorsun... o çocuktan hoşlanmayı mı umuyordun? Buna alışsan iyi olur. Prens'in evcil hayvanları tatminsiz bırakma konusunda bir ünü var. Kadının kahkahası, alçak bir glissando, seslere ve eğlenceye katıldı, amfi tiyatronun karşısında saraylılar neredeyse hiç kesintiye uğramadan öğleden sonraki eğlencelerine döndüler.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Gözbağı yerine sabitlenmeden önce Damen, kendisini odasına götüren adamların dün dayağı atan iki adamla aynı kişiler olduğunu gördü. Uzun boylu olanın adını bilmiyordu ama kulak misafiri olduğu konuşmalardan kısa boylu olanın adının Jord olduğunu biliyordu. İki adam. Hapis cezasının en küçük refakatçisiydi, ama gözleri bağlı ve sıkıca , bitkin olması bir yana, bundan yararlanmasının hiçbir yolu yoktu. Boynundan zincirlenmiş halde tekrar odasına dönene kadar bağlar çözülmedi.

Adamlar gitmedi. Uzun boylu adam kendisi ve Jord içerideyken kapıyı kapatırken Jord öylece durdu. Damen'ın ilk aklına gelen, tekrar bir performans sergilemelerinin söylendiğiydi ama sonra emir altında değil, kendi istekleriyle kaldıklarını gördü. Bu daha kötü olabilirdi. Beklemeye başladı.

"Demek kavgayı seviyorsun," dedi uzun boylu adam. Ses tonunu duyan Damen kendini başka bir kavgayla karşı karşıya kalabileceği gerçeğine hazırladı. "Akielos'ta seni yakalamak için kaç adam gerekti?

"İkiden fazla," dedi Damen.

Pek iyi gitmedi. En uzun boylu adam için. Jord kolundan tutarak onu geri çekti.

"Bırak onu," dedi Jord. "Burada olmamamız gerekiyor.

Jord daha kısa olmasına rağmen omuzları daha genişti. Uzun boylu adam odadan çıkmadan önce kısa bir direniş anı yaşandı. Jord kaldı, kendi spekülatif dikkati şimdi Damen'ın üzerindeydi.

Damen tarafsız bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi.

Jord ona baktı, belli ki konuşup konuşmamayı tartıyordu. "Ben Govart'ın dostu değilim," dedi sonunda. Damen ilk başta bunun

"Govart" diğer muhafızdı ama Jord, "Naibin en sevdiği haydudu öldürmek için ölümü arzuluyor olmalısın," dediğinde aksini öğrendi.

'. Naibin nesi?" dedi Damen, midesinin bulandığını hissederek.

Govart. Gerçek bir orospu çocuğu olduğu için Kral Muhafızları'ndan atılmıştı. Naip onu etrafta tutuyor. Prens'in onu ringe nasıl çıkardığını bilmiyorum ama bu adam amcasını kızdırmak için her şeyi yapar. Ve sonra Damen'in yüz ifadesini görünce: "Ne yani, kim olduğunu bilmiyor muydun?

Hayır. Bilmiyordu. Damen'ın Laurent hakkındaki anlayışı, onu daha doğru bir şekilde küçümseyebilmek için kendini yeniden düzenledi. Anlaşılan -bir mucize olur da uyuşturulmuş kölesi ring dövüşünü kazanmayı başarırsa diye- Laurent kendisine bir teselli ödülü ayarlamıştı. Damen farkında olmadan kendine yeni bir düşman kazanmıştı. Govart. Sadece bu da değil, Govart'ı ringde yenmek Naip tarafından doğrudan bir küçümseme olarak algılanabilirdi. Damen'in rakibini tam bir kötü niyetle seçen Laurent elbette bunu biliyordu.

Damen kendi kendine buranın Vere olduğunu hatırlattı. Laurent bir genelevin zemininde büyümüş gibi konuşuyor olabilirdi ama bir Veretian saray mensubunun aklına sahipti, aldatmaya ve ikili oynamaya alışkındı. Ve onun küçük entrikaları Damen kadar güçlü biri için tehlikeliydi.

Ertesi gün Radel içeri girdiğinde kuşluk vaktiydi, Damen'ın hamama götürülmesini sağlamak için bir kez daha buradaydı.

'Ringde başarılı oldunuz ve hatta Prens'e saygılı bir şekilde hürmet gösterdiniz. Bu mükemmel bir şey. Ve görüyorum ki sabahtan beri kimseye vurmamışsın, aferin,' dedi Radel.

Damen bu iltifatı sindirdi. "Dövüşten önce bana verdiğin ilaç neydi?" diye sordu.

Radel, sesi biraz dehşete düşmüş gibi çıkarak, "*Uyuşturucu* yoktu," dedi.

"Bir şey vardı," dedi Damen. "Onu mangalın içine koymuşsun.

'Bu *chalis*'ti, zarif bir eğlenceydi. Bunda kötü bir şey yok. Prens bunun hamamda rahatlamanıza yardımcı olabileceğini söyledi.

Damen, "Peki Prens de miktarı önerdi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Radel. 'Normalden daha fazla. Oldukça iri olduğun için. Ben olsam bunu düşünmezdim. Ayrıntılara önem verir.

'Evet, bunu öğreniyorum,' dedi Damen.

Bir önceki günkü gibi olacağını düşündü: yeni bir groteskliğe hazırlanmak üzere hamama götürülüyordu. Ama olan tek şey, görevlilerin onu yıkayıp odasına geri götürmesiydi,

ve ona bir tabakta öğle yemeği getirdi. Banyo bir gün öncesine göre çok daha keyifliydi. *Şalis* yoktu, müdahaleci bir yakınlaşma yoktu ve ona lüks bir vücut masajı yapıldı, omzunda herhangi bir zorlanma ya da yaralanma belirtisi olup olmadığı kontrol edildi, süregelen morlukları nazikçe tedavi edildi.

Gün ilerledikçe ve hiçbir şey olmadıkça, Damen bir hayal kırıklığı, neredeyse bir hayal kırıklığı hissettiğini fark etti, ki bu çok saçmaydı. Günü ringde geçirmektense ipek minderlerde sıkılarak geçirmek daha iyiydi. Belki de sadece bir şeyle dövüşmek için bir şans daha istiyordu. Tercihen çekilmez sarı saçlı bir prensle.

İkinci, üçüncü, dördüncü ya da beşinci gün hiçbir şey olmadı.

Bu enfes hapishanede geçen zaman başlı başına bir çileye dönüşmüştü; günlerini kesintiye uğratan tek şey yemeklerinin rutini ve sabah banyosuydu.

Zamanı öğrenebileceklerini öğrenmek için kullandı. Kapısındaki nöbetçi değişimi kasıtlı olarak düzensiz zamanlarda gerçekleşiyordu. Nöbetçiler artık ona bir mobilya parçasıymış gibi davranmıyordu ve birkaçının adını öğrenmişti; ring dövüşü bir şeyleri değiştirmişti. Başka hiç kimse talimat almadan odasına girmek için emirlere karşı gelmedi, ama bir ya da iki kez onu tutan adamlardan biri onunla konuştu, ancak bu konuşmalar kısa sürdü. Orada burada birkaç kelime. Bu onun üzerinde çalıştığı bir şeydi.

Yemeklerini getiren, bakır tencereyi boşaltan, meşaleleri yakan, söndüren, minderleri dolgunlaştıran, değiştiren, yerleri silen, odayı havalandıran hizmetkârlar vardı ama hiçbiriyle ilişki -şimdilik- mümkün değildi. Onunla konuşmama emrine gardiyanlardan daha çok itaat . Ya da Damen'dan daha çok korkuyorlardı. Bir keresinde, irkilerek göz teması kurmuş ve yüzü kızarmıştı. Bu, Damen'ın bir dizini yukarı çekip başını duvara yaslayarak oturduğu ve kapıya tutunarak işini yapmaya çalışan hizmetçi çocuğa acıyıp, "Sorun değil," dediği zaman olmuştu. Zincir çok sağlam.

Radel'den bilgi almak için yaptığı başarısız girişimler direnişle ve bir dizi patronluk taslayan dersle karşılaştı.

Govart, dedi Radel, kraliyet tarafından onaylanmış bir haydut değildi. Damen bu fikre nereden kapılmıştı? Naip, muhtemelen Govart'ın ailesine karşı bir tür yükümlülüğü olduğu için Govart'ı yanında tutuyordu. Damen neden Govart'ı soruyordu? Burada sadece kendisine söyleneni yapmak için bulunduğunu hatırlamıyor muydu? Orada

soru sormaya gerek yoktu. Sarayda olup bitenlerle ilgilenmesine gerek yoktu. On ay sonra Kral olacak Prens'i memnun etmesi gerektiği düşüncesi dışında her şeyi aklından çıkarmalıydı.

Damen artık konuşmayı ezberlemişti.

Altıncı güne gelindiğinde, hamam gezisi rutin hale gelmişti ve bundan hiçbir şey beklemiyordu. Ancak bugün rutin değişmişti. Gözbağı hamamın içinde değil, dışında çıkarılmıştı. Radel'in eleştirel bakışları, bir malı inceleyen biri gibi onun üzerindeydi: Uygun durumda mıydı? Öyleydi.

Damen bağlarından kurtulduğunu hissetti. Burada, dışarıda. Radel kısaca şöyle dedi:

"Bugün hamamda hizmet edeceksiniz.

"Hizmet etmek mi?" dedi Damen. Bu kelime kavisli oyukları, onların amaçlarını ve iç içe geçmiş kazınmış figürleri çağrıştırdı.

Fikri özümsemek ya da soru sormak için zaman yoktu. Tıpkı ringe itildiği gibi, hamamın içine doğru itildi. Muhafızlar kapıları dışarıdan kendileriyle birlikte kapattılar ve kafesli metalin arkasında yarı görünen gölgeler haline geldiler.

Ne beklediğinden emin değildi. Belki de ringde onu karşılayan gibi sefahat dolu bir tablo. Belki de her yüzeye yayılmış, çıplak ve buharla ıslanmış evcil hayvanlar. Belki de hareket halinde bir sahne, çoktan hareket etmiş bedenler, yumuşak sesler ya da suda sıçramalar.

Aslında hamamlar bir kişi dışında boştu.

Henüz buhardan etkilenmemişti, tepeden tırnağa giyinikti ve kölelerin ıslatma banyosuna girmeden önce yıkandıkları yerde duruyordu. Damen onun kim gördüğünde, içgüdüsel olarak bir elini altın yakasına götürdü, sınırlanmamış olduğuna ve birlikte yalnız olduklarına inanamıyordu.

Laurent kiremitli duvara yaslanıp omuzlarını duvara dayadı. Damen'e altın kirpikli tanıdık bir nefret ifadesiyle baktı.

'Demek kölem arenada utangaç. Akielos'ta erkeklerle yatmıyor musun?'

'Ben oldukça kültürlüyüm. Birine tecavüz etmeden önce sesinin güzel olup olmadığını kontrol ederim.

kırıldı,' dedi Damen.

Laurent gülümsedi.

"Marlas'ta savaştın mı?

Damen gerçek olmayan bu gülümsemeye tepki vermedi. Konuşma artık bıçak sırtındaydı. "Evet" dedi.

"Kaç kişi öldürdün?"

"Bilmiyorum.

"Sayıyı mı kaybettin?

Hoş bir şekilde, birisinin hava durumunu sorması gibi.

Laurent, 'Barbar erkeklerle yatmaz, birkaç yıl beklemeyi ve sonra sikinin yerine kılıç kullanmayı tercih eder' dedi.

Damen kızardı. 'Bu bir savaştı. Her iki tarafta da ölüm vardı.

"Ah, evet. Birkaçınızı da öldürdük. Daha fazlasını öldürmek isterdim ama amcam haşerelere karşı anlaşılmaz bir şekilde iyi davranır. Onunla tanışmıştınız.'

Laurent baskıda kazınmış figürlerden birine benziyordu ama gümüş yerine beyaz ve altınla yapılmıştı. Damen ona baktı ve şöyle düşündü: Burası beni uyuşturduğun yer.

"Benimle amcan hakkında konuşmak için altı gün mü bekledin?" dedi Damen.

Laurent kendini duvara yaslayarak öncekinden daha da rahat görünen bir pozisyon aldı.

"Amcam Chastillon'a gitti. Yaban domuzu avlıyor. Kovalamayı sever. Öldürmeyi de sever. Bir günlük yolculuktan sonra o ve beraberindekiler eski kalede beş gece kalacaklar. Tebaası, saraydan gelen mektuplarla onu rahatsız etmemeleri gerektiğini iyi bilir. "Seninle yalnız kalabilmek için altı gün bekledim.

O tatlı mavi gözler ona bakıyordu. Şekerli ses tonundan sıyrıldığında bir tehditti.

Damen, 'Tek başınıza, adamlarınız kapıları korurken,' dedi.

Laurent, "Karşılık vermene izin verilmediği için yine şikâyet mi edeceksin?" dedi. Sesi daha da tatlılaştı. "Merak etme, iyi bir nedenim olmadıkça sana vurmayacağım.

"Endişeli mi göründüm?" dedi Damen.

Laurent, "Ringde biraz tedirgin görünüyordun," dedi. En çok ellerin ve dizlerin üzerindeyken hoşuma gitti. Cur. Küstahlığa tahammül edeceğimi mi sanıyorsun? Elbette, sabrımı dene.'

Damen sessizdi; şimdi buharı hissedebiliyor, sıcaklığı teninde hissedebiliyordu. Tehlikeyi de hissedebiliyordu. Kendini duyabiliyordu. Hiçbir asker bir prensle bu şekilde konuşmazdı. Bir köle Laurent'ın odada olduğunu görür görmez elleri ve dizleri üzerine çökmüş olurdu.

"Sana beğendiğin bölümü söyleyeyim mi?" dedi Laurent.

"*Sevdiğim* hiçbir şey yoktu.

Yalan söylüyorsun. O adamı yere sermek hoşuna gitti ve ayağa kalkmaması da hoşuna gitti. Bana zarar vermek istiyorsun, değil mi? Kendini kontrol etmek çok mu zor? Adil oyun hakkındaki küçük konuşman beni itaat gösterin kadar kandırdı. Sahip olduğun doğal zeka ile hem medeni hem de itaatkar görünmenin çıkarlarına hizmet ettiğini anlamışsın. Ama kavga etmek için yanıp tutuşuyorsun.'

"Beni kışkırtmak için mi buradasın?" dedi Damen, içinden yükselen yeni bir sesle.

Laurent duvarı itti.

Laurent soğukkanlılıkla, "Ben domuzlarla ahırda yuvarlanmam," dedi. 'Buraya yıkanmaya geldim. Şaşılacak bir şey mi söyledim? Buraya gel.

Damen'in itaat edebileceğini anlaması için bir an geçmesi gerekti. Odaya girer girmez Laurent'ı fiziksel olarak alt etme seçeneğini tartmış ve reddetmişti. Vere'in Veliaht Prensi'ne zarar verir ya da onu öldürürse saraydan sağ çıkamazdı. Bu kararı verirken pişmanlık duymamış değildi.

İki adım ötede durdu. Laurent'ın yüz ifadesinde hoşnutsuzluğun yanı sıra değerlendirici ve kendinden memnun bir şey olduğunu görünce şaşırdı. Bir kabadayılık beklemişti. Kuşkusuz kapının dışında muhafızlar vardı ve Prenslerinden gelecek bir sesle kılıçlarını kuşanıp içeri dalacaklardı ama Damen'in öfkesine yenilip Laurent'ı öldürmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Başka bir adam olabilir. Bir başkası kaçınılmaz intikamın
Laurent'ın boynunu sıkma zevki için -kafasının bir kazığa geçirilmesiyle son bulan bir tür halka açık infaz- buna değerdi.

"Soyun," dedi Laurent.

Çıplaklık onu hiç rahatsız etmemişti. Veretian soyluları arasında bunun yasak olduğunu artık biliyordu. Ama Veretian gelenekleri onu endişelendirmiş olsa bile, görülecek her şey alenen görülmüştü. Giysilerinin düğmelerini çözdü ve düşmelerine izin verdi. Bunun amacının ne olduğundan emin değildi. Tabii mesele bu his değilse.

"Beni soyun," dedi Laurent.

His daha da yoğunlaştı. Bunu görmezden geldi ve bir adım öne çıktı.

Yabancı giysiler onu duraksattı. Laurent soğukkanlı bir tavırla elini uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, başlangıç noktasını gösteriyordu. Laurent'ın bileğinin alt tarafındaki sıkı, küçük bağlar elinin yarısına kadar devam ediyordu.

ve giysiyle aynı koyu maviydi. Onları çözmek birkaç dakika sürdü; bağcıklar küçük, karmaşık ve sıkıydı ve her birini tek tek deliğinden , bağın halkanın malzemesine sürtünmesini hissetmesi gerekiyordu.

Laurent bir kolunu indirdi, bağcıkları izledi ve diğerini uzattı.

Akielos'ta giysiler basit ve minimaldi, bedenin estetiğine odaklanılırdı. Buna karşılık, Veretian giysileri gizleyiciydi ve karmaşıklığı soyunmayı zorlaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmediği için hayal kırıklığına uğratmak ve engellemek için tasarlanmış gibi görünüyordu. Bağcık çözme ritüeli Damen'ın, Veretialı aşıkların soyunmak için tutkularına yarım saat ara verip vermediklerini küçümseyerek merak etmesine neden oldu. Belki de bu ülkede olan her şey kasıtlı ve kansızdı, buna sevişmek de dahildi. Ama hayır, yüzüğün şehvetini hatırladı. Evcil hayvanlar, erişim kolaylığı sağlamak için farklı giyinmişlerdi ve kızıl saçlı evcil hayvan, efendisinin giysisinin sadece amacı için gerekli olan kısmını açmıştı.

Çeşitli bağcıklar çözüldüğünde, giysiyi çıkardı; sadece bir dış katman olduğu ortaya çıktı. Altında daha önce görünmeyen basit beyaz bir gömlek (yine bağcıklı) vardı. Gömlek, pantolon, botlar. Damen tereddüt etti.

Altın kaşları çatıldı. "Buraya bir hizmetçinin alçakgönüllülüğünü beklemeye mi geldim?

O da diz çöktü. Çizmelerin çıkarılması gerekiyordu; sırada pantolon vardı. İş bittiğinde Damen geri adım attı. Gömlek (artık bağcıksızdı) hafifçe kaymış, bir omuzu ortaya çıkmıştı. Laurent arkasına uzandı ve onu çıkardı. Üzerinde başka bir şey yoktu.

Damen'in Laurent'tan hoşlanmaması, iyi biçimlendirilmiş bir vücuda verdiği olağan tepkinin önüne geçti. Eğer bu olmasaydı, bir an için zorlanabilirdi.

Çünkü Laurent tek : Vücudu da yüzüyle aynı imkânsız zarafete sahipti. Damen'den daha zayıf yapılıydı ama vücudu çocuksu değildi. Bunun yerine, atletizm ya da heykeltraşlık için yaratılmış, yetişkinliğin eşiğindeki genç bir adamın güzel orantılı kas yapısına sahipti. Ve tenliydi. Çok açık tenliydi, genç bir kızınki kadar açık tenliydi, pürüzsüz ve lekesizdi, göbeğinden aşağıya doğru bir altın parıltısı uzanıyordu.

Bu aşırı giyimli toplumda Damen, Laurent'ın biraz özbilinç göstermesini bekleyebilirdi, ama Laurent soğukkanlı bir şekilde utanmaz görünüyordu

Her konuda olduğu gibi çıplaklığı konusunda da. Önünde bir rahibin adak sunmak üzere olduğu genç bir tanrı gibi duruyordu.

"Yıka beni.

Damen hayatında daha önce hiç kölelik görevi yapmamıştı ama bunun ne gururunu ne de anlayışını ezmeyeceğini düşünüyordu. Artık hamamların âdetlerini biliyordu. Ama Laurent'tan ince bir tatmin duygusu ve buna karşılık gelen bir iç direnç hissetti. Bu, rahatsız edici derecede samimi bir refakat şekliydi; zaptedilmemişti ve yalnızdılar, bir adam diğerine hizmet ediyordu.

Tüm eşyalar özenle yerleştirilmişti: Göbekli gümüş bir sürahi, yumuşak bezler, şeffaf camdan yapılmış, tıpaları gümüşle kaplanmış yağ ve köpüklü sıvı sabun şişeleri. Damen'ın eline aldığı şişenin üzerinde üzümlerle dolu bir asma tasviri vardı. Küçük şişenin tıpasını dirençli emme gücüne karşı bir çekişle açarken parmaklarının altında üzümlerin hatlarını hissetti. Gümüş sürahiyi doldurdu. Laurent sırtını gösterdi.

Laurent'ın çok ince teni, Damen üzerine su döktüğünde beyaz bir inci gibi görünüyordu. Kaygan sabunun altındaki vücudu hiçbir yerde yumuşak ya da teslimiyetçi değildi, ama zarifçe yaylanmış bir yay gibi gergindi. Damen, Laurent'ın saray mensuplarının bazen düşkünlük gösterdikleri ve diğer katılımcıların prensleri olarak onun kazanmasına izin verdikleri o zarif sporlara katıldığını tahmin etti.

Omuzlarından sırtının alt kısmına doğru devam etti. Dökülen su kendi göğsünü ve kalçalarını ıslattı, buralarda dereler halinde aktı, arkasında parıldayan ve her an aniden aşağıya doğru süzülme tehdidinde bulunan asılı damlacıklar bıraktı. Su yerden yükseldiğinde sıcaktı ve gümüş ibrikten döktüğünde de sıcaktı. Hava da sıcaktı.

Bunun bilincindeydi. Göğsünün inip kalkışının, nefes alıp verişinin ve bundan daha fazlasının bilincindeydi. Akielos'ta sarı saçlı bir köle tarafından yıkandığını hatırladı. Onun rengi Laurent'ınkine o kadar benziyordu ki, ikiz bile olabilirlerdi. Kadın çok daha az huysuzdu. Aradaki birkaç santimlik mesafeyi kapatmış ve vücudunu onunkine bastırmıştı. Parmaklarının onun etrafında kıvrıldığını, göğüs uçlarının göğsüne değdiği yerde çürük bir meyve gibi yumuşadığını hatırladı. Boynunda bir nabız atışı.

Düşüncelerinin kontrolünü kaybetmek için kötü bir zamandı. Artık girişiminde yeterince ilerlemişti ki kıvrımlarla karşılaştı. Ellerinin altında sertleşmişlerdi ve sabun her şeyi kayganlaştırıyordu. Aşağı baktı ve yıkama bezi yavaşladı. Hamamların sera atmosferi sadece

duygusallık izlenimini artırdı ve Damen kendisine rağmen bacaklarının arasında ilk sertleşmeyi hissetti.

Havanın kalitesinde bir değişiklik oldu, arzusu odanın yoğun neminde aniden elle tutulur hale geldi.

Laurent soğuk bir tavırla, "Küstahlık etme,"

dedi. "Çok geç, tatlım," dedi Damen.

Laurent döndü ve sakin bir hassasiyetle, bir ağzı kanatmak için yeterli güce sahip olan ters bir darbe indirdi, ancak Damen vurulmaktan yeterince bıkmıştı ve darbe bağlanmadan önce Laurent'ın bileğini yakaladı.

Bir an öyle hareketsiz kaldılar. Damen Laurent'ın yüzüne baktı, açık teni biraz kızarmış, sarı saçları uçlarından ıslanmış, altın kirpiklerinin altında kutup mavisi gözleri vardı ve Laurent kendini kurtarmak için küçük bir kasılma hareketi yapınca bileğini sıkıca kavradığını hissetti.

Damen bakışlarının göğsünden gergin karnına doğru aşağıya inmesine izin verdi.

-Ve dahası. Gerçekten çok, çok güzel bir vücuttu, ama soğuk öfke gerçekti. Damen, Laurent'ın birazcık bile aşık olmadığını fark etti; onun geri kalanı kadar tatlı olan bu kısmı da durgundu.

Laurent'ın vücudundaki gerginliği hissetti ama ses tonu her zamanki tonundan çok fazla değişmemişti. 'Ama sesim bozuldu. Tek ön koşul buydu, değil mi?

Damen sanki yanmış gibi elini bıraktı. Bir an sonra, engellediği darbe hayal edebileceğinden daha sert bir şekilde ağzına çarptı.

"*Çıkarın onu buradan*," dedi Laurent. Konuşma sesinden daha yüksek değildi ama kapılar açıldı. Duyma mesafesinden bile çıkmamıştı. Damen kabaca geriye doğru çekilirken üzerinde bir el hissetti.

"Onu çarmıha gerin. Benim gelmemi bekleyin.'

'Majesteleri, köle ile ilgili olarak Naip talimat verdi-'

'Ya benim dediğimi yaparsın ya da onun yerine oraya gidersin. Seçimini yap. Şimdi.

Naip Chastillon'dayken bu bir seçim değildi. *Seninle yalnız kalabilmek için altı gün bekledim.*

Daha fazla kaçamak cevap vermedi. "Evet, Majesteleri.

Bir anlık dikkatsizlik sonucu göz bağını unuttular.

Sarayın, koridorların birbiri içine aktığı ve her kemerin farklı bir yönü çerçevelediği bir labirent olduğu ortaya çıktı: farklı şekillerde odalar, desenli mermerden merdivenler, kiremitli veya ekili yeşilliklerle dolu avlular. Kafesli kapılarla perdelenmiş bazı kemerler hiçbir manzara sunmuyor, sadece ipuçları ve öneriler veriyordu. Damen geçitten odaya, odadan geçide yönlendiriliyordu. Bir keresinde, iki çeşmenin bulunduğu bir avludan geçtiler ve kuşların cıvıltısını duydu.

Rotayı dikkatlice hatırladı. Ona eşlik eden muhafızlar gördüğü tek kişilerdi.

Haremin çevresinde güvenlik olacağını düşünmüştü ama büyük odalardan birinde durduklarında çevreyi geçtiklerini fark etti ve nerede olduğunu bile fark etmemişti.

Nabzında bir değişiklikle, bu odanın sonundaki kemerin başka bir avluyu çerçevelediğini ve bu avlunun diğerleri kadar iyi muhafaza edilmediğini, birkaç işlenmemiş taş levha ve bir el arabası da dahil olmak üzere bir dizi düzensiz nesne ve döküntü içerdiğini gördü. Bir köşede kırık bir sütun duvara yaslanmış ve bir tür merdiven oluşturmuştu. Bu merdiven çatıya çıkıyordu. Kıvrımlı çatı, belirsiz kıvrımları, çıkıntıları, nişleri ve heykelleriyle. Gün ışığı gibi açıktı, özgürlüğe giden bir yoldu.

Ay çarpmış bir aptal gibi bakmamak için Damen dikkatini tekrar odaya çevirdi. Yerde talaş vardı. Burası bir tür eğitim alanıydı. Süslemeler abartılı olmaya devam ediyordu. Eşyaların daha eski ve biraz daha kaba olması dışında, hâlâ haremin bir parçası gibi görünüyordu. Muhtemelen Vere'deki her şey haremin bir parçası gibi görünüyordu.

Laurent haç demişti. Odanın en ucunda duruyordu. Ortadaki kiriş çok büyük bir ağacın tek ve düz gövdesinden yapılmıştı. Çapraz kiriş daha az kalındı ama aynı derecede sağlamdı. Orta kirişin etrafına bir demet kapitone dolgu bağlanmıştı. Bir hizmetçi dolguyu kirişe bağlayan bağları sıkıyordu ve bu bağlar Laurent'ın giysilerini akla getiriyordu.

Hizmetkâr ağırlığını çarmıha vererek çarmıhın gücünü test etmeye başladı. Kımıldamadı.

Laurent ona haç demişti. Bu bir kırbaç direğiydi.

Damen ilk komutasını on yedi yaşında almıştı ve kırbaçlama ordu disiplininin bir parçasıydı. Bir komutan ve bir prens olarak, kırbaçlama onun şahsen deneyimlediği bir şey değildi, ama aynı zamanda

orantısız bir şekilde korkuyordu. Bu ona, erkeklerin zorlukla katlandıkları ağır bir ceza olarak tanıdık geliyordu.

Aynı zamanda, güçlü adamların kırbaç altında kırıldığını biliyordu. İnsanlar kırbaç altında ölürdü. Yine de -on yedi yaşında bile olsa- kırbaç altında ölüm onun komutası altında gerçekleşmesine izin vereceği bir şey değildi. Eğer bir adam iyi bir liderliğe ve normal disiplinin sertliklerine tepki vermiyorsa -ki hata amirlerinde değildi- o adam gözden çıkarılırdı. Böyle bir adam en başta işe alınmamalıydı.

Muhtemelen ölmeyecekti; sadece büyük bir acı çekecekti. Bu gerçekle ilgili hissettiği öfkenin çoğunu kendisiyle orantıladı. Şiddet kışkırtmasına tam da sonuçlarına katlanacağını bildiği için direnmişti. Ve işte şimdi buradaydı, Laurent'ın hoş bir biçime sahip olması ve Damen'ın bedeninin mizacını unutmasına yetecek kadar uzun süre konuşmayı bırakmasından daha iyi bir neden yoktu.

Damen tahta direğe yüzüstü bağlanmış, kolları iki yana açılmış ve enine kesite zincirlenmişti. Bacakları çözülmüştü. Pozisyonda kıvranmasına yetecek kadar esneme payı vardı ama kıvranmadı. Gardiyanlar kollarını ve bağları çekiştiriyor, onları test ediyor, vücudunu konumlandırıyor, hatta bacaklarını tekmeleyerek ayırıyorlardı. Buna karşı mücadele etmemek için kendini zorlamak zorundaydı. Bu hiç de kolay değildi.

Laurent nihayet odaya girdiği zaman ne kadar zaman geçtiğini söyleyemezdi. Laurent'ın kuruması, giyinmesi ve o yüzlerce danteli tamamlaması için yeterli bir süre.

Laurent içeri girdiğinde adamlardan biri, bütün aletleri denedikleri gibi, sakin bir şekilde elindeki kırbacı denemeye başladı. Laurent'ın yüzünde bir hareket tarzına karar vermiş bir adamın sert, bağlanmış ifadesi vardı. Damen'in önündeki duvara karşı bir pozisyon aldı. Bu açıdan kırbacın etkisini göremeyecekti ama Damen'ın yüzünü görebilecekti. Damen'ın midesi altüst oldu.

Damen bileklerinde donuk bir his hissetti ve bilinçsizce bağları çekmeye başladığını fark etti. Kendini durmaya zorladı.

Yanında, parmaklarına bir şey dolanmış bir adam vardı.

Damen'ın yüzüne doğru

kaldırıyordu. "Ağzını aç.

Damen ne olduğunu anlamadan önce dudaklarının arasından geçen yabancı nesneyi kabul etti. Yumuşak kahverengi deriyle kaplı bir tahta parçasıydı. Yaşamı boyunca maruz kaldığı tıkaçlara ya da parçalara benzemiyordu.

Esaretten ziyade, acıya dayanmasına yardımcı olması için bir adama ısırması için verilen türdendi. Adam onu Damen'ın başının arkasına bağladı.

Elinde kırbaç olan adam arkasına geçerken, kendini hazırlamaya çalıştı.

"Kaç kırbaç?" dedi adam.

"Henüz emin değilim," dedi Laurent. 'Eninde sonunda karar vereceğimden eminim. Sen başlayabilirsin.

Önce ses geldi: havanın yumuşak ıslığı, sonra çatırtı, ete çarpan kırbaç, pürüzlü acının onu parçalamasından bir saniye önce. Kırbaç omuzlarına inerken Damen bağlara karşı sarsıldı ve o anda başka her şeye dair bilincini yok etti. İkinci kırbaç acımasız bir güçle vurulmadan önce parlak acı patlamasının solması için ancak bir an verildi.

Ritim acımasızca etkiliydi. Kırbaç Damen'ın sırtına tekrar tekrar iniyor, sadece indiği yer değişiyordu, ancak bu küçük fark kritik bir öneme sahip olmaya başladı, kasları kasıldıkça ve nefes alış verişi değiştikçe zihni bir parça daha az acı umuduna sarıldı.

Damen kendini sadece acıya değil, onun ritmine, darbenin hastalıklı beklentisine tepki verirken buldu, kendini ona karşı çelikleştirmeye çalıştı ve kırbaç aynı yaralar ve izler üzerine tekrar tekrar düştüğünde, bunun artık mümkün olmadığı bir noktaya ulaştı.

Alnını direğin tahtasına dayadı ve öylece bıraktı. Vücudu haça karşı titredi. Tüm sinirleri ve kasları gerildi, acı sırtından yayılıp tüm vücudunu sardı, sonra da ona karşı koyabilecek hiçbir engel ya da bölme kalmayan zihnini istila etti. Nerede olduğunu ve onu kimin izlediğini unutmuştu. Düşünemiyor ya da kendi acısından başka bir şey hissedemiyordu.

Sonunda darbeler durdu.

Damen'ın bunu fark etmesi biraz zaman aldı. Birisi ağzındaki bağı çözüyor ve ağzını serbest bırakıyordu. Bundan sonra Damen aşama aşama kendini fark etti, göğsünün kabardığını ve saçlarının sırılsıklam olduğunu gördü. Kaslarının kilidini açtı ve sırtını test etti. Üzerine çöken acı dalgası onu hareketsiz kalmanın çok daha iyi olduğuna ikna etti.

Bilekleri çözülürse Laurent'ın önünde elleri ve dizleri üzerine yığılıp kalacağını düşündü. Böyle düşünmesine neden olan zayıflığa karşı savaştı. Laurent. Laurent'ın varlığının yeniden farkına vardığı an, Laurent'ın öne çıktığını ve şimdi bir adım ötede durmuş, yüzündeki her türlü ifadeden arınmış olarak onu izlediğini fark ettiği an oldu.

Damen, Jokaste'nin serin parmaklarını morarmış yanağına bastırdığını hatırladı. "Bunu sana geldiğin gün yapmalıydım," dedi Laurent. 'Bu tam olarak hak ettiğin şeyi.'

"Neden yapmadın? Damen söyledi. Kelimeler biraz sertleşmiş bir şekilde ağzından çıkıverdi. Onları kontrol altında tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Kendini ham hissediyordu, sanki koruyucu bir dış tabaka sıyrılmıştı; sorun şu ki, açığa çıkan şey zayıflık değil, çekirdek metaldi. 'Sen soğukkanlı ve onursuzsun. Senin gibi birini engelleyen neydi? Söylenecek en yanlış şeydi.

Laurent mesafeli bir sesle, "Emin değilim," dedi. 'bir adam olduğunuzu merak ediyordum. Görüyorum ki çok erken durmuşuz. Yine.

Damen kendini başka bir saldırıya hazırlamaya çalıştı ve saldırı hemen gelmeyince zihninde bir şeyler parçalandı.

"Majesteleri, bir raunt daha hayatta kalabileceğinden emin değilim.

"Bence yapacak. Neden bahse girmiyoruz?' Laurent yine o soğuk, düz sesiyle konuştu. 'Bir altın onun yaşadığını söylüyor. Eğer onu benden kazanmak istiyorsan, kendini zorlamalısın.

Acıya yenik düşen Damen, adamın ne kadar süre kendini zorladığını söyleyemezdi, sadece zorladığını söyleyebilirdi. Bittiğinde, daha fazla küstahlık yapamayacak durumdaydı. Siyahlık görüşünü tehdit ediyordu ve bunu engellemek için her şeyini harcadı. Laurent'ın konuştuğunu fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti ve o zaman bile uzun süre duygusuz ses hiçbir şeye bağlanmadı.

'Marlas'ta sahadaydım,' dedi Laurent.

Sözler içine işledikçe Damen dünyanın etrafında yeniden şekillendiğini hissetti. "Ön tarafa yaklaşmama izin vermediler. Onunla yüzleşme şansım hiç olmadı.

Bunu yaparsam ona ne söyleyeceğimi merak ederdim. Ne yapacağımı. Biriniz *onur* kelimesini kullanmaya nasıl cüret eder? Sizin bilirim. Bir Akielon'a onurlu davranan bir Veretian kendi kılıcıyla deşilir. Bunu bana öğreten senin hemşerindi. Ders için ona teşekkür edebilirsin.'

"*Kime teşekkür edeyim*? Damen sözcükleri bir şekilde acının ötesine itti ama biliyordu. Biliyordu.

"Damianos, Akielos'un ölü Prensi," dedi Laurent. "Kardeşimi öldüren adam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

"OW," dedi DAMEN, dişlerini sıkarak.

"Sakin ol," dedi doktor.

Damen kendi dilinde, 'Sen beceriksiz, dürtüşen bir hödüğün tekisin,' dedi. 'Ve sessiz ol. Bu tıbbi bir merhem,' dedi doktor.

Damen saray doktorlarından hoşlanmazdı. Babasının hastalığının son haftalarında hasta odası onlarla dolup taşmıştı. İlahiler söylemişler, nutuklar atmışlar, havaya kehanet kemikleri fırlatmışlar ve çeşitli ilaçlar uygulamışlardı ama babası sadece daha da hastalanmıştı. Seferde orduyla birlikte yorulmadan çalışan pragmatik saha cerrahları hakkında farklı düşünüyordu. Marlas'ta onu tedavi eden cerrah, omzunu en az telaşla dikmiş, Damen beş dakika sonra ata bindiğinde itirazını kaşlarını çatmakla sınırlamıştı.

Veretian doktorlar bu türden değildi. Kıpırdamaması için öğütler, sonu gelmeyen talimatlar ve sürekli değiştirilen pansumanlar vardı. Bu doktor yere kadar uzanan bir önlük ve ekmek somunu şeklinde bir şapka giyiyordu. Damen'in fark edebildiği kadarıyla merhem sırtında hiçbir etki yaratmıyordu ama hoş bir tarçın kokusu vardı.

Kırbaçlanmasının üzerinden üç gün geçmişti. Damen kırbaç direğinden indirildiğini ve odasına döndüğünü net olarak hatırlamıyordu. Yolculuğa dair sahip olduğu bulanık izlenimler, yolculuğu sağ salim tamamladığına dair ona güven veriyordu. Çoğunlukla.

Radel dehşet içinde arkasından bakarken, burada, bu odada iki muhafız tarafından desteklendiğini hatırlıyordu.

"Bunu gerçekten Prens yaptı."

"Başka kim olabilir? Damen söyledi.

Radel öne çıktı ve Damen'in suratına bir tokat attı; sert bir tokattı ve adamın her parmağında üç yüzük vardı.

"Ona ne yaptınız? Radel talep etti.

Bu soru Damen'a komik gelmişti. Bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü ilk tokadı çok daha sert ikinci bir tokat takip etti. Bu tokadın acısı, görüşüne baskı yapan karanlığı bir anlığına temizledi; Damen bilincini bir kez daha ele geçirmiş ve ona tutunmuştu. Bayılmak daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ama bugün ilklerin günüydü ve işini şansa bırakmıyordu.

Laurent'ın söylediği son şey, 'Henüz ölmesine izin vermeyin,' oldu

Prens'in sözü kanundu. Ve böylece, sırtından atılacak derinin küçük bir bedeli olarak, Damen'in hapsedilmesinde, doktorun düzenli olarak dürtmesi gibi şüpheli bir ayrıcalık da dahil olmak üzere bir dizi taviz verildi.

Yer minderlerinin yerini bir yatak aldı, böylece rahatça yüzüstü yatabildi (sırtını korumak için). Ayrıca kendisine battaniyeler ve çeşitli renklerde ipek örtüler verildi, ancak bunları sadece vücudunun alt yarısını örtmek için kullanması gerekiyordu (sırtını korumak için). Zincir yerinde duruyordu ama yakasına takılmak yerine altın bir bilekliğe kilitlenmişti (sırtını korumak için). Sırtı için duyulan endişe de ona komik gelmişti.

Sık sık yıkanır, bir küvetten çekilen suyla cildi yumuşak bir şekilde süngerlenirdi. Daha sonra hizmetçiler, ilk gün kıpkırmızı olan suyu atıyorlardı.

Dikkat çekici bir şekilde, en büyük değişiklik mobilyalarda ve rutinlerde değil, hizmetkârların ve onu koruyan adamların tavırlarındaydı Damen onların da Radel gibi düşmanlık ve öfkeyle tepki vermelerini bekleyebilirdi. Bunun yerine, hizmetçilerden sempati vardı. Muhafızlarda ise, daha da beklenmedik bir şekilde, dostluk vardı. Ring dövüşü Damen'ı bir savaşçı olarak konumlandırmışken, Prens'in kırbacı altında ezilmek onu kardeşlikten biri haline getirmişti. Ring dövüşünden sonra Damen'ı tehdit eden uzun boylu muhafız Orlant bile ona biraz ısınmış görünüyordu. Damen'ın sırtını inceleyen Orlant, Prens'i -biraz da gururla- dökme demirden bir kaltak ilan etmiş ve Damen'ın omzuna neşeyle vurarak onu bir an için küle çevirmişti.

Damen ise kendisine şüphe uyandıracak sorular sormamaya özen gösterdi. Bunun yerine, kararlı bir kültür alışverişine girişti.

Akielos'ta Kral'ın haremine bakanların gözlerini kör ettikleri doğru muydu? Hayır, değildi. Akielon kadınlarının çıplak göğüsle

Yaz mı? Evet, öyleydi. Ve güreş maçları çıplak mı yapılırdı? Evet. Köleler de çıplak mıydı? Evet. Akielos'un piç bir kralı ve fahişe bir kraliçesi olabilirdi ama Orlant'a cennet gibi gelmişti. Kahkahalar.

Piç bir Kral ve fahişe bir Kraliçe; Laurent'ın kaba özdeyişi, Damen'ın keşfettiğine göre, yaygın kullanıma girmişti.

Damen çenesinin kilidini açtı ve geçmesine izin verdi. Güvenlik küçük adımlarla gevşiyordu ve artık saraydan çıkış yolunu biliyordu. Tarafsız bir gözle bunu bir kırbaç için adil bir karşılık olarak görmeye çalıştı (sırtı ona şefkatle iki kırbaç hatırlattı).

Sırtını görmezden geldi. Başka her şeye ve her şeye odaklandı.

Onu koruyan adamlar Prens'in Muhafızlarıydı ve Naiple hiçbir bağları yoktu. Prenslerine bu kadar sadık olmaları ve onun hizmetinde bu kadar gayretli olmaları Damen'i şaşırtmıştı; Laurent'ın hırçın kişiliği göz önüne alındığında bekleyebileceği kin ve şikâyetlerin hiçbirini dile getirmiyorlardı. Laurent'ın amcasıyla olan kan davasını gönülden üstlenmişlerdi; görünüşe göre Prens'in Muhafızları ile Naibin Muhafızları arasında derin ayrılıklar ve rekabetler vardı.

Adamlarının bağlılığını sağlayan Laurent'ın kendisi değil, görünüşü olmalıydı. Adamların saygısızlığa en çok yaklaştıkları şey Laurent'ın görünüşüyle ilgili bir dizi alaycı yorumdu. Görünüşe göre sadakatleri, Prens'i becerme fantezisinin efsanevi boyutlara ulaşmasını engellemiyordu.

Jord, Akielos'ta erkek soyluların kadın köleler tuttuğu ve kadınların erkekleri becerdiği doğru muydu, diye sordu.

"Vere'de yok mu? Damen ringin içinde ve dışında sadece aynı cinsiyetten çiftler gördüğünü hatırladı. Veretian kültürü hakkındaki bilgisi yakınlaşma pratiklerini kapsamıyordu. "Neden olmasın?

"Yüksek soydan gelen hiç kimse piçlik iğrençliğine davetiye çıkarmaz," dedi Jord, kesin bir ifadeyle. Dişi evcil hayvanlar leydiler tarafından, erkek evcil hayvanlar ise lordlar tarafından beslenirdi.

'Yani erkekler ve kadınlar-asla-'

Asla. Soylular arasında değil. Bazen, eğer sapkınlarsa. Bu bir tabuydu. Jord, piçlerin bir bela olduğunu söyledi. Muhafızlar arasında bile, kadınları becerirsen, bunu gizli tutardın. Eğer bir kadını hamile bırakır ve onunla evlenmezseniz kariyeriniz biterdi. Sorundan kaçınmak, soyluları örnek almak ve erkekleri becermek daha iyiydi. Jord erkekleri tercih ederdi. Yapmadı

Damen mı? Erkeklerle neyin ne olduğunu biliyordun. Ve korkmadan fışkırtabilirdin.

Damen akıllıca bir sessizlik içindeydi. Kendi tercihi kadınlardan yanaydı; bunu itiraf etmek pek akıllıca görünmüyordu. Damen'ın erkeklerden hoşlandığı nadir durumlarda, bunu onlardan erkek olarak etkilendiği için yapardı, kadınlardan kaçınmak ya da onların yerine geçmek için herhangi bir nedeni olduğu için değil. Damen, Veretialıların işleri kendileri için gereksiz yere karmaşık hale getirdiğini düşünüyordu.

Burada ve orada, yararlı bilgiler ortaya çıktı. Evcil hayvanlar korunmuyordu, bu da haremin çevresinde adam olmamasını açıklıyordu. Evcil hayvanlar istedikleri gibi gelip gidiyorlardı. Damen bir istisnaydı. Bu, muhafızları geçtikten sonra başkalarıyla karşılaşmasının pek olası olmadığı anlamına geliyordu.

Burada ve orada, Laurent konusu gündeme geldi.

'Sen . . . ?" dedi Jord, yavaşça yayılan bir gülümsemeyle Damen'a.

"Ring dövüşü ve kırbaçlanma arasında mı?" dedi Damen ekşiyerek.

"Hayır." "Onun frijit olduğunu söylüyorlar.

Damen ona baktı. "Ne? Neden?'

"Şey," dedi Jord, "çünkü o-

Damen, Jord'un yavan açıklamasını sert bir şekilde keserek, "Neden böyle olduğunu kastetmiştim," dedi.

"Kar neden soğuktur?" dedi Jord omuz silkerek.

Damen kaşlarını çattı ve konuyu değiştirdi. Damen Laurent'ın eğilimleriyle ilgilenmiyordu. Çarmıha gerildiğinden beri Laurent'a karşı olan duyguları karıncalı bir hoşnutsuzluktan sert ve amansız bir şeye dönüşmüştü.

Sonunda malum soruyu soran Orlant oldu. "Buraya

nasıl geldin?

"Dikkatli değildim," dedi Damen, "ve Kral'ın düşmanı oldum.

Kastor mu? Biri o orospuya haddini bildirmeli. Sadece barbar pisliklerden oluşan bir ülke bir piçi tahta oturtabilir,' dedi Orlant. "Alınmak yok.

'Alınmadı,' dedi Damen.

Yedinci gün, Naip Chastillon'dan döndü.

Damen'ın bu olaydan ilk haberi, tanımadığı muhafızların odasına girmesi oldu. Prens'in kıyafetlerini giymiyorlardı. Kırmızı pelerinleri, disiplinli çizgileri ve tanıdık olmayan yüzleri vardı. Onların gelişi Damen'ın

Prens'in doktoru ile Damen'ın daha önce hiç görmediği yeni bir adam arasında hararetli bir tartışma yaşandı.

"Bence hareket etmemeli," dedi Prens'in doktoru. Elindeki ekmek somununun altında kaşlarını çatıyordu. "Yaralar açılabilir.

"Bana kapalı görünüyorlar," dedi diğeri. "Ayakta durabilir.

"Ayakta durabilirim," diye kabul etti Damen. Bu olağanüstü yeteneğini gösterdi. Neler olduğunu bildiğini sanıyordu. Laurent dışında sadece bir kişi Prensin Muhafızlarını görevden alma yetkisine sahipti.

Naip, kırmızı pelerinli Naip Muhafızları tarafından kuşatılmış, canlı giysili hizmetkârlar ve yüksek rütbeli iki adam eşliğinde odaya girdi. Her iki hekimi de görevden aldı, onlar da saygılarını sunup gözden kayboldular. Ardından hizmetkârları ve kendisiyle birlikte içeri giren iki adam dışındaki herkesi kovdu. Maiyetinin olmaması gücünü azaltmadı. Teknik olarak tahtı sadece vekâleten elinde tutmasına ve Laurent ile aynı 'Kraliyet Hazretleri' unvanıyla hitap edilmesine rağmen, bu adam bir Kralın heybetine ve varlığına sahipti.

Damen diz çöktü. Laurent'a karşı yaptığı hatayı Naip'e karşı yapmayacaktı. Kısa süre önce, Laurent'ın ayarladığı ringde Govart'ı yenerek Naip'i küçümsediğini hatırladı. Laurent'a karşı hissettiği duygu kısa bir süre için su yüzüne çıktı; bileğindeki zincir yanında, yerde birikti. Altı ay önce biri ona Veretian soyluları için kendi isteğiyle diz çökeceğini söyleseydi, yüzüne gülerdi.

Damen, Naibe eşlik eden iki adamı Konsey Üyesi Guion ve Konsey Üyesi Audin olarak tanıdı. Her ikisi de kalın bir zincir üzerinde aynı ağır madalyonu takıyordu: makam zincirleri.

"Kendi gözlerinizle şahit olun," dedi Naip.

'Bu Kastor'un Prens'e hediyesi. Akielon kölesi,' dedi Audin şaşkınlıkla. Bir an sonra ipekten bir kare çıkardı ve sanki hassasiyetlerine hakaret edilmesini engellemek istercesine burnuna götürdü. 'Sırtına ne oldu? Bu çok barbarca.

Damen, 'barbar' kelimesinin kendisinden ya da ülkesinden başka bir şeyi tanımlamak için kullanıldığını ilk kez duyduğunu düşündü.

'Laurent, Akielos'la yaptığımız dikkatli müzakereler hakkında böyle düşünüyor,' dedi Naip. 'Kastor'un hediyesine saygılı davranmasını emretmiştim. Bunun yerine köleyi neredeyse ölene kadar kırbaçlattı.

'Prens'in inatçı olduğunu biliyordum. Onun bu kadar yıkıcı, bu kadar vahşi olduğunu hiç düşünmemiştim,' dedi Audin şok olmuş, ipek gibi boğuk bir sesle.

'Bunda vahşi bir şey yok. Bu bana ve Akielos'a yönelik kasıtlı bir provokasyon. Laurent, Kastor'la yaptığımız anlaşmanın kurucu olmasından daha iyi bir şey istemez. Kamuoyu önünde basmakalıp laflar ediyor, özel hayatında ise bu.

"Görüyorsun ya Audin," dedi Guion. "Naip'in bizi uyardığı gibi.

'Kusur Laurent'ın doğasının derinliklerinde. Bunu aşacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, giderek daha da kötüleşiyor. Onu terbiye etmek için bir şeyler yapılmalı.

'Bu eylemler desteklenemez,' diye hemfikir oldu Audin. 'Ama ne yapılabilir ki? Bir insanın doğasını on ay içinde yeniden yazamazsınız.

"Laurent emrime itaatsizlik etti. Bunu köleden daha iyi kimse bilemez. Belki de yeğenime ne yapılması gerektiğini ona sormalıyız.

Damen onun ciddi olduğunu düşünmüyordu ama Naip öne çıktı ve tam karşısında durdu.

"Yukarı bak, köle," dedi Naip.

Damen başını kaldırdı. Laurent'ın amcasında alışkanlık haline getirdiği hafif hoşnutsuzluk ifadesinin yanı sıra koyu renk saçlarını ve buyurgan bakışlarını tekrar gördü. Damen, Naip ile Laurent arasında ailevi bir benzerlik olmadığını düşündüğünü hatırlıyordu ama şimdi bunun tam olarak doğru olmadığını görüyordu. Saçları koyu renk ve şakaklarında gümüşi olmasına rağmen Naip'in gözleri maviydi.

"Bir zamanlar asker olduğunuzu duydum," dedi Naip. 'Akielon ordusunda bir adam emre itaatsizlik ederse nasıl cezalandırılırdı?

Damen, 'Kamuoyu önünde kırbaçlanır ve kapatılırdı,' dedi.

Naip, kendisine eşlik eden iki adama dönerek, "Halka açık bir kırbaçlama," dedi. 'Bu mümkün değil. Ama Laurent son yıllarda o kadar kontrol edilemez hale geldi ki, acaba ona ne yardım edebilir? Askerlerin ve prenslerin farklı bir muhasebeye tabi tutulması ne kadar utanç verici.

"Yükselişine on ay kala ... yeğeninizi azarlamak için gerçekten akıllıca bir zaman mı? Audin ipeğin arkasından konuştu.

'Ben onun vahşi bir şekilde koşmasına, anlaşmaları bozmasına, hayatları mahvetmesine izin mi vereceğim? Savaş çığırtkanlığı mı? Bu benim hatam. Çok hoşgörülü davrandım. "Sizi destekliyorum," dedi Guion.

Audin yavaşça başını sallıyordu. 'Konsey bunu duyduğunda senin arkanda duracaktır. Ama belki de bu konuları başka bir yerde tartışmalıyız?

Damen adamların gidişini izledi. Akielos'la uzun vadeli barışın, Naip'in gerçekleştirmek için çok çalıştığı bir şey olduğu açıktı. Damen'in haçı, yüzüğü ve onları barındıran sarayı yerle bir etmek istemeyen yanı, bu hedefi takdire şayan bulduğunu gönülsüzce kabul etti.

Doktor geri döndü, telaşlandı, hizmetçiler gelip onu rahat ettirdiler ve sonra ayrıldılar. Ve Damen geçmişi düşünmek üzere odasında yalnız kaldı.

Altı yıl önceki Marlas savaşı Akielos için ikiz, kanlı başarılarla sonuçlanmıştı. Bir Akielon oku, rüzgârda başıboş kalmış şanslı bir ok, Veretya Kralı'nı boğazından vurmuştu. Damen ise Veliaht Prens Auguste'ü kuzey cephesinde teke tek çarpışmada öldürmüştü.

Savaş Auguste'ün ölümü üzerine dönmüştü. Veretian kuvvetleri hızla dağılmıştı, prenslerinin ölümü sarsıcı ve moral bozucu bir darbe olmuştu. Auguste sevilen bir lider, yılmaz bir savaşçı ve Veretian gururunun bir simgesiydi: Kral'ın ölümünden sonra adamlarını toplamış; Akielon'un kuzey kanadını yok eden hücumu yönetmiş; Akielon savaşçılarının dalga dalga kırıldığı nokta olmuştu.

"Baba, onu yenebilirim," demişti Damen ve babasının onayını alarak cephe gerisinden çıkıp hayatının savaşına atılmıştı.

Damen küçük kardeşinin sahada olduğunu bilmiyordu. Altı yıl önce Damen on dokuz yaşındaydı. Laurent on üç, on dört yaşında mıydı? Marlas gibi bir savaşta savaşmak için çok gençti.

Miras için çok gençti. Veretya Kralı've Veliaht Prens'in üzerine Kral'ın kardeşi Naip olarak devreye girmiş ve ilk icraatı müzakere çağrısı yapmak, teslim şartlarını kabul etmek ve Veretyalıların Delfeur dedikleri tartışmalı Delpha topraklarını Akielos'a bırakmak olmuştu. Bu makul bir adamın makul bir hareketiydi; Naip şahsen benzer şekilde aklı başında ve Mantıklı, Yine de etkilenmiş ile bir tahammül edilemez yeğen.

Damen aklının neden Laurent'ın o gün sahada olduğu gerçeğine döndüğünü bilmiyordu. Ortaya çıkma korkusu yoktu. Altı yıl önceydi ve Laurent kendi itirafına göre cepheye yakın bile olmayan bir çocuktu. Durum böyle olmasa bile, Marlas kaos içindeydi. Damen'ın bir an için görülmesi savaşın başlarında olurdu.

Damen miğfer de dahil olmak üzere tam zırhlıydı -ya da bir mucize eseri daha sonra görüldüyse, kalkanı ve miğferi kaybolmuştu, o zamana kadar Damen çamur ve kan içindeydi ve hepsi gibi hayatı için savaşıyordu.

Ama eğer tanınırsa: Vere'deki her erkek ve kadın prens katili Damianos'un adını biliyordu. Damen, kimliğinin ortaya çıkmasının kendisi için ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu; ortaya çıkmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyordu, hem de ölmesini istemek için en çok nedeni olan kişi tarafından. Buradan kurtulması için bir neden daha vardı.

Laurent *bir yara izin* olduğunu söylemişti.

"Naibe ne söyledin? Radel sordu. Radel ona son kez böyle baktığında elini kaldırmış ve Damen'a sertçe vurmuştu. "Beni duydun. Ona kırbaç hakkında ne söyledin?

"Ona ne söylemeliydim? Damen sakince ona baktı.

'Yapmanız gereken şey,' dedi Radel, 'Prensinize sadakat göstermekti. On ay içinde-'

'-Kral olacak,' dedi Damen. 'O zamana kadar amcasının yönetimine tabi değil miyiz?

Uzun, soğuk bir duraklama oldu.

Radel, "Görüyorum ki buraya nasıl geleceğini öğrenmen uzun sürmemiş," dedi.

Damen, "Ne oldu?" diye sordu.

"Mahkemeye çağrıldınız," dedi Radel. "Umarım yürüyebilirsiniz.

Bununla birlikte, hizmetkârlardan oluşan bir geçit töreni odaya girdi. Başladıkları hazırlıklar, yüzükten önce yapılanlar da dahil olmak üzere Damen'ın deneyimlediği tüm hazırlıkları gölgede bıraktı.

Yıkandı, şımartıldı, süslendi ve parfümlendi. İyileşen sırtını dikkatlice sıyırdılar ama diğer her yerini yağladılar ve kullandıkları yağ altın pigmenti içeriyordu, böylece uzuvları meşale ışığında altın bir heykelinki gibi parlıyordu.

Bir hizmetçi elinde üç küçük kâse ve narin bir fırçayla yaklaştı ve yüzünü Damen'ın yüzüne yaklaştırarak konsantre olmuş bir ifadeyle yüz hatlarına baktı. Kaselerde yüzü için boya vardı. Akielos'tan beri boyanın aşağılamasına katlanmak zorunda kalmamıştı. Hizmetkâr ıslak fırçanın ucuyla boyayı tenine, yaldızlı boyayı gözlerine dokundurdu ve Damen boyanın soğuk kalınlığını kirpiklerinde, yanaklarında ve dudaklarında hissetti.

Bu kez Radel, "Mücevher yok," demedi ve dört mineli gümüş tabut odaya getirilip açıldı. Radel pırıl pırıl parlayan içindekilerden birkaç seçim yaptı. İlki, üzerinde aralıklarla küçük yakutların asılı olduğu, neredeyse görünmez olan bir dizi ince ipti; bunlar Damen'in saçlarına örülmüştü. Sonra alnı için altın ve beli için altın. Sonra da tasmaya takılan bir tasma. Tasma da altındı, ince bir altın zincirdi, bakıcısı için altın bir çubukla son buluyordu, bir ucunda ağzında bir lal taşı tutan kedi oyulmuştu. Bunlardan biraz daha alırsa yürürken tıngırdayacaktı.

Ama dahası da vardı. Son bir parça daha vardı; ikiz altın cihazların arasına ilmeklenmiş bir başka ince altın zincir. Damen, bir hizmetçi öne çıkıp meme ucu kelepçelerini yerine oturtana kadar bunun ne olduğunu anlayamadı.

Sarsılarak uzaklaştı -çok geç kalmıştı, üstelik onu dizlerinin üstüne çöktürmek için sırtına bir yumruk yemesi yetmişti. Göğsü inip kalktıkça küçük zincir sallanıyordu.

Radel, Damen'ın vücudunu ve yüzünü inceledikten sonra hizmetkârlardan birine, "Boyası lekelenmiş," dedi. "İşte. Ve şuraya. Yeniden uygula.

"Prens'in boyayı sevmediğini sanıyordum," dedi

Damen. "Sevmez," dedi Radel.

Veretian soylularının en büyük zenginlik gösterilerini sergiledikleri evcil hayvanların cafcaflı parlaklığından kendilerini ayırmak için bastırılmış bir ihtişamla giyinmek adetleriydi. Bu, altınla kaplanmış ve bir tasmanın ucunda çift kapıdan geçirilen Damen'in olduğundan başka hiçbir şeyle karıştırılamayacağı anlamına geliyordu. Kalabalık odanın içinde göze çarpıyordu.

Laurent da öyle. Parlak kafası hemen tanınabilirdi. Damen'in bakışları onun üzerinde sabitlendi. Sağda solda saray mensupları sessizleşiyor ve geri çekilerek tahta giden yolu açıyorlardı.

Çift kapıdan kürsüye kadar uzanan kırmızı halı, av sahneleri, elma ağaçları ve akantuslardan oluşan bir bordürle dokunmuştu. Duvarlar da aynı zengin kırmızının hâkim olduğu duvar halılarıyla kaplanmıştı. Taht da aynı renkle kaplanmıştı.

Kırmızı, kırmızı, kırmızı. Laurent çatıştı.

Damen düşüncelerinin dağıldığını hissetti. Konsantrasyon onu dik tutuyordu. Sırtı ağrıyor ve zonkluyordu.

Bakışlarını zorla Laurent'tan ayırdı ve şimdi ortaya çıkmak üzere olan gösterinin yönetmenine çevirdi. Gösterinin sonunda

uzun bir halı üzerinde tahtta oturuyordu. Sol elinde, dizinin üzerinde duran altın bir makam asası tutuyordu. Arkasında ise devlet giysileri içinde Veretian Konseyi yer alıyordu.

Konsey, Veretian gücünün merkeziydi. Kral Aleron zamanında Konsey'in görevi devlet meselelerinde tavsiyelerde bulunmaktı. Şimdi ise Naip ve Konsey, Laurent'ın tahta çıkışına kadar ülkenin yönetimini elinde tutuyordu. Beş erkekten oluşan ve hiç kadın bulunmayan Konsey, kürsüde heybetli bir şekilde dizilmişti. Damen Audin ve Guion'u tanıdı. Üçüncü adamın ise aşırı yaşlı olmasından dolayı Konsey Üyesi Herode olduğunu biliyordu. Dolayısıyla diğerleri Jeurre ve Chelaut olmalıydı ama birini diğerinden ayırt edemiyordu. Beşi de boyunlarına makamlarının işareti olan madalyonlarını takmışlardı.

Ayrıca kürsüde, tahttan biraz geride duran Damen, Konsey Üyesi Audin'in evcil hayvanı olan çocuğun Damen'dan bile daha gösterişli bir şekilde süslendiğini gördü. Damen'in yaldız konusunda onu geride bırakmasının tek nedeni, küçük çocuğun birkaç katı büyüklüğünde olduğu için, tuval olarak kullanılabilecek çok daha fazla deriye sahip olmasıydı.

Bir müjdeci Laurent'ın adını ve tüm unvanlarını haykırdı.

Laurent ileriye doğru yürüyerek Damen ve idarecisine yaklaşırken eşlik etti. Damen halıyı bir dayanıklılık denemesi olarak görmeye başlamıştı. Bu sadece Laurent'ın varlığından kaynaklanmıyordu. Tahtın önündeki doğru secde dizisi, bir haftalık iyileşme sürecini mahvetmek için özel olarak tasarlanmış gibiydi. Sonunda bitmişti.

Damen diz çöktü ve Laurent da dizini uygun miktarda büktü.

Damen, salonda sıralanan saray mensuplarından sırtıyla ilgili bir iki mırıldanma duydu. Altın sarısı boyaya karşı oldukça korkunç göründüğünü tahmin ediyordu. Birdenbire asıl meselenin bu olduğunu fark etti.

Naip yeğenini terbiye etmek istiyordu ve Konsey'i de arkasına alarak bunu herkesin önünde yapmayı tercih etmişti.

Damen *halkın önünde kırbaçlanacağını* söylemişti.

"Amca," dedi Laurent.

Doğrulan Laurent'ın duruşu rahattı ve ifadesi bozulmamıştı, ama omuzlarının duruşunda Damen'in fark ettiği ince bir şey vardı. Kavgaya hazırlanan bir adamın bakışıydı bu.

"Yeğenim," dedi Naip. "Sanırım neden burada olduğumuzu tahmin edebilirsin. "Bir köle bana el kaldırdı ve ben de onu kırbaçlattım. Sakince.

"İki kez," dedi Naip. 'Emirlerime karşı. İkinci kez, ölümüne yol açabileceği tavsiyesine rağmen. Neredeyse oldu.

"O yaşıyor. Tavsiye yanlıştı.' Tekrar, sakince.

Naip, 'Ben yokken köleye dokunulmamasını emrettiğimi de size bildirmiştim,' dedi. 'Hafızanızı yoklayın. Bu tavsiyenin doğru olduğunu göreceksiniz. Ama siz bunu görmezden geldiniz.

'Sorun edeceğini düşünmemiştim. Akielos'a sırf Kastor'un bir hediyesi olduğu için kölenin yaptıklarının cezasız kalmasını isteyecek kadar itaatkâr olmadığınızı biliyorum.

Mavi gözlü adamın soğukkanlılığı kusursuzdu. Laurent, diye düşündü Damen küçümseyerek, konuşmakta iyiydi. Naibin bunu herkesin içinde yaptığına pişman olup olmadığını merak etti. Ama Naip tedirgin görünmüyordu, hatta şaşırmış bile değildi. Laurent'la uğraşmaya alışmış olmalıydı.

'Bir antlaşmanın imzalanmasının hemen ardından bir Kral hediyesinin neredeyse ölene kadar dövülmemesi için aklıma birkaç neden geliyor. En azından bunu ben emrettiğim için. Adil bir ceza verdiğinizi iddia ediyorsunuz. Ama gerçek farklı.

Naip eliyle işaret etti ve bir adam öne çıktı.

"Prens, köleyi kırbaçlayarak öldürmem karşılığında bir altın teklif etti.

Bu, sempatinin Laurent'tan hissedilir bir şekilde uzaklaştığı andı. Laurent bunun farkına vararak konuşmak için ağzını açtı ama Naip sözünü kesti.

'Hayır. Özür dilemek ya da makul mazeretler sunmak için şansınız vardı. Bunun yerine pişmanlık duymayan bir küstahlık göstermeyi seçtiniz. Henüz kralların yüzüne tükürme hakkına sahip değilsin. Senin yaşındayken kardeşin orduları yönetiyor ve ülkesine şan getiriyordu. Aynı süre içinde sen ne başardın? Saraydaki sorumluluklarından kaçtığında, bunu görmezden geldim. Delfeur sınırında görevini yapmayı reddettiğinde, izin verdim. Ancak bu kez itaatsizliğiniz uluslar arasındaki bir anlaşmayı tehdit etti. Konsey ve ben bir araya geldik ve eylem.'

Naip, odanın her köşesinden duyulan, tartışılmaz bir güce sahip bir sesle konuştu.

'Varenne ve Marche topraklarınız, onlara eşlik eden tüm birlikler ve paralarla birlikte kaybedilmiştir. Elinizde sadece Acquitart kalacak. Önümüzdeki on ay boyunca geliriniz azalacak ve maiyetiniz azalacak. Her türlü masraf için doğrudan bana başvuracaksınız. Acquitart'ı elinizde tuttuğunuz ve bu kararı daha ileri götürmediğimiz için minnettar olun.

Yaptırımlar karşısında yaşanan şok tüm meclise yayıldı. Bazı yüzlerde öfke vardı. Ama diğerlerinin yüzünde sessizce tatmin olmuş bir ifade vardı ve şok daha azdı. O anda saray mensuplarından hangilerinin Naip'in, hangilerinin Laurent'ın grubunu oluşturduğu belli oldu. Ve Laurent'ınki daha küçüktü.

"Acquitart'ı elimde tuttuğum için minnettar olmalısınız," dedi Laurent, "yasalar gereği elinizden alamayacağınız, üstelik size eşlik eden birlikleri olmayan ve stratejik önemi az olan bir yer?

'Öz yeğenimi terbiye etmek beni memnun ediyor mu sanıyorsunuz? Hiçbir amca daha ağır bir yürekle hareket etmez. Sorumluluklarını yerine getir, Delfeur'e git, bana kardeşinin kanından bir damla bile taşıdığını göster, ben de seve seve hepsini geri vereyim.

'Sanırım Acquitart'ta yaşlı bir bekçi var. Onunla birlikte sınıra kadar gidebilir miyim? Zırhlarımızı paylaşabiliriz.'

'Bu kadar kolaycı olma. Eğer görevinizi yerine getirmeyi kabul etseydiniz, adam sıkıntısı çekmezdiniz.

'Kastor'un kaprisi üzerine geri dönecekken neden sınırda zamanımı harcayayım ki?

Naip ilk kez kızgın görünüyordu. 'Bunun bir ulusal gurur meselesi olduğunu iddia ediyorsunuz ama kendi ülkenize hizmet etmek için parmağınızı bile kıpırdatmak istemiyorsunuz. Gerçek şu ki, küçük bir kötü niyetle hareket ettiniz ve şimdi de disiplinin acısını çıkarıyorsunuz. Bunun sorumlusu sizsiniz. Özür dileyerek köleyi kucaklayın ve işimiz bitsin.

Köleyi kucaklamak mı?

Toplanan saray mensupları arasındaki beklenti daha da arttı.

Damen bakıcısı tarafından ayağa kaldırılmıştı. Laurent'ın amcasının emrine karşı çıkmasını bekleyen Damen, amcasına uzun uzun baktıktan sonra Laurent'ın yumuşak, itaatkâr bir zarafetle yaklaşmasıyla irkildi. Bir parmağını Damen'in göğsünü boydan boya geçen zincire taktı ve onu zincirden tutarak öne doğru çekti. Damen iki noktadan sürekli çekildiğini hissederek kendisine söyleneni yaptı. Laurent'ın parmakları soğukkanlılıkla yakutları topladı, Damen'in başını yanağından öpecek kadar eğdi. Öpücük önemsizdi: Bu sırada Laurent'ın dudaklarına tek bir altın boya zerresi bile bulaşmamıştı.

"Fahişe gibi görünüyorsun. Yumuşak sözcükler Damen'ın kulağının dibindeki havayı zar zor karıştırıyor, başka kimse tarafından duyulmuyordu. Laurent mırıldandı: 'Pis boyalı sürtük. Kastor için yaptığın gibi amcam için de mi yayıldın?

Damen şiddetle geri çekildi ve altın rengi boyası bulaştı. İki adım öteden Laurent'a tiksinerek bakıyordu.

Laurent elinin tersini şimdi altın rengine boyanmış yanağına götürdü, sonra yaralı bir masumiyet ifadesiyle Naibe döndü. 'Kölenin davranışına kendiniz tanık olun. Amca, bana acımasızca haksızlık ediyorsun. Kölenin çarmıhtaki cezası hak edilmişti: ne kadar kibirli ve asi olduğunu kendin de görebilirsin. Suç Akielos'ta olduğu halde neden kendi kanını cezalandırıyorsun?

Hareket ve karşı hareket. Böyle bir şeyi alenen yapmanın bir tehlikesi vardı. Ve gerçekten de meclis içinde hafif bir sempati kayması oldu.

'Kölenin hatalı olduğunu ve cezayı hak ettiğini iddia ediyorsunuz. Pekâlâ. O cezasını aldı. Şimdi sen de seninkini alıyorsun. Siz bile Naip ve Konsey'in kurallarına tabisiniz. Bunu nezaketle kabul et.

Laurent mavi gözlerini indirdi, kendini kurban ediyordu. "Evet, amca.

Şeytani biriydi. Belki de Prens'in muhafızlarının sadakatini nasıl kazandığının cevabı buydu; onları parmağında oynatıyordu. Kürsüdeki yaşlı Konsey Üyesi Herode biraz kaşlarını çatmış, Laurent'a ilk kez sıkıntılı bir sempatiyle bakıyordu.

Naip görüşmelere son verdi, ayağa kalktı ve belki de beklediği eğlenceye gitmek üzere ayrıldı. Meclis üyeleri de onunla birlikte ayrıldı. Saray mensupları halının iki yanındaki yerlerinden kalkıp daha rahat bir şekilde birbirlerine karışmaya başlayınca odanın simetrisi bozuldu.

"Tasmayı bana uzatabilirsin," dedi hoş bir ses, çok yakından.

Damen başını kaldırıp bir çift pırıl pırıl mavi göze baktı. Yanındaki görevli tereddüt etti.

"Neden gecikiyorsun? Laurent elini uzattı ve gülümsedi. "Köle ile kucaklaştık ve sevinçle barıştık.

Görevli ona tasmayı uzattı. Laurent hemen zinciri gerdi.

"Benimle gel," dedi Laurent.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Laurent'ın, kendi kınamasının merkezini oluşturduğu bir saray toplantısından kolayca ve gizlice sıyrılabileceğini düşünmesi biraz fazla hırslıydı.

Damen bir tasmanın ucundan tutmuş, Laurent'ın ilerleyişinin dertleşmek isteyenler tarafından tekrar tekrar engellenmesini izliyordu. İpek, kambrik ve üzüntüden oluşan bir baskı vardı. Damen için bu bir erteleme değil, sadece bir gecikmeydi. Laurent'ın tasmasını bir söz verir gibi tuttuğunu her an hissediyordu. Damen korku olmayan bir gerginlik hissediyordu. Başka koşullar altında, korumalar ya da tanıklar olmadan, Laurent'la bir odada yalnız kalma şansından zevk alabilirdi.

Laurent konuşmakta gerçekten iyiydi. Sempatiyi nezaketle kabul ederdi. Durumunu mantıklı bir şekilde ortaya koyuyordu. Amcasını tehlikeli bir şekilde eleştirmeye başladığı zaman konuşmanın akışını durdurdu. Naipliğe açık bir hakaret olarak algılanabilecek hiçbir şey söylemedi. Yine de onunla konuşan hiç kimse amcasının en iyi ihtimalle yanlış, en kötü ihtimalle de haince davrandığından şüphe duymuyordu.

Ancak bu sarayın siyaseti hakkında fazla bilgisi olmayan Damen için bile beş meclis üyesinin de Naiple birlikte gitmiş olması önemliydi. Bu Naip'in karşılaştırmalı gücünün bir işaretiydi: Konsey'in tam desteğine sahipti. Laurent'ın hizbi, dinleyici salonunda sızlanıp duruyordu ve bu durumdan hoşlanmamıştı. Hoşlarına gitmesi gerekmiyordu. Bu konuda hiçbir şey yapamazlardı.

O halde Laurent'ın destek sağlamak için elinden geleni yapmasının tam zamanıydı, kölesiyle özel bir görüşme yapmak için bir yerlere kaybolmasının değil.

Yine de, tüm bunlara rağmen, seyirci salonundan ayrılıyor ve ağaçlar, geometrik yeşillikler, çeşmeler ve dolambaçlı yollar içerecek kadar büyük bir dizi iç avludan geçiyorlardı. Avlunun karşısında,

devam eden eğlenceye dair ufak tefek işaretler görülebiliyordu; ağaçlar kımıldıyor ve yolun karşısındaki eğlencenin ışıkları parıldayarak göz kırpıyordu.

Yalnız değillerdi. Laurent'ı için iki muhafız onları belli bir mesafeden takip ediyordu. Her zamanki gibi. Ve avlunun kendisi de boş değildi. Birden fazla kez yollarda gezinen çiftlerin yanından geçtiler ve bir keresinde Damen bir bankta birbirlerine sarılmış, duygulu bir şekilde öpüşen bir evcil hayvan ve saray mensubu gördü.

Laurent onları asmalarla çevrili bir çardağa götürdü. Yanında bir fıskiye ve zambaklarla dolu uzun bir havuz vardı. Laurent Damen'in tasmasını, bir atın yularını direğe bağlar gibi çardağın metal aksamına bağladı. Bunu yapabilmek için Damen'e çok yakın durması gerekiyordu ama bu yakınlıktan rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. İp, bir hakaretten başka bir şey değildi. Aptal bir hayvan olmayan Damen, tasmayı çözme konusunda gayet yetenekliydi. Onu yerinde tutan şey, metalin etrafına gelişigüzel dolanmış ince altın zincir değil, canlı giysili muhafız ve onunla özgürlüğü arasında sarayın yarısının ve bunun dışında pek çok adamın varlığıydı.

Laurent birkaç adım uzaklaştı. Damen onun gerginliğini gidermek ister gibi bir elini ensesine götürdüğünü gördü. Onun bir an için hiçbir şey yapmadığını, sadece durup sessizleştiğini ve gece çiçekleriyle kokan serin havayı soluduğunu gördü. Damen'in aklına ilk kez Laurent'ın sarayın dikkatinden kaçmak için kendine göre nedenleri olabileceği geldi.

Laurent ona döndüğünde gerilim yükseldi, su yüzüne çıktı.

'Kendini koruma duygun pek iyi değil, değil mi küçük hayvan?

Laurent, "Amcama ağlamak bir hataydı," dedi.

"Elini tokatladığın için mi?" dedi Damen.

"Çünkü bu, yetiştirmek için o kadar zahmet çektiğin muhafızları kızdıracak," dedi Laurent. 'Kişisel çıkarlarını sadakatten üstün tutan hizmetkârlardan hoşlanmama eğilimindedirler.

Doğrudan doğruya bir saldırı beklerken, kendisine eğik, yanlamasına gelen bir saldırıya hazırlıksızdı. Çenesini dikleştirdi, bakışlarının Laurent'ın vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşmasına izin verdi.

'Amcana dokunamıyorsun, bu yüzden yapabildiğin yerde saldırıyorsun. Senden korkmuyorum. Bana yapacağın bir şey varsa, yap.

"Seni zavallı, yanlış yola sapmış hayvan," dedi Laurent. "Buraya senin için geldiğimi nereden çıkardın?

Damen gözlerini kırpıştırdı.

Laurent, "Yine de," dedi, "belki de sana bir şey için ihtiyacım var. İnce zinciri kendi bileğine bir kere doladı, sonra keskin bir sarsıntıyla kopardı. Zincirin iki ucu bileğinden sıyrıldı ve sarkarak yere düştü. Laurent geriye doğru bir adım attı. Damen şaşkınlık içinde kopmuş zincire baktı.

"Ekselansları," dedi bir ses.

Laurent, 'Konsey Üyesi Herode'

dedi.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı Herode. Sonra Damen'i gördü ve tereddüt etti. "Bağışlayın beni. Yalnız geleceğinizi düşünmüştüm.

"Seni affetmek mi?" dedi Laurent.

Laurent'ın sözlerinin etrafında bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik içinde sözlerin anlamı değişti. Herode, "Ben-" diye söze başladı, sonra Damen'e baktı ve yüz ifadesi telaşlandı. 'Bu güvenli mi? Tasmasını kopardı. Gardiyan!'

Kınından çekilen bir kılıcın tiz sesi duyuldu. İki kılıç. Muhafızlar çardağa doğru ilerledi ve Damen ile Herode'un arasına girdi. Tabii ya.

"Demek istediğini anladım," dedi Herode, Damen'a ihtiyatlı bir gözle bakarak. 'Kölenin asi tarafını görmemiştim. Ringde onu kontrol altında tutuyor gibiydin. Amcana hediye edilen köleler de çok itaatkâr. Daha sonra eğlencelere katılırsanız, bunu kendiniz de göreceksiniz.

"Onları gördüm," dedi Laurent. Kısa bir sessizlik oldu.

'Babana ne kadar yakın olduğumu biliyorsun,' dedi Herode. 'Ölümünden bu yana amcanıza sadakatle bağlıyım. Bu olayda bunun beni bir yargı hatasına sürüklemiş olabileceğinden endişe ediyorum-'

Laurent, "Bana karşı işlediğiniz suçları on aydan daha uzun bir süre hatırlamam sizi endişelendiriyorsa," dedi, "endişelenmenize hiç gerek yok. Beni gerçekten yanıldığınıza ikna edebileceğinizden eminim.

Herode, 'Belki de bahçede bir tur atabiliriz. Köle bahçedeki koltuktan yararlanabilir ve yaralarını dinlendirebilir.

Laurent, "Ne kadar düşüncelisiniz Sayın Konsey Üyesi," dedi. Damen'e döndü ve eriyen bir sesle, 'Sırtınız çok ağrıyor olmalı,' dedi.

' değil,' dedi Damen.

"Yere diz çök o zaman," dedi Laurent.

Omzundan tutulan sert bir yumruk onu yere düşürdü; Damen'ın dizleri yere çarpar çarpmaz, ayağa kalkmasını engellemek için boğazına bir kılıç dayandı. Herode ve Laurent birlikte gözden kayboluyorlardı, parfümlü bahçe yollarında dolaşan bir çift daha.

Yolun karşısındaki eğlence bahçeye taşmaya başladı ve giderek bahçenin nüfusu arttı, fenerler asıldı ve hizmetkârlar içeceklerle etrafta dolaşmaya başladı. Damen'in diz çöktüğü yer oldukça gözden ıraktı, ama ara sıra saray mensupları onun yanından geçiyor ve şöyle diyorlardı: Bakın, işte Prens'in barbar kölesi.

Hayal kırıklığı içinde bir kırbaç gibi kıvrıldı. Bir kez daha bağlanmıştı. Muhafız onu bağlama konusunda Laurent'tan daha az soğukkanlıydı. Yakasından metal kuleye zincirlenmişti ve bu kez koparabileceği bir şey değil, gerçek bir zincirdi.

Küçük hayvan, diye düşündü Damen tiksintiyle. Herode'un Laurent'la yaptığı gergin konuşmadan tek önemli bilgiyi almıştı.

İçeride bir yerde, çok uzakta olmayan bir yerde, diğer Akielon köleleri vardı.

Damen'ın aklı onlara döndü. Onların iyiliği için duyduğu endişe devam ediyordu ama yakınlıkları tedirgin edici sorulara yol açıyordu. Bu kölelerin kökeni neydi? Adrastus tarafından eğitilmiş ve Damen gibi doğrudan başkentten getirilmiş saray köleleri miydi? Gemide hücre hapsinde tutulan Damen henüz köleleri görmemişti, köleler de onu görmemişti. Ama eğer Akielos'ta kraliyete hizmet edenlerin en iyilerinden seçilmiş saray köleleri iseler, onu tanıma ihtimalleri vardı.

Avlunun açılmakta olan sessizliğinde, küçük çanların yumuşak çınlamasını duydu.

Saray eğlencelerinden uzakta, bahçenin karanlık bir köşesinde zincire vurulmuşken, kölelerden birinin ona getirilmesi tamamen şanssızlıktı.

Bir tasmanın ucunda, Veretian bir evcil hayvan tarafından yönetiliyordu. Köle, Damen'ın altın tasması ve bilek kelepçelerinin küçük bir versiyonunu takıyordu. Çanların kaynağı evcil hayvandı. Bir kedi gibi boğazından bağlanmıştı. Çok fazla boya kullanıyordu. Ve tanıdıktı.

Konsey Üyesi Audin'in evcil hayvanıydı, çocuk.

Damen neşesiz bir şekilde, küçük çocuklara karşı hassas olanlar için bu hayvanın muhtemelen bolca cazibesi olduğunu düşündü. Boyanın altında bir çocuğun ince ve temiz cildi vardı. Yüz hatları aynı yaşta bir kıza ait olsaydı, yarım düzine yıl geçse bile olağanüstü güzellikte bir genç kadın olabilirdi. Öğrenilmiş bir zarafet, çoğunlukla cılız çocuk uzuvlarının sınırlamalarını gizliyordu. Damen gibi onun da çok değerli

Saçlarına taşlar örülmüştü ama onunkiler tohum incilerdi ve kahverengi bukleler arasında yıldızlar gibi parlıyorlardı. En iyi özelliği, Damen'ın son zamanlarda baktığı gözler hariç, daha önce hiç görmediği bir çift muhteşem mavi gözdü.

Çocuğun güzel yay dudakları bir öpücük şeklini aldı ve Damen'ın yüzüne doğru tükürdü.

'Benim adım Nicaise,' dedi. 'Beni reddedecek kadar önemli biri değilsin. Efendinin bütün toprağı ve parası elinden alındı. Almamış olsa bile, sen sadece bir kölesin. Naip beni Prens'i bulmam için gönderdi. Nerede o?'

Damen, 'Seyirci salonuna geri döndü,' dedi. Nicaise'in onu şaşkına çevirdiğini söylemek hafif kalırdı. Yalan ağzından çıkıverdi.

Nicaise ona baktı. Sonra kölenin tasmasını acımasızca çekiştirdi. Köle öne doğru savruldu ve aşırı uzun bacaklı bir tay gibi neredeyse dengesi bozuldu. 'Seni bütün gece sürüklemeyeceğim. Beni burada bekle. Nicaise kölenin tasmasını yere fırlattı ve çanları çalarak topuklarının üzerinde döndü.

Damen elini ıslak yüzüne götürdü. Köle anında yanında diz çökmüştü ve yumuşak bir el bileğindeydi, onu geri çekiyordu.

'Lütfen, izin verin. Boyayı lekeleyeceksin.'

Köle tam ona bakıyordu. Damen onun yüzünde hiçbir tanıma ifadesi göremedi. Köle sadece tuniğinin eteğini kaldırdı ve Damen'ın yanağını hafifçe için kullandı.

Damen rahatladı. Biraz da hayıflanarak, kölenin kendisini tanıyacağını varsaymasının muhtemelen küstahlık olduğunu düşündü. Altın prangalar ve altın boyalar içinde, Veretian bahçesinin ortasındaki bir çardakta zincirlenmiş bir prense hiç benzemediğini düşündü.

Ayrıca bu kölenin Akielos'taki saraydan olmadığından da emindi; Damen onu fark ederdi. Kölenin rengi dikkat çekiciydi. Teni açık tenliydi ve kıvırcık açık kahverengi saçları altın rengiyle parlıyordu. Tam da Damen'ın çarşafların üzerine çekip çok keyifli birkaç saat geçirebileceği bir tipti.

Kölenin dikkatli parmakları yüzüne dokundu. Damen bir an için Nicaise'i boşa kürek çektiği için belli belirsiz bir suçluluk hissetti. Ama aynı zamanda anavatanından bir köleyle baş başa kaldığı bu beklenmedik an için de .

"Adın ne senin?" dedi Damen usulca. "Erasmus.

"Erasmus, başka bir Akielon'la konuşmak güzel.

Ciddiydi. Bu ağırbaşlı, sevimli köle ile kindar Nicaise arasındaki tezat ona evinin basitliğini özletiyordu. Damen aynı zamanda Akielon köleleri için de endişe duyuyordu. Onların tatlı huylu itaatkârlığı bu sarayda hayatta kalmak için pek de uygun değildi. Damen, Erasmus'un on sekiz ya da on dokuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu ama on üç yaşındaki Nicaise tarafından canlı canlı yenebilirdi. Laurent bir yana.

"Gemide uyuşturulmuş ve bağlı tutulan bir köle vardı," dedi Erasmus çekingen bir tavırla. İlk andan itibaren Akielonca konuşmuştu. "Onun Prens'e verildiğini söylediler.

Damen yavaşça başını salladı ve dile getirilmeyen soruya cevap verdi. Erasmus'un açık kahverengi buklelerinin yanı sıra, Damen'ın o güne kadar gördüğü en umutsuz ve sanatsız ela gözleri vardı.

"Ne kadar büyüleyici bir resim," dedi bir kadın sesi.

Damen'dan uzaklaşan Erasmus hemen secdeye kapandı ve alnını yere bastırdı. Damen olduğu yerde kaldı. Diz çökmek ve zincirlenmek yeterince itaatkâr bir hareketti.

Konuşan kadın Vannes'ti. İki soyluyla birlikte bahçe yollarında geziniyordu. Adamlardan birinin yanında evcil bir hayvan vardı, Damen'ın da yüzükten belli belirsiz tanıdığı kızıl saçlı bir genç.

"Bizim yüzümüzden durma," dedi kızıl saçlı, sertçe.

Damen kımıldamayan Erasmus'a yan gözle baktı. Erasmus'un Veretçe konuşabilmesi pek olası değildi.

Efendisi güldü: "Bir iki dakika daha geçseydi onları öpüşürken yakalayabilirdik.

"Acaba Prens kölesini diğerleriyle birlikte eğlendirmeye ikna edilebilir mi?" dedi Vannes. 'Gerçekten güçlü bir erkeğin performansını görmek çok sık rastlanan bir şey değil. Birinin üzerine çıkma şansı bulamadan onu ringden çekmek çok yazık oldu.

"Bu gece gördüklerimizden sonra onu izlemek istediğimden emin değilim. Kızıl saçlı efendi konuştu.

Kızıl saçlı evcil hayvan, 'Sanırım artık onun gerçekten tehlikeli olduğunu bildiğimiz için daha heyecan verici,' dedi.

Vannes, "Sırtının mahvolmuş olması çok yazık ama önü çok güzel," dedi. 'Ringde daha fazlasını gördük elbette. Tehlikeye gelince... Konsey Üyesi Guion onun zevk kölesi olarak çalışmak üzere eğitilmediğini öne sürdü. Ama eğitim her şey demek değildir. Doğuştan yetenekli olabilir.'

Damen sessizdi. Bu saray mensuplarına tepki göstermek delilik olurdu; yapılabilecek tek şey sessiz kalmak ve sıkılıp uzaklaşmalarını ummaktı; Damen da kararlı bir şekilde bunu yapıyordu ki, her durumu daha da kötüleştireceği kesin olan bir şey oldu.

"Doğal yetenek mi?" dedi Laurent.

Toplantıya doğru yürüdü. Saraylıların hepsi saygıyla başlarını salladılar ve Vannes söz konusu konuyu açıkladı. Laurent Damen'e döndü.

"Eee? Laurent söyledi. 'Yeterince çiftleşebiliyor musun, yoksa sadece bir şeyleri mi öldürüyorsun?

Damen, kırbaçla Laurent'la konuşmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa, gerçekten de kırbacı seçebileceğini düşündü.

"Pek konuşkan biri değil," dedi Vannes.

"Gelip gidiyor," dedi Laurent.

"Onunla seve seve gösteri yaparım. Kızıl saçlı evcil hayvandı.
Görünüşte efendisiyle konuşuyordu, ama kelimeler

taşındı. 'Ancel, hayır. Sana zarar verebilir.'

"Bunu ister miydin?" dedi evcil hayvan, kollarını efendisinin boynuna dolayarak. Bunu yapmadan hemen önce yan gözle Laurent'a baktı.

"Hayır. Yapmazdım. Efendisi kaşlarını çattı.

Ama Ancel'in kışkırtıcı sorusunun efendisine değil, Laurent'a yönelik olduğu açıktı. Çocuk kraliyetin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Damen, bir soylunun oğlunun, Laurent'ın hoşuna gideceği varsayımıyla kendisini incitmeye razı etmesi fikrinden iğrendi. Sonra Laurent hakkında tüm bildiklerini düşündü ve daha da iğrendi, çünkü çocuğun varsayımları muhtemelen doğruydu.

"Ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?" dedi Ancel.

Laurent kuru bir sesle, "Sanırım efendin senin sağlam olmanı

tercih eder," dedi. "Köleyi bağlayabilirsin," dedi Ancel.

Bir dağcının, bir prensin dikkatini çekmek ve onu elinde tutmak için yaptığı son bir girişimden ziyade, alaycı ve baştan çıkarıcı olması Ancel'in cilalı becerisinin bir göstergesiydi.

Neredeyse işe yaramıyordu. Laurent, Ancel'in çapkınlığından etkilenmemiş, hatta sıkılmış görünüyordu. Damen'i fırlatmıştı ama tribünlerin sekse boğulmuş atmosferinde Laurent'ın nabzı bile atmamıştı. Yaşananların şehvetine karşı tek başına bağışıklık kazanmıştı.

Veretyalıların 'performans' dedikleri, üzerine yaltaklanan bir hayvanı olmayan tek saray mensubu.

Jord, *onun frijit olduğunu* söylemişti.

"Asıl eğlenceyi beklerken küçük bir şeye ne dersiniz?" dedi Vannes. 'Kölenin yerini öğrenmesinin vakti geldi de geçiyor bile.

Damen, Laurent'ın bu sözleri içine sindirdiğini gördü. Onun durup bu fikre bütün dikkatini verdiğini, kararını zihninde evirip çevirdiğini gördü.

Ve onun bunu yaptığını, ağzının kıvrıldığını, yüz ifadesinin sertleştiğini gördü. "Neden olmasın? Laurent söyledi.

"*Hayır*," dedi Damen, göğsünde bir kabarma, üzerinde elleri hissettiğinde yarı kaskatı kesilmişti. Silahlı korumalara karşı, tanıkların önünde ve kalabalık bir mahkemenin ortasında ciddi bir şekilde dövüşmek, kendi kendini yok etme eylemiydi. Ama zihni ve bedeni isyan etti, içgüdüsel olarak elleri sürükledi.

Çardağın içine yerleştirilmiş bir aşıklar bankı iki kavisli yarı daire oluşturuyordu. Saray mensupları bankın bir tarafını işgal ederek rahatça oturdular. Vannes şarap önerdi ve bir hizmetkâr bir tepsiyle geldi. Bir ya da iki saray mensubu daha geldi ve Vannes onlardan biriyle birkaç gün içinde Patras'tan gelecek olan elçilik heyeti hakkında sohbet etmeye başladı.

Damen diğer taraftaki koltuğa, onlara bakacak şekilde bağlanmıştı.

Olanlar hakkında gerçek dışı bir hava vardı. Ancel'in efendisi karşılaşmayı tasvir ediyordu. Köle bağlanacak ve Ancel onun ağzını kullanacaktı. Vannes, Prens'in bir gösteriyi kabul çok nadir olduğunu, bundan en iyi şekilde yararlanmaları gerektiğini söyleyerek itiraz etti. Ancel'in efendisi ikna olmayacaktı.

Bu gerçekten olacaktı. Damen çardağın metal aksamını kavradı, bilekleri başının üzerinde kelepçeliydi. Veretialı bir seyirci için zevk alacaktı. Muhtemelen bu bahçede gerçekleşecek bir düzine gizli eğlenceden sadece biriydi.

Damen'ın gözleri Ancel'e sabitlendi. Neredeyse kendi kendine bunun hayvanın suçu olmadığını söyleyecekti ama büyük ölçüde öyleydi.

Ancel dizlerinin üzerine çöktü ve Damen'ın köle kıyafetlerinin içine girdi. Damen ona baktı ve daha az tahrik olmuş hissedemezdi. En iyi koşullarda bile yeşil gözlü, kızıl saçlı Ancel onun tipi değildi. On dokuz yaşlarında görünüyordu ve Nicaise'in müstehcen gençliği gibi olmasa da vücudu zarif bir şekilde çocuksuydu. Güzelliği aslında cilalı, bilinçli bir güzelliğe sahipti.

Evcil hayvan, diye düşündü Damen. Kelime tam oturdu. Ancel uzun saçlarını bir kenara itti ve hiçbir formalite olmadan başladı. Pratik yapmıştı ve Damen'ı ağzı ve elleriyle ustalıkla manipüle etti. Damen, Ancel'in zafer anını yaşayamayacak olmasına acıması mı yoksa sevinmesi mi gerektiğini düşündü: Ancel'in bakımları altında yarı sert bile olmayan Damen, seyircilerin zevki için boşalabileceğinden şüpheliydi. Görünürde açık bir şey varsa, o da bulunduğu yerde olma arzusunun yokluğu olmalıydı.

Hafif bir hışırtı duyuldu ve zambakların altındaki su gibi serin olan Laurent gelip onun yanına oturdu.

"Acaba bundan daha iyisini yapabilir miyiz?" dedi Laurent. "Dur.

Ancel kendini çabalarından ayırdı ve dudakları ıslak bir şekilde başını kaldırdı.

Laurent, "Tüm elinizi bir kerede oynamazsanız oyunu kazanma olasılığınız daha yüksektir," dedi. "Daha yavaş başla.

Damen Laurent'ın sözlerine kaçınılmaz bir gerginlikle tepki verdi. Ancel, Damen'in nefesini hissedebileceği kadar yakındı, sıcak, odaklanmış bir ısı bulutu, hassas bir cilt üzerinde bir susurration, yerinde yuvarlanıyordu. "Böyle mi? Ancel sordu. Ağzı hedefinden bir santim uzaktaydı ve elleri Damen'ın kalçalarında yumuşakça kaydı. Islak dudakları hafifçe aralandı. Damen iradesi dışında tepki verdi.

'Aynen öyle,' dedi Laurent.

"Ben ... ... ?" dedi Ancel, öne doğru eğilerek.

"Henüz ağzını kullanma," dedi Laurent. "Sadece dilini kullan.

Ancel itaat etti. Başı dilledi, anlaşılması zor bir dokunuştu, ancak kendini belli ediyordu. Yeterli basınç yoktu. Laurent, Damen'in yüzünü, stratejik bir soruna uygulayabileceği aynı beyinsel dikkatle izliyordu. Ancel'in dili yarığa bastırdı.

'Bundan hoşlanıyor. Daha sert yap,' dedi Laurent.

Damen küfür etti, tek bir Akielon kelimesi. Etinin üzerinde oynatılan titreşimli cazibelere karşı koyamayan bedeni uyanıyor ve ritim arzulamaya başlıyordu. Ancel'in dili başının etrafında tembelce kıvrıldı.

"Şimdi yala onu. Boylu boyunca.'

Soğuk sözcükler uzun, sıcak bir yalamadan önce geldi, tabandan uca kadar ıslaktı. Damen uyluklarının gerildiğini, sonra da yavaşça açıldığını, nefesinin göğsünde hızlandığını hissedebiliyordu. Bağlardan kurtulmak istiyordu. Kelepçeleri çekerken metalik bir ses duydu, elleri yumruk oldu. Laurent'a doğru döndü.

Ona bakmak bir hataydı. Akşamın gölgesinde bile Damen, Laurent'ın vücudunun rahat düzenini, yüz hatlarının mükemmelliğini ve Ancel'in hareket eden kafasına bakma zahmetine bile katlanmadan Damen'a bakarken gösterdiği ilgisizliği görebiliyordu.

Prens'in Muhafızları'na inanacak olursanız, Laurent zaptedilmez bir kaleydi ve hiç aşık kabul etmiyordu. Laurent şu anda biraz meşgul bir zihin ve tamamen uzak, coşkuyla dokunulmamış bir beden izlenimi veriyordu. Prens'in Muhafızları'nın alaycı fantezilerinde bir inandırıcılık payı vardı.

Öte yandan, soğuk, el değmemiş Laurent şu anda sakso çekme konusunda kusursuz bir tez sunuyordu.

Ancel de emre itaat ediyor, ağzı söyleneni yapıyordu. Laurent'ın komutları yavaş ve telaşsızdı ve ilginçleşmeye başladıkları anda angajmanlarını askıya alma konusunda rafine bir pratiğe sahipti. Damen istediği yerde zevk almaya, istediği yere dokunmaya, partnerlerinden istediği tepkileri koparmaya alışkındı. Hazzın acımasızca engellenmesiyle hayal kırıklığı zirveye çıktı. Her parçası engellenmiş hislerle doluydu, sıcak teninin üzerindeki serin hava, kucağındaki baş, nerede olduğunun ve yanında kimin oturduğunun farkındalığını da içeren bir bütünün sadece bir parçasıydı.

"Üzerine bastır," dedi Laurent.

Damen, sikinin üzerine doğru ilk uzun ve ıslak kayışta nefesinin göğsünden parçalanarak çıktığını hissetti. Ancel, gırtlağı öğürme refleksinden yoksun, mükemmel bir şekilde eğitilmiş olmasına rağmen hepsini tam olarak alamadı. Laurent'ın bir sonraki emri omzuna bir dokunuş gibi geldi ve Ancel itaatkâr bir şekilde geri çekilerek başını emmekten başka bir şey .

Damen artık kendi nefes alışının sesini bile duyabiliyordu, bedeninin haykırışları arasında. Ritmik bir dikkat olmadan bile, dağınık zevk daha acil bir şeye dönüşmeye başlıyordu; vücudunun doruğa doğru kaydığını, yöneldiğini hissedebiliyordu.

Laurent bacaklarını açıp ayağa kalktı.

Laurent tesadüfen ve arkasına bile bakmadan, "Bitir işini," dedi, sanki artık kaçınılmaz olan sonucu görmeye hiç ihtiyacı yokmuş gibi, tartışılmakta olan konu hakkında birkaç söz söylemek için diğer saray mensuplarının yanına döndü.

Ancel'in ereksiyonunu emen görüntüsü, parçalanan düşüncelerine, ellerini Laurent'in vücuduna sokmak için duyduğu ani ve sert arzuyla katıldı ve

hem eylemleri hem de havadar yokluğu için intikam almak. Orgazm, sıcak bir yüzeyin üzerindeki alev gibi yuvarlanıyor, profesyonelce yutulan tohumu dışarı çıkarıyordu.

Vannes, 'Başlangıçta biraz yavaş ama oldukça tatmin edici bir doruk noktası,' dedi.

Damen sevgililer koltuğundan çözüldü ve dizlerinin üzerine geri itildi. Laurent karşısına oturmuş, bacak bacak üstüne . Damen'in ona dikilmiş, başka hiçbir yere bakmıyordu; soluk alıp vermesi hâlâ fark ediliyor, nabzı hızlanıyordu ama öfke aynı etkileri yaratıyordu.

Çanların müzikal sesi toplantıyı böldü; Nicaise yüksek rütbelilere hiçbir saygı belirtisi göstermeden araya girdi.

Nicaise, "Prensle konuşmak için buradayım," dedi.

Laurent parmaklarını hafifçe kaldırdı ve Vannes, Ancel ve diğerleri bunu kısa bir saygı duruşunda bulunup ayrılmak için bir işaret olarak aldılar.

Nicaise gelip bankın önünde durdu ve düşmanca bir ifadeyle Laurent'a baktı. Laurent ise rahatlamış, bir kolunu sıranın arkasına uzatmıştı.

"Amcan seni görmek istiyor.

"Öyle mi? Onu bekletelim.'

Bir çift sevimsiz mavi göz diğerine baktı. Nicaise oturdu. 'Benim için fark etmez. Ne kadar beklerseniz başınız o kadar belaya girer.

"Senin için sakıncası yoksa," dedi Laurent. Sesi eğleniyor gibiydi.

Nicaise çenesini kaldırdı. "Ona bilerek beklediğini söyleyeceğim.

'İstersen yapabilirsin. Tahmin edeceğini düşünmüştüm ama onu bu zahmetten kurtarabilirsin. Madem bekliyoruz, içecek bir şeyler isteyeyim mi? Geri çekilmesini durdurup yaklaşan tepsili hizmetkârların sonuncusuna işaret etti. "Şarap alır mısınız, yoksa henüz yeterince büyümediniz mi?

"On üç yaşındayım. İstediğim zaman içerim. Nicaise tepsiyi küçümseyerek öyle sert itti ki neredeyse dengesini kaybedecekti. "Seninle içki içmeyeceğim. Nezaket numarası yapmamıza gerek yok.

Değil mi? Pekâlâ: Sanırım artık on dört , değil mi? Nicaise

boyanın altında kıpkırmızı oldu.

'Ben de öyle düşünmüştüm,' dedi Laurent. 'Sonra ne yapacağını hiç düşündün mü? Eğer efendinin zevklerini biliyorsam, en fazla bir yılın daha var demektir. Senin yaşında vücut kendini ele vermeye başlar. Ve sonra, çocuğun yüzündeki bir şeye tepki göstererek: 'Yoksa çoktan başladı mı?

Kırmızı sertleşti. *"Bu seni* .

"Haklısın, öyle değil," dedi Laurent.

Nicaise ağzını açtı, ama Laurent o konuşamadan devam etti. 'İstersen senin için teklifte bulunabilirim. Zamanı geldiğinde. Seni istemem ama aynı ayrıcalıklara sahip olacaksın. Bunu tercih edebilirsin. Teklif ederim.'

Nicaise gözlerini kırpıştırdı ve sonra alay etti. "Ne ile?

Laurent'tan eğlenceli bir nefes. 'Evet, eğer toprağım kaldıysa onu da ekmek almak için satmak zorunda kalabilirim. İkimiz de önümüzdeki on ayı parmaklarımızın ucunda geçirmek zorunda kalacağız.

Sana ihtiyacım yok. O söz verdi. Benden vazgeçmeyecek. Nicaise'in sesi kendini beğenmiş ve kendinden memnundu.

"Hepsinden vazgeçiyor," dedi Laurent, "sen diğerlerinden daha girişimci olsan bile.

"Beni diğerlerinden daha çok seviyor. Küçümseyici bir kahkaha. "Kıskanıyorsun. Sonra Laurent'ın yüzünde gördüğü bir şeye tepki gösterme sırası Nicaise'e geldi ve Damen'in anlamadığı bir dehşetle, "*Ona beni istediğini söyleyeceksin*," dedi.

"Oh," dedi Laurent. 'Hayır. Nicaise . . hayır. Bu seni mahveder. Ben bunu yapmam. Sonra sesi neredeyse yorgun bir hal aldı. 'Belki de benim yapacağımı düşünmen daha iyi olur. Bunu düşünecek kadar iyi bir strateji zekân var. Belki onu ötekilerden daha uzun süre tutarsın. Laurent bir an için başka bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sonunda oturduğu yerden kalktı ve elini çocuğa uzattı. "Gel bakalım. Gidelim. Amcamın beni azarlamasını izleyebilirsin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Erasmus, "Efendiniz çok nazik görünüyor," dedi.

"Nazik mi?" dedi Damen.

Kelimeyi ağzına almakta zorlandı, ağzından çıkarırken de boğazında düğümlendi. Şaşkınlık içinde Erasmus'a baktı. Nicaise, Laurent'la el ele tutuşmuş, Erasmus'u geride bırakmış, tasmasını diz çöktüğü yerde unutmuştu. Yumuşak bir esinti sarı buklelerini oynatıyor, üstlerindeki yapraklar siyah ipekten bir tente gibi kımıldıyordu.

Erasmus, 'O sizin zevkinizi önemsiyor,' diye açıkladı.

Bu sözlerin doğru anlamlarını kazanmaları bir an aldı ve kazandıklarında da çaresiz bir kahkaha mümkün olan tek tepkiydi. Laurent'ın kesin talimatları ve bunların kaçınılmaz sonucu bir nezaket olarak tasarlanmamıştı, aksine tam tersiydi. Laurent'ın soğukkanlı, karmaşık zihnini köleye açıklamanın bir yolu yoktu ve Damen bunu denemedi.

"Ne oldu?" dedi Erasmus.

Hiçbir şey. Söyle bana. Senden ve diğerlerinden haber almak istedim. Evinizden bu kadar uzakta olmak sizin için nasıl bir şey? Efendileriniz size iyi davranıyor mu? Merak ettim.

. . onların dilini anlayabiliyor musun?'

Erasmus son soru karşısında başını salladı. "Patran ve kuzey lehçelerinde biraz becerim var. Bazı kelimeler benzer. Duraksayarak birkaç tanesini söyledi.

Erasmus Veretian'ı yeterince iyi idare ediyordu; Damen'in kaşlarını çatmasına neden olan şey bu değildi. Erasmus'un kendisine söylenenlerden çözebildiği kelimeler şunlardı: *Sessizlik. Diz çök. Kımıldama.*

"Yanlış mı konuştum?" dedi Erasmus, ifadeyi yanlış yorumlayarak.

"Hayır, iyi konuştun," dedi Damen, ama şaşkınlığı devam ediyordu. Kelimelerin seçiminden hoşlanmadı. Erasmus'un ve diğerlerinin

Diğerleri ise konuşamadıkları ya da etraflarında konuşulanları anlayamadıkları için iki kat daha güçsüz hale gelmişlerdi.

"Sen . . . bir saray kölesinin tavırlarına sahip değilsiniz,' diye teklif etti Erasmus tereddütle.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Akielos'tan hiç kimse Damen'ı bir beden kölesi sanmazdı, ne tavırları ne de fiziği ona uyuyordu. Damen düşünceli bir şekilde Erasmus'a baktı, ne kadarını söyleyeceğini düşünüyordu. "Ben Akielos'ta köle değildim. Buraya Kastor tarafından ceza olarak gönderildim,' dedi sonunda. İşin bu kısmı hakkında yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Ceza," dedi Erasmus. Bakışları yere düştü. Bütün tavrı değişti.

Damen, "Ama sen sarayda mı eğitildin?" diye sordu. Ne kadar zamandır oradaydın?" Bu köleyi daha önce görmemiş olmasını açıklayamadı.

Erasmus gülümsemeye çalışarak cesaretini kıran her neyse onu toparlamaya çalıştı. "Evet ama ana sarayı hiç görmedim, Bekçi tarafından buraya gelmem için seçilene kadar ipek eğitimindeydim. Ve Akielos'taki eğitimim çok katıydı. Öyle düşünülüyordu... yani...'

"Öyle mi?" dedi Damen.

Erasmus kızardı ve çok yumuşak bir sesle şöyle dedi: 'Beni hoş bulursa diye, Prens için eğitiliyordum.

"Öyle ?" dedi Damen biraz ilgiyle.

"Renklerim yüzünden. Bu ışıkta göremezsiniz ama gün ışığında saçlarım neredeyse sarıdır.

'Bu ışıkta görebiliyorum,' dedi Damen.

Kendi sesini doyuran onayı duyabiliyordu. Bunun aralarındaki dinamiği değiştirdiğini hissetti. "*Aferin oğlum*" da diyebilirdi.

Erasmus bu sözlere güneş ışığına doğru eğilen bir çiçek gibi tepki verdi. Damen'la teknik olarak aynı rütbede olmalarının bir önemi yoktu, Erasmus güce karşılık vermek, onu arzulamak ve ona boyun eğmek üzere eğitilmişti. Uzuvları kendilerini ustaca yeniden düzenlediler, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, gözleri yere düştü. Bedeni bir yakarışa dönüştü. Rüzgâr alnına düşen bir bukleyle karşı konulmaz bir şekilde oynadı.

En yumuşak sesiyle, "Bu köle senin ilgine layık değil," dedi.

Akielos'ta boyun eğmek bir sanattı ve köle de zanaatkârdı. Şimdi formunu gösterdiğine göre, Erasmus'un kesinlikle Naibin hediye köleleri arasından seçilmiş bir ödül olduğu anlaşılıyordu. Sürüklenerek götürülmesi çok saçmaydı.

isteksiz bir hayvan gibi boynundan yakalamıştı. İnce ayarlı bir enstrümana sahip olmak ve onu kabukları kırıp açmak için kullanmak gibiydi. Kötüye kullanmak.

Akielos'ta olmalıydı, eğitiminin kutlanacağı ve ödüllendirileceği yerde. Ama Damen'ın aklına Erasmus'un Naip için seçildiği için şanslı olabileceği, Prens Damianos'un dikkatini hiç çekmediği için şanslı olabileceği geldi. Damen onun en yakın kölelerine ne olduğunu görmüştü. Öldürülmüşlerdi.

Bu anıyı zorla zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini önündeki köleye verdi.

Damen, "Peki senin efendin de böyle mi?"

diye sordu. Erasmus, "Bu köle hizmet etmek

için yaşıyor," dedi.

Bu kalıplaşmış bir cümleydi ve hiçbir şey ifade etmiyordu. Kölelerin davranışları sıkı bir şekilde yasaklanmıştı ve bunun sonucunda söylenmeyenler çoğu zaman söylenenlerden daha önemliydi. Damen yere baktığında kaşları çatılmıştı bile.

Erasmus'un giydiği tunik, Damen'in yanağını silmek için kullandığında biraz dağılmıştı ve düzeltme şansı olmamıştı. Etek ucu kalçasının üst kısmını ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkmıştı. Damen'ın bakışlarının yönünü gören Erasmus, örtüyü hızla aşağı çekerek kendini örttü ve alabildiğine gerdi.

"Bacağına ne oldu?" dedi Damen.

Erasmus bembeyaz kesilmişti. Cevap vermek istemiyordu ama doğrudan bir soru sorulduğu için kendini cevap vermeye zorladı.

"Sorun ne?

Erasmus'un sesi zar zor duyuluyordu, elleri tuniğinin eteklerini tutuyordu. "Utanıyorum.

"Göster bana," dedi Damen.

Erasmus'un parmakları titreyerek gevşedi ve sonra kumaşı yavaşça kaldırdı. Damen ne yapıldığına baktı. Üç kez yapılan şeye.

'Bunu Naip mi yaptı? Serbestçe konuşun.'

'Hayır. Geldiğimiz gün bir itaat sınavı vardı. Başarısız oldum.'

"Başarısızlığın cezası bu muydu?

'Bu bir testti. Hiç ses çıkarmamam emredildi.

Damen Veretian kibrini ve Veretian zalimliğini görmüştü. Veretian hakaretlerine maruz kalmış, kırbacın acısına ve yüzüğün şiddetine katlanmıştı. Ama şimdiye kadar öfke nedir bilmemişti.

'Başarısız olmadın,' dedi Damen. 'Denemiş olman bile cesaretini kanıtlıyor. Senden istenen şey imkânsızdı. Başına utanılacak bir şey yok.

Bunu yapanlar hariç. Her birinin üzerinde utanç ve rezalet vardı ve Damen yaptıklarının hesabını onlardan soracaktı.

Damen, 'Akielos'tan ayrıldığından beri başına gelen her şeyi anlat bana' dedi.

Erasmus kesin bir dille konuştu. Hikâye rahatsız ediciydi. Köleler gemiye güvertenin altındaki kafeslerde taşınmıştı. İşleyiciler ve denizciler de aynı şekilde rahat davranmışlardı. Kadınlardan biri, hamileliği önleyecek herhangi bir olağan yönteme erişiminin olmamasından endişe ederek, sorunu Veretyalı bakıcılarına iletmeye çalışmış, onlar için gayrimeşru doğumun bir dehşet olduğunu fark etmemişti. Regent'a karnında bir denizcinin piçi büyüyen bir köle teslim ediyor olabilecekleri fikri onları paniğe sürüklemişti. Geminin doktoru ona terleme ve mide bulantısına neden olan bir tür karışım vermişti. Bunun yeterli olmayacağı endişesiyle, midesi taşlarla dövüldü. Bu, Vere'ye yanaşmadan önceydi.

Vere'de sorun ihmalden kaynaklanıyordu. Naip kölelerin yatağa götürmemişti. Naip, devlet işleriyle meşgul olan ve kendi seçtiği evcil hayvanlar tarafından hizmet edilen bir figürdü. Köleler bakıcılarına ve sıkılmış bir sarayın kaprislerine terk edilmişti. Satır araları okunduğunda, onlara hayvan muamelesi yapıldığı, itaatlerinin bir salon numarası olduğu ve sofistike saray tarafından düşünülen ve kölelerin yapmakta zorlandığı 'testlerin' bazı durumlarda gerçekten sadistçe olduğu görülüyordu. Erasmus'un durumunda olduğu gibi. Damen hasta hissetti.

"Özgürlüğü benden daha çok arzuluyor olmalısın," dedi Damen. Kölenin cesareti onu utandırdı.

"Özgürlük mü?" dedi Erasmus, sesi ilk kez korkmuş gibi çıkıyordu. 'Bunu neden isteyeyim ki? Yapamam. Ben bir efendi için yaratılmışım.

'Sen bunlardan daha iyi efendiler için yaratıldın. Senin değerini birini hak ediyorsun.

Erasmus kızardı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sana söz veriyorum," dedi Damen. "Sana yardım etmenin

bir yolunu bulacağım. "Keşke-" dedi Erasmus.

"İstiyor musun?

"Keşke sana inanabilseydim," dedi Erasmus. 'Bir efendi gibi konuşuyorsun. Ama sen de benim gibi bir kölesin.

Damen cevap veremeden yollardan bir ses geldi ve daha önce bir kez yaptığı gibi, Erasmus başka bir saray mensubunun gelmesini bekleyerek secdeye kapandı.

Yoldan gelen sesler: Naibin kölesi nerede?"

"Orada.

Ve sonra, köşeyi dönerken: "İşte buradasın. Ve sonra: "Ve bak başka kimi bırakmışlar.

Bir saray mensubu değildi. Küçük, kötü niyetli, zarif Nicaise değildi. Kaba saba, kırık burunlu bir Govart'tı.

En son onunla ringde karşılaşmış olan Damen'la, satın alma ve ustalık için umutsuz bir boğuşma içinde konuştu.

Govart, Erasmus'un altın tasmasının arkasını rahatça kavradı ve onu, umursamaz bir sahibin bir köpeği sürüklediği gibi sürükledi. Bir köpek değil, bir çocuk olan Erasmus, tasma hassas boğazına saplanıp boyun ve çenenin birleştiği yerde, Adem elmasının hemen üzerinde sıkıştığında şiddetle boğuldu.

"Kapa çeneni. Öksürüğünden rahatsız olan Govart onun yüzüne sert bir tokat attı.

Damen, vücudu zincirlerinin sınırlarına çarptığında kısıtlamanın sarsıntısını hissetti, tepki verdiğinin farkına bile varmadan metalik sesi duydu. "Bırak onu. "Bırakmamı mı istiyorsun?" Noktalama işareti için Erasmus'u yakasından tutup salladı.

Sustuğunu anlayan Erasmus'un gözleri kısa süreli boğulma nedeniyle ıslanmıştı ama sustu. 'Yapacağımı sanmıyorum. Onu geri götürmem söylendi. Yolda eğlenemeyeceğimi kimse söylemedi.

Damen, 'Eğer bir tur daha atmak istiyorsan, tek yapman gereken bir adım ileri gitmek,' dedi. Govart'ı incitmek onu çok memnun ederdi.

"Sevgilini becermeyi tercih ederim," dedi Govart. 'Anladığım kadarıyla bana bir sikiş borcu var.

O konuşurken Govart köle tuniğini yukarı iterek altındaki kıvrımları ortaya çıkardı. Govart ayak bileklerini tekmeleyip kollarını yukarı kaldırdığında Erasmus mücadele etmedi. Kendisinin itilip kakılmasına izin verdi ve sonra garip bir şekilde eğilerek olduğu yerde kaldı.

Govart'ın Erasmus'u tam burada, gözlerinin önünde becereceğini fark ettiğinde, Ancel'le karşılaştığında hissettiği gerçek dışılık duygusunun aynısını hissetti. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi - bu saray o kadar ahlaksızdı ki, bir paralı asker bir kraliyet kölesine çok kısa bir süre içinde tecavüz edebilirdi.

uzakta bir yerdeydi. İlgisiz muhafız dışında duyma mesafesinde kimse yoktu. Erasmus'un aşağılanmışlıktan kıpkırmızı yüzü kararlı bir şekilde Damen'dan uzağa çevrilmişti.

'Anladığım kadarıyla-' Govart bu ifadeyi tekrar kullandı. '-ikimizi de beceren senin efendin. Asıl alması gereken o. Ama karanlıkta bir sarışın da diğeri kadar iyidir. Daha iyi,' dedi Govart. 'O frijit sürtüğe sikini soksan donar kalır. Bu hoşuna gidiyor.'

Eliyle kıvrılmış tuniğinin altında bir şeyler yaptı. Erasmus bir ses çıkardı. Damen sarsıldı ve bu kez sert metalik ses yüksek sesle eski demirin vermek üzere olduğunu düşündürdü.

Sesi nöbetçiyi yerinden . "Bir sorun mu var?

"Küçük köle arkadaşını becermemden hoşlanmıyor," dedi Govart. Utanç verici bir şekilde açıkta kalan Erasmus sessizce yıkılıyormuş gibi görünüyordu.

Gardiyan, 'O zaman onu başka bir yerde becerin,' dedi.

Govart gülümsedi. Sonra Erasmus'u sertçe sırtından itti.

"Yapacağım," dedi Govart. Erasmus'u önüne katarak patikalarda gözden kayboldu ve Damen'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gece sabaha döndü. Bahçe eğlenceleri sona erdi. Damen temiz, bakımlı, zincirlenmiş ve güçsüz bir halde odasına geri götürüldü.

Laurent'ın muhafızların -ve hizmetkârların ve maiyetinin tüm üyelerinin- tepkisine ilişkin öngörüsü son derece doğru çıktı. Laurent'ın ev halkı Naip'le gizli anlaşma yapılmasına öfke ve düşmanlıkla tepki gösterdi. Damen'in kurmayı başardığı kırılgan ilişkiler yok olmuştu.

Tutum değişikliği için olabilecek en kötü zamandı. Şimdi, bu ilişkilerin ona haber getirebileceği ya da kölelere yapılan muameleyi küçük bir şekilde etkileyebileceği bir zamanda.

Kendi özgürlüğü hakkında hiçbir düşüncesi yoktu. Sadece sürekli bir endişe ve sorumluluk duygusu vardı. Tek başına kaçmak bencillik ve ihanet olurdu. Diğerlerini kaderlerine terk etmek anlamına gelse bile gidemezdi. Ve yine de, koşullarında herhangi bir değişikliği etkileyecek gücü yoktu.

Erasmus haklıydı. Yardım sözü boş bir sözdü.

Odasının dışında birkaç şey oluyordu. Birincisi, Naip'in fermanlarına yanıt olarak Prens'in ev halkı azaltılıyordu. Çeşitli mülklerinden elde ettiği gelirlere erişimi olmayan Laurent'ın maiyeti önemli ölçüde azalmış ve harcamaları kısılmıştı. Değişiklikler kasırgası içinde Damen'in odası kraliyet evcil hayvan konutlarından alınarak sarayın Laurent kanadında bir yere taşındı.

Bu ona yardımcı olmadı. Yeni odasında aynı sayıda gardiyan, aynı palet, aynı ipekler ve minderler, zeminde aynı demir bağlantı vardı ama bu yeni takılmış gibi görünüyordu. Parası olmasa bile Laurent, Akielon'lu tutsağının güvenliğini eksik bırakmaya niyetli görünmüyordu. Ne yazık ki.

Kulak misafiri olduğu konuşmalardan Damen, başka bir yerde Patras heyetinin Vere ile ticareti görüşmek üzere geldiğini öğrendi. Patras Akielos'a sınırdı ve benzer kültüre sahip bir ülkeydi; geleneksel olarak Vere'nin müttefiki değildi. Görüşme haberi onu endişelendirmişti. Heyet sadece ticareti görüşmek için mi buradaydı, yoksa siyasi manzaradaki daha büyük bir değişimin parçası mıydı?

Patran heyetinin ne iş yaptığını öğrenmekte, kölelere yardım etmekte olduğu kadar şanslıydı, yani hiç şansı yoktu.

bir şey olmalıydı. Yapabileceği hiçbir

şey yoktu.

Kendi güçsüzlüğüyle yüzleşmek korkunçtu. Yakalandığından beri hiçbir zaman kendisini gerçekten bir köle olarak görmemişti. Bu rolü en iyi ihtimalle sözde oynamıştı. Cezaları küçük engellerden fazlası olarak görmemişti, çünkü bu durum ona göre geçiciydi. Kaçmanın geleceğinde olduğuna inanıyordu. Buna hala inanıyordu.

Özgür olmak istiyordu. Evinin yolunu bulmak istiyordu. Mermer sütunları üzerinde yükselen başkentte durup dağların ve okyanusun yeşil ve mavisine bakmak istiyordu. Kardeşi Kastor'la yüzleşmek ve ona, erkek erkeğe, yaptıklarını neden yaptığını sormak istiyordu. Ama Akielos'taki hayat Damianos olmadan da devam ediyordu. Bu kölelerin onlara yardım edecek başka kimsesi yoktu.

Kendisinden daha güçsüz olanları korumak için çabalamıyorsa, prens olmak ne anlama geliyordu?

Gökyüzünde alçalan güneş, ızgaralı pencerelerden odasına ışık getiriyordu.

Radel içeri girdiğinde Damen Prens'le görüşmek için yalvardı.

Radel, bariz bir zevkle reddetti. Radel, Prens'in dönek bir Akielon kölesiyle uğraşmak istemediğini söyledi. İlgilenmesi gereken daha yüce işleri vardı. Bu gece Patran Büyükelçisi onuruna bir ziyafet verilecekti. On sekiz çeşit yemek ve en yetenekli evcil hayvanlar dans, oyun ve performanslarıyla eğlendirecekti. Patran kültürünü bilen Damen, Veretya sarayının daha yaratıcı eğlencelerine karşı delegasyonun tepkisini ancak hayal edebilirdi ama Radel masanın ihtişamını, yemekleri ve şarapları ayrıntılı olarak anlatırken sessiz kaldı: dut şarabı, meyve şarabı ve sinopel. Damen o topluluğa uygun değildi. Damen sofradan arta kalanları yemeye uygun değildi. Radel yeterince anlattıktan sonra oradan ayrıldı.

Damen bekledi. Radel'in bu talebi iletmek zorunda kalacağını biliyordu.

Laurent'ın evindeki göreceli önemi konusunda hiçbir yanılsaması yoktu ama hiç değilse Laurent'ın amcasıyla giriştiği güç mücadelesinde istemeden oynadığı rol, görüşme talebinin göz ardı edilmeyeceği anlamına geliyordu. Muhtemelen göz ardı edilmeyecekti. Laurent'ın onu bekleteceğini bilerek yerleşti. Herhalde bir ya da iki günden fazla bekletmez, diye düşündü.

O da böyle düşünüyordu. Ve böylece, gece olduğunda, uyudu.

Ezilmiş yastıkların ve bozulmuş ipek çarşafların arasında uyandığında Laurent'ın soğuk mavi bakışlarının üzerinde olduğunu gördü.

Meşaleler yanıyordu ve onları yakan hizmetkârlar geri çekiliyordu. Damen kımıldadı; ipek, ten sıcaklığında, kendini yukarı iterken minderlerin arasında göllenip kayboldu. Laurent buna hiç dikkat etmedi. Damen daha önce de Laurent'ın bir ziyaretinin onu uykusundan uyandırdığını hatırladı.

Gün batımından çok şafağa yakındı. Laurent saray giysileri içindeydi, herhalde on sekizinci yemekten ve onu izleyen gece eğlencelerinden sonra gelmişti. Bu kez sarhoş değildi.

Damen uzun ve dayanılmaz bir bekleyiş bekliyordu. Hareketlerini takip ederek minderlerin üzerinde sürüklenen zincir hafif bir direnç gösteriyordu. Ne yapması gerektiğini ve bunu neden yapması gerektiğini düşündü.

Çok dikkatli bir şekilde diz çöktü, başını eğdi ve gözlerini yere indirdi. Bir an için o kadar sessizdi ki, meşalelerin alevlerinin havada dalgalanışını duyabiliyordu.

'Bu yeni bir şey,' dedi Laurent.

'İstediğim bir şey var,' dedi Damen.

"İstediğin bir şey. Aynı kelimeler, tam olarak telaffuz edilmiş.

Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Bu soğuk, sevimsiz prensle değil, başka biriyle bile kolay olmayacaktı.

'bir şey alıyorsunuz,' dedi Damen.

Laurent onu her açıdan incelemek istiyormuş gibi yavaşça etrafında dolanırken çenesini tuttu. Laurent yerde gevşek duran zincirin üzerinden ağır adımlarla geçerek turunu tamamladı.

'Benimle pazarlık yapmaya çalışacak kadar yanlış yönlendirildin mi? İsteyeceğim ne teklif edebilirsin ki?'

'İtaat,' dedi Damen.

Laurent'ın bu fikre tepki verdiğini hissetti. Belli belirsiz ama açık bir ilgi vardı. Damen ne teklif ettiğini, bu sözü tutmanın ne anlama geleceğini çok fazla düşünmemeye çalıştı. Geleceği geldiğinde onunla yüzleşecekti.

"Boyun eğmemi istiyorsun. Yapacağım. Amcanın vermene izin vermediği cezayı alenen hak etmemi mi istiyorsun? Benden nasıl bir performans istiyorsan, onu alacaksın. Kendimi kılıcın üzerine atacağım. Tek bir şey karşılığında.'

Dur tahmin edeyim. Zincirlerini çıkarmamı istiyorsun. Ya da korumalarını azaltmamı. Ya da seni kapı ve pencereleri açık bir odaya koymamı. Nefesini boşa harcama.'

Damen öfkesini bastırmaya çalıştı. Açık olmak daha önemliydi. 'Amcanın gözetimindeki kölelere iyi davranıldığını sanmıyorum. Bu konuda bir şeyler yaparsan, pazarlık da yapılmış olur.

"Köleler mi? Laurent hafif bir duraksamadan sonra: "Köleler mi?" dedi. Sonra yeniden küçümseyerek: 'Onların iyiliğini düşündüğünüze inanmam mı gerekiyor? Akielos'ta onlara nasıl daha iyi davranılabilir ki? Onları köleliğe zorlayan sizin barbar toplumunuz, benim değil. Bir insanın iradesini eğitmenin mümkün olduğunu düşünmezdim ama siz bunu başarmışsınız. Tebrik ederim. "Merhamet gösteriniz sahte.

Damen şöyle dedi: 'Bakıcılardan biri ateşten kızgın bir demir aldı ve kölenin bu demiri kullanırken sessiz kalma emrine uyup uymayacağını test etti. Burada bu olağan bir uygulama mı bilmiyorum ama Akielos'ta iyi adamlar kölelere işkence yapmaz. Köleler her konuda itaat etmek üzere eğitilirler, ancak itaatleri bir anlaşmadır: mükemmel muamele karşılığında özgür iradelerinden vazgeçerler. Karşı koyamayan birine kötü davranmak canavarlık değil midir?

Damen, 'Lütfen' dedi. Onlar benim gibi değil. Onlar asker değil. Kimseyi öldürmediler. Onlar masum. Size isteyerek hizmet edecekler. Onlara yardım edersen ben de ederim.'

Uzun bir sessizlik oldu. Laurent'ın ifadesi değişmişti.

Sonunda Laurent, "Amcam üzerindeki etkimi abartıyorsun," dedi.

Damen konuşmaya başladı, ama Laurent onun sözünü kesti.

"Hayır. Ben-" Laurent'ın altın kaşları hafifçe birbirine yaklaşmıştı, sanki mantıklı olmayan bir şeyle karşılaşmış gibiydi. "Bir avuç kölenin kaderi için gerçekten gururunu feda mı edeceksin? Yüzüğün başında da aynı ifadeyi takınmıştı; beklenmedik bir soruna cevap arıyormuş gibi Damen'a bakıyordu. "Neden?

Öfke ve hayal kırıklığı bağlarından kurtuldu. *"Çünkü burada, bu kafeste sıkışıp kaldım ve onlara yardım etmek için başka bir yolum yok*. Sesindeki öfke kırbacını duydu ve sınırlı bir başarıyla onu bastırmaya çalıştı. Nefes alış verişi düzensizdi.

Laurent ona bakıyordu. Küçük altın kaşlar daha da derinleşmişti.

Bir süre sonra Laurent kapıdaki nöbetçiye işaret etti ve Radel çağrıldı. Radel hemen geldi.

Laurent gözlerini Damen'den ayırmadan, "Bu odaya giren çıkan oldu mu?" diye sordu.

'Kendi personeliniz dışında kimse yok, Majesteleri.

Emrettiğiniz gibi.' "Hangi personel?

Radel bir isim listesi okudu. Laurent, 'Bahçede köleye göz kulak olan muhafızlarla konuşmak istiyorum,' dedi.

Radel, "Onları bizzat kendim çağıracağım," dedi ve ayak işlerini

halletmek üzere yola çıktı. "Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsun,"

dedi Damen.

Laurent'ın yüzündeki değerlendirici ifadeden haklı olduğunu

anlayabiliyordu.

Acı bir kahkaha attı. "Seni eğlendiren bir

şey mi var? Laurent.

"Ne kazanabilirim ki-" Damen sözünü kesti. "Seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Bir düzine nedenin olmadan hiçbir şey yapmıyorsun. Öz amcana bile yalan söylüyorsun. Burası hilekârlık ve aldatma ülkesi.

'Saf Akielos ihanetten arınmışken mi? Varis, Kral'la aynı gece ölüyor ve Kastor'a gülümseyen sadece bir tesadüf mü?" dedi Laurent ipek gibi. "Benim iyiliğim için yalvarırken yeri öpmelisin.

Tabii ki Laurent Kastor'u çağıracaktı. Birbirlerine benziyorlardı. Damen neden burada olduğunu kendine zorla hatırlattı. "Özür dilerim. Düşünmeden konuştum.

Dön.' Grittily.

Laurent, 'Eğer bu bir uydurmaysa -eğer amcamın elçileriyle ek iş yaptığını öğrenirsem-' dedi.

"Görmedim," dedi Damen.

Muhafızların uyanması, muhtemelen hiç uyumayan Radel'den biraz daha uzun sürdü ama hemen geldiler. Üniformalarını giymişlerdi ve beklenebileceği gibi esnemekten ve yatak çarşaflarının izini sürmekten ziyade uyanık görünüyorlardı.

Laurent, "O gece bahçede köleye göz kulak olurken onunla kimin konuştuğunu bilmek istiyorum," dedi. "Nicaise ve Vannes'ı biliyorum.

"Hepsi buydu," diye cevap geldi. "Başka bir şey yoktu. Ve sonra, Damen midesinde hastalıklı bir his hissederken: "Hayır. Bekle.

"Oh?

"Siz gittikten sonra," dedi muhafız, "Govart onu ziyarete geldi.

Laurent buz gibi mavi gözleriyle Damen'e döndü.

Damen, Laurent'ın bunun amcasının bir planı olduğuna inandığını bildiği için, "Hayır," dedi. "Düşündüğün gibi değil.

Ama artık çok geçti.

"onu," dedi Laurent. 'Yeni izler bırakmamaya çalış. Zaten başıma yeterince dert açtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Bu emirle işbirliği yapmak için neden görmeyen Damen ayağa kalktı.

Bu durum muhafızın üzerinde ilginç bir etki yarattı, kısa kesip bakışlarını tekrar Laurent'a çevirdi ve daha fazla yol gösterilmesini istedi. Radel de odadaydı ve kapıda nöbet tutan iki muhafız duruyordu.

Laurent gözlerini soruna dikti ama hemen bir çözüm öneremedi.

Damen, 'Daha fazla adam getirebilirsin' dedi.

Arkasında minderler ve buruşuk ipek çarşaflar seriliydi ve yerde, hareket etmesine hiç engel olmayan bilek kelepçesine bağlı tek bir zincir uzanıyordu.

"Bu gece gerçekten tehlikeye davetiye çıkarıyorsun," dedi Laurent.

"Öyle miyim? Senin iyi doğana hitap ettiğimi sanıyordum. Bir zincir boyu korkak mesafesinden istediğin cezayı emret. Sen ve Govart çok farklısınız.

Tepki veren Laurent değil muhafızdı, çelik kılıfından fırlamıştı. "Ağzından çıkana dikkat et.

Zırh değil, kıyafet giyiyordu. Tehdit önemsizdi. Damen çekilmiş kılıcına küçümseyerek baktı. "Sen de daha iyi değilsin. Govart'ın ne yaptığını gördün. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın.

Laurent elini kaldırarak muhafızı bir adım daha atamadan durdurdu.

"Ne yapıyordu?" diye sordu Laurent.

Muhafız geri adım attı, sonra omuz silkti. "Kölelerden birine tecavüz etmek.

Bir duraklama oldu ama Laurent bu sözlere bir tepki verdiyse bile bunu yüzüne yansıtmadı. Laurent bakışlarını tekrar Damen'a çevirdi ve

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Çok uzun zaman önce kendi ellerinizle özgür olduğunuzu hatırlıyorum.

"Bu-" Damen kızardı. Böyle bir şey yaptığını inkâr etmek istiyordu ama yaptığını gayet net bir şekilde hatırlıyordu. "Sizi temin ederim, Govart manzaranın tadını çıkarmaktan çok daha fazlasını yaptı.

"Bir köleye," dedi Laurent. 'Prensin Muhafızları Naipliğe karışmaz. Govart sikini amcamın istediği her yerine sokabilir.

Damen iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Sizin onayınızla mı?

"Neden olmasın?" dedi Laurent. Sesi ballıydı. 'Seni becermesi için kesinlikle onayımı almıştı, ama kafasına bir darbe yemeyi tercih ettiği ortaya çıktı. Hayal kırıklığına uğradım, ama zevkini suçlayamam. Belki de ringde yayılsaydın, Govart arkadaşının içine girmek için bu kadar istekli olmazdı.

Damen, 'Bu amcanın bir planı değil. Ben Govart gibi adamlardan emir almam. Yanılıyorsun' dedi.

"Yanlış," dedi Laurent. 'Eksiklerimi gösterecek hizmetçilerim olduğu için ne kadar şanslıyım. Söylediklerinizin doğru olduğuna inansam bile bunları hoş göreceğimi nereden çıkarıyorsunuz?

"Çünkü bu konuşmayı istediğin zaman sonlandırabilirsin.

Tehlikede olan kadar çok şey varken, Damen bazı türden değiş tokuşlardan bıkmıştı; Laurent'ın tercih ettiği, zevk aldığı ve iyi olduğu türden. Kendi iyiliği için kelime oyunları; tuzaklar kuran kelimeler. Bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

"Haklısın. Yapabilirim. Bizi yalnız bırakın,' dedi Laurent. Bunu söylerken gözlerini Damen'e dikmişti, ama Radel ve muhafızlar selam verip dışarı çıktılar.

"Pekâlâ. Şunu oynayalım. Diğer kölelerin iyiliği için mi endişeleniyorsun? Neden bana böyle bir avantaj sağlıyorsun?'

"Avantaj mı?" dedi Damen.

Laurent, "Birisi sizden pek hoşlanmadığında, ona bir şeyi önemsediğinizi belli etmek iyi bir fikir değildir," dedi.

Damen tehdidi kavradıkça kül rengine döndüğünü hissetti.

"Değer verdiğin birini kesmem kırbaçtan daha mı kötü olur?" dedi Laurent.

Damen sessizdi. *Neden bizden* bu *kadar nefret ediyorsun?* diyecekti neredeyse ama bu sorunun cevabını biliyordu.

"Daha fazla adam getirmeme gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Laurent. 'Sanırım tek yapmam gereken sana diz çökmeni söylemek ve sen de bunu yapacaksın. Ben kimseye yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmadan.

'Haklısın,' dedi Damen.

"Bunu istediğim zaman bitirebilir miyim?" dedi Laurent. "Daha başlamadım bile.

Ertesi gün Damen'e 'Prens'in emirleri' söylendi, soyundu ve yeniden giyindi ve bu hazırlıkların ne için olduğunu sorduğunda, bu gece Prens'e yüksek masada hizmet edeceği söylendi.

Radel, Damen'in zarif bir topluluğa alınmasını açıkça onaylamıyor, Damen'in odasında bir aşağı bir yukarı dolaşarak gezici bir konuşma yapıyordu. Çok az evcil hayvan yüksek masada efendilerine hizmet etmeye davet edilirdi. Prens ona bu fırsatı sunduğuna göre Damen'da Radel'in anlayışını aşan bir şeyler görüyor olmalıydı. Damen gibi birine kibar görgü kurallarını öğretmek anlamsızdı ama sessiz kalmaya çalışmalı, Prens'e itaat etmeli ve kimseye saldırmaktan ya da sarkıntılık etmekten kaçınmalıydı.

Damen'in deneyimine göre, Laurent'ın isteği üzerine odasından çıkarılmak iyi sonuçlanmamıştı. Üç gezisi ring, bahçeler ve hamamlardan oluşmuş, ardından da kırbaçlanma yerine gitmişti.

Sırtı artık büyük ölçüde iyileşmişti ama bunun bir önemi yoktu; Laurent bir dahaki vuruşunu doğrudan ona yapmayacaktı.

Damen'in çok az gücü vardı ama bu sarayın tam ortasından geçen bir çatlak vardı. Eğer Laurent ikna olmazsa, Damen dikkatini Naip'in hizbine çevirmek zorunda kalacaktı.

Alışkanlık gereği, odasının dışındaki güvenliği gözlemledi. Sarayın ikinci katındaydılar ve yürüdükleri geçitte, davetkâr olmayan dik bir inişe bakan, parmaklıklarla çevrili birkaç pencere vardı. Ayrıca hepsi de Prens'in Muhafızları'nın kıyafetlerini giyen bir dizi silahlı adamın geçtiler. Evcil hayvanların yaşadığı konutlarda bulunmayan muhafızlar buradaydı. Şaşırtıcı sayıda adam: Hepsi onun çıkarı için burada olamazdı. Laurent her zaman böyle bir güvenlik görevlisi bulundurur muydu?

Bir çift süslü bronz kapıdan geçtiler ve Damen Laurent'ın kendi odasına getirildiğini fark etti.

Damen'ın gözleri içeriyi alaycı bir şekilde taradı. Bu odalar, cömertçe, ölçüsüzce, mantığın ötesinde şımartılmış bir prenslikten bekleyeceği her şeye sahipti. Dekorasyon her şeyi kaplamıştı. desenliydi, duvarlar karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Manzara büyüleyiciydi; bu ikinci kattaki odanın bahçelerin üzerinde asılı duran yarım daire biçimli kemerlerden oluşan bir sundurması vardı. Bir kemerli geçitten yatak odası görülebiliyordu. Yatak görkemli perdelerle örtülüydü, lüks süslemeler ve oymalarla bezenmişti.

Ahşap. Eksik olan tek şey, yere serilmiş buruşuk, parfüm kokulu bir giysi izi ve ipek örtülü yüzeylerden birinde uzanmış bir evcil hayvandı.

Yerleşime dair böyle bir kanıt yoktu. Aslında, zenginliğin ortasında sadece birkaç kişisel eşya vardı. Damen'ın yakınında uzanmış bir kanepe ve bir kitap vardı, açık bırakılmıştı, ışıklı sayfalar ve altın varakla parıldayan parşömen işi ortaya çıkıyordu. Damen'ın bahçede taktığı tasma da kanepenin üzerinde, sanki oraya gelişigüzel atılmış gibi duruyordu.

Laurent yatak odasından çıktı. Gömleğinin yakasındaki narin bandı henüz kapatmamıştı ve beyaz danteller boğazının çukurunu ortaya çıkarıyordu. Damen'in geldiğini görünce kemerin altında durakladı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Laurent.

Damen'ı bu odaya getiren görevlilerle konuştu. Damen'ı bağlarından kurtardılar ve ayrıldılar.

"Ayağa kalk," dedi Laurent.

Damen ayağa kalktı. Laurent'tan daha uzun boyluydu, fiziksel olarak daha güçlüydü ve üzerinde hiçbir kısıtlama yoktu. Ve dün gece hamamda olduğu gibi baş başa kalmışlardı. Ama bir şey farklıydı. Bir noktadan sonra Laurent'la bir odada yalnız kalmanın tehlikeli olduğunu düşünmeye başladığını fark etti.

Laurent kendini kapı aralığından ayırdı. Damen'e yaklaştığında ifadesi bozuldu, mavi gözleri tiksintiyle kıvrıldı.

Laurent, 'Aramızda bir pazarlık yok' dedi. Bir prens kölelerle ve böceklerle anlaşma yapmaz. Verdiğin sözler benim için topraktan daha değersiz. Beni anlıyor musun?

"Mükemmel," dedi Damen.

Laurent ona soğuk soğuk bakıyordu. "Patraslı Torveld, amcamla müzakere edilen ticaret anlaşmasının bir parçası olarak kölelerin kendisiyle birlikte Bazal'a gitmesini talep etmeye ikna edilebilir.

Damen kaşlarının çatıldığını hissetti. Bu bilgi hiç mantıklı gelmiyordu.

'Eğer Torveld yeterince ısrar ederse, sanırım amcam bir tür krediyi ya da daha doğru bir ifadeyle, Akielos'taki müttefiklerimizi gücendirmeyecek şekilde kredi olarak ifade edilen kalıcı bir düzenlemeyi kabul edecektir. Anladığım kadarıyla Patranların kölelere muamele konusundaki hassasiyetleri sizinkine benziyor.

Öyle.

'Öğleden sonrayı Torveld ile bu fikri tohumlayarak geçirdim. Anlaşma bu gece sonuçlanacak. Eğlencelerde bana eşlik edeceksin. Rahat bir ortamda iş yapmak amcamın âdetidir,' dedi Laurent.

"Ama-" dedi Damen.

"Ama mı? Icily.

Damen bu yaklaşımı yeniden gözden geçirdi.

Az önce kendisine verilen bilgileri gözden geçirdi. Tekrar inceledi. Tekrar çevirdi.

"Fikrini ne değiştirdi? Damen dikkatle sordu.

Laurent ona cevap vermedi, sadece düşmanca baktı. 'Sana bir soru sorulmadıkça konuşma. Söylediğim hiçbir şeye karşı çıkma. Kurallar bunlar. Bunları çiğnersen vatandaşlarını sevinçle çürümeye terk . Ve sonra: "Bana tasmayı getirin.

Tasmanın takılı olduğu asa saf altının ağırlığına sahipti. Kırılgan zincir sağlamdı; ya onarılmış ya da değiştirilmişti. Damen onu aldı, ama çok hızlı değil.

Damen, "Bana söylediğiniz hiçbir şeye inandığımdan emin değilim," dedi.

"Başka seçeneğin var mı?" "Hayır.

Laurent gömleğinin bağcıklarını kapatmıştı ve şimdi ortaya koyduğu görüntü tertemizdi.

"Eee? şunu,' dedi biraz sabırsızlıkla. Tasma demek istedi.

Patraslı Torveld bir ticaret anlaşması görüşmesi için saraydaydı. Bu kadarı doğruydu. Damen bu haberi birkaç kaynaktan duymuştu. Vannes'in birkaç gece önce bahçede Patran heyetini tartıştığını hatırlıyordu. Patras'ın Akielos'unkine benzer bir kültürü vardı; bu da doğruydu. Belki gerisi de onu takip ediyordu. Eğer bir köle sevkiyatı söz konusuysa, Torveld değerlerini bildiği için onlar için pazarlık yapabilirdi. Bu doğru olabilir.

Belki. Belki. Olabilir.

Laurent kalbinde bir değişiklik, bir sıcaklık varmış gibi davranmıyordu. Küçümseme duvarı sağlam bir şekilde yerinde duruyordu, hatta her zamankinden daha da belirgindi, sanki bu iyilikseverlik hareketi tüm nefretini yüzeye çıkarıyordu. Damen, Laurent'ı kendi davasına kazanma zorunluluğunun yerini, Laurent'ın kaderini kendi kaderine bıraktığını fark etmeye bıraktığını fark etti.

diğerlerini güvenmediği, tahmin edemediği ve anlayamadığı uçarı ve kötü niyetli bir adamın ellerine teslim etti.

Laurent'a karşı yeni bir sıcaklık hissetmiyordu. Bir elle yapılan zalimliğin diğer elin okşamasıyla telafi edilebileceğine inanmaya meyilli değildi. Laurent'ın herhangi bir fedakârlık dürtüsüyle hareket ettiğini düşünecek kadar saf da değildi. Laurent bunu kendince tuhaf bir nedenle yapıyordu.

Eğer doğruysa.

Tasma takıldığında, Laurent terbiyecinin asasını tuttu ve 'Sen benim evcil hayvanımsın. Diğerlerinden üstünsün. Benim ve amcamın dışında kimsenin emirlerine boyun eğmek zorunda değilsin. Bu geceki planları ona anlatırsan bana çok ama çok kızar, bu da hoşuna gidebilir ama vereceğim karşılıktan hoşlanmayacaksın. Bu sizin seçiminiz elbette.

Tabii ki.

Laurent eşikte durakladı. "Bir şey daha var.

Laurent'ın yüzüne gölgeler düşüren ve okunmasını zorlaştıran yüksek bir kemerin altında duruyorlardı. Konuşması bir an sürdü.

'Konsey Üyesi Audin'in yanında gördüğünüz hayvan Nicaise'e dikkat edin. Onu ringde reddettiniz ve bu onun unutacağı bir hakaret değil.

'Konsey üyesi Audin'in evcil hayvanı mı? Çocuk mu?' İnanılmaz.

'Yaşından dolayı onu hafife almayın. Birçok yetişkinin yaşamadığı şeyleri yaşadı ve zihni artık bir çocuğunki gibi değil. Gerçi bir çocuk bile bir yetişkini nasıl manipüle edeceğini öğrenebilir. Ve yanılıyorsunuz: Konsey Üyesi Audin onun efendisi değil. Nicaise tehlikelidir.'

"On üç yaşında," dedi Damen ve kendini Laurent'ın uzun uzun gözlerini kırpıştıran bakışlarına maruz kalmış buldu. "Bu sarayda benim düşmanım olmayan biri var mı?

Laurent, "Elimde olsa yapmazdım," dedi.

"Demek evcil," dedi Estienne ve sanki vahşi bir hayvanı okşarmış gibi çekingen bir tavırla elini uzattı.

Bu, hayvanın hangi kısmını okşadığı ile ilgili bir soruydu. Damen onun elini itti. Estienne bir çığlık attı ve elini geri çekerek göğsüne yasladı.

'O kadar da evcil değil,' dedi Laurent.

Damen'i azarlamadı. Dışarıya yönelik olduğu sürece barbarca davranışlardan pek de hoşnut görünmüyordu. Pençeleriyle başkalarını parçalayan ama kendi elinden huzurla yemek yiyen bir hayvana sahip olmaktan hoşlanan bir adam gibi, evcil hayvanına büyük bir ruhsat veriyordu.

Sonuç olarak, saray mensuplarının bir gözü Damen'ın üzerindeydi ve onu görmezden geliyorlardı. Laurent bu durumu kendi lehine kullanıyor, saray mensuplarının Damen'ın varlığına tepki olarak geri çekilme eğilimini, kendisini konuşmadan kolayca sıyırmak için bir araç olarak kullanıyordu.

Bu üçüncü kez olduğunda Damen, "Beğenmediklerinize surat mı yapayım, yoksa sadece barbar gibi görünmek yeterli mi?" dedi.

Laurent sakince, "Kapa çeneni," dedi.

Vask İmparatoriçesi'nin tahtının yanında iki leoparı bağlı tuttuğu söylenirdi. Damen kendini onlardan biri gibi hissetmemeye çalıştı.

Müzakerelerden önce eğlenceler, eğlencelerden önce bir ziyafet, ziyafetten önce de bu resepsiyon olacaktı. Ringde olduğu kadar çok evcil hayvan yoktu ama Damen bir iki tanıdık yüz gördü. Odanın öbür ucunda kızıl saçların parladığını gördü, bir çift zümrüt göz buldu; Ancel sahibinin kolundan çözüldü, parmaklarını dudaklarına bastırdı ve Damen'a bir öpücük kondurdu.

Patran heyeti geldiğinde kıyafetlerinin kesiminden belli oluyordu. Laurent, Torveld'i eşitiymiş gibi karşıladı, ki öyleydi de. Neredeyse.

Önemli görüşmelerde, elçi olarak yüksek mevkiden birinin gönderilmesi yaygın bir uygulamaydı. Torveld, Patras Kralı Torgeir'in küçük kardeşi Prens Torveld'di, gerçi onun durumunda 'küçük' göreceli bir ifadeydi. Torveld kırklı yaşlarında, Damen'in yaşının iki katına yakın, yakışıklı bir adamdı. Patran tarzında düzgünce kesilmiş kahverengi bir sakalı vardı, kahverengi saçları hâlâ büyük ölçüde kırlaşmamıştı.

Akielos ve Patras arasındaki ilişkiler dostane ve kapsamlıydı ama Prens Torveld ve Prens Damianos hiç tanışmamışlardı. Torveld son on sekiz yılın çoğunu Patras'ın kuzey sınırında, Vaskian İmparatorluğu ile ilişkilerde geçirmişti. Damen onun ününü biliyordu. Herkes onu tanıyordu. Damen henüz kundaktayken kuzeydeki seferlerde kendini göstermişti. Kral'ın üç oğlu ve bir kızından sonra miras sıralamasında beşinci sıradaydı.

Torveld'in kahverengi gözleri Laurent'a bakınca belirgin bir şekilde ısındı ve takdirle doldu.

"Torveld," dedi Laurent. 'Korkarım amcam gecikti. Biz beklerken, balkonda biraz hava almak için evcil hayvanımla bana katılabileceğini düşündüm.

Damen, Laurent'ın amcasının muhtemelen gecikmediğini düşündü. Laurent'ın her konuda bol bol yalan söylediği bir akşam geçirmeye razı oldu.

Torveld gerçek bir zevkle, "Memnun olurum," dedi ve hizmetçilerinden birinin de onlara eşlik etmesini işaret etti. Laurent ve Torveld önde, Damen ve uşak birkaç adım arkada olmak üzere küçük bir grup halinde birlikte yürüdüler.

Balkonda saray mensuplarının yaslanabilecekleri bir bank ve hizmetçilerin gizlice çekilebilecekleri gölgeli bir oyuk vardı. Damen savaşa uygun bir vücut yapısına sahipti, ama Laurent onu boynundan tutup sürüklemekte ısrar ederse, buna katlanabilir ya da daha büyük bir oyuğu olan bir balkon bulabilirdi. Sıcak bir geceydi ve hava bahçelerin bütün güzelliğiyle kokuluydu. Hiçbir ortak yönleri olmadığı kesin olan bu iki adam arasında sohbet kolayca ilerledi. Ama tabii Laurent konuşmayı iyi beceriyordu.

"Akielos'tan ne haber var? Laurent bir ara Torveld'e sordu. "Geçenlerde oradaydın.

Damen irkilerek ona baktı. Laurent, Laurent olduğu için bu konu tesadüf değildi. Başka biri olsaydı, bu bir nezaket olurdu. Onun ilk ev sözcüğüyle nabzının hızlanmasına engel olamadı.

Torveld, "İos'taki başkenti hiç ziyaret ettin mi?" diye sordu. Laurent başını salladı. 'Çok güzel bir yer. Okyanusa hakim kayalıkların üzerine inşa edilmiş beyaz bir saray. Açık bir günde dışarı bakıp suyun karşısındaki İsthima'yı görebilirsiniz. Ama ben geldiğimde karanlık bir yerdi. Tüm şehir hala yaşlı Kral ve oğlunun yasını tutuyordu. O korkunç olay. Ve kyroi arasında bazı hizipsel anlaşmazlıklar vardı. Çatışmanın başlangıcı, muhalefet.'

"Theomedes onları birleştirdi," dedi Laurent. "Kastor'un da aynı şeyi yapabileceğini düşünmüyor musun?

Belki de. Meşruiyeti bir sorun. Kyroi'lerden bir ya da ikisinin damarlarında kraliyet kanı dolaşıyor. Kastor kadar değil ama evlilik yatağına girmişler. Bu durum hoşnutsuzluk doğuruyor.

"Kastor hakkında nasıl bir izlenim edindiniz?" diye sordu Laurent.

'Karmaşık bir adam,' dedi Torveld. 'Bir tahtın gölgesinde doğmuş. Ama bir kralda bulunması gereken niteliklerin çoğuna sahip. Güç.

Dürüstlük. Hırs.'

"Bir kralda hırs gerekli midir?" dedi Laurent. "Yoksa sadece kral olmak için mi gereklidir?

Bir süre durakladıktan sonra: "Bu söylentileri ben de duydum. Damianos'un ölümünün kaza olmadığını. Ama onlara inanmıyorum. Kastor'u keder içinde gördüm. Gerçekti. Onun için kolay bir zaman olamaz. Bir anda hem çok şey kaybedip hem de çok şey kazanmış olmak.

"Tahta geçecek bütün prenslerin kaderi budur," dedi Laurent.

Torveld, Laurent'a artık sık sık gelmeye başlayan o uzun, hayran bakışlarından birini daha attı. Damen kaşlarını çattı. Laurent tek bir insanın bedeninde bir akrep yuvasıydı. Torveld ona bakınca bir düğün çiçeği gördü.

Akielos'un zayıfladığını duymak Laurent'ın kastettiği kadar acı vericiydi. Damen'in zihni hizipsel anlaşmazlıklar ve muhalefet düşüncesiyle karıştı. Eğer bir huzursuzluk varsa, bu ilk olarak kuzey eyaletlerinden gelecekti. Belki Sicyon'dan. Ve Delpha.

Nefes nefese kaldığını belli etmemeye çalışan bir hizmetlinin gelişi, Torveld'in bir sonraki söyleyeceği şeyin önüne geçti.

"Majesteleri, böldüğüm için bağışlayın. Naip sizi içeride beklediğini bildiriyor.

Laurent, "Seni çok uzun süre kendime sakladım," dedi.

"Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik," dedi Torveld, ayağa kalkma eğilimi göstermeden.

İki prensin birlikte odaya girdiğini gören Naip'in yüzünde gülümsemeyen bir dizi çizgi belirdi, ancak Torveld'i güler yüzle selamladı ve gerekli tüm formaliteler yerine getirildi. Torveld'in hizmetkârı eğilerek selam verdi ve ayrıldı. Görgü kuralları bunu gerektiriyordu ama Damen, Laurent'ın elinden tasmayı çekip almaya hazır olmadıkça onun örneğini izleyemezdi.

Formaliteler tamamlandıktan sonra Naip, "Yeğenime ve bana biraz müsaade eder misiniz?" dedi.

Bakışları ağır ağır Laurent'ın üzerinde durdu. Torveld'in iyi huylu bir şekilde geri çekilme sırası gelmişti. Damen kendisinin de aynısını yapacağını sanıyordu ama Laurent'ın tasmayı hafifçe sıktığını hissetti.

"Yeğenim. Sen bu görüşmelere davet edilmedin'.

'Ama yine de . Çok sinir bozucu, değil mi?' dedi Laurent.

Naip dedi ki, 'Bu erkekler arasında ciddi bir iş. Çocukça oyunların zamanı değil' dedi.

"Bana daha fazla sorumluluk almamın söylendiğini hatırlıyor gibiyim," dedi Laurent. "Bu herkesin önünde, büyük bir törenle oldu. Eğer hatırlamıyorsanız, defterlerinizi kontrol edin. Bu işten iki mülk ve ahırdaki bütün atları boğmaya yetecek kadar gelirle zengin olarak çıktın.

'Eğer sorumluluk almak için burada olduğunuzu düşünseydim, sizi kollarımı açarak masaya davet ederdim. Ticaret müzakerelerine hiç ilginiz yok. Hayatın boyunca kendini hiçbir şeye ciddi olarak vermedin.

Öyle değil mi? O zaman ciddi bir şey değil, amca. Endişelenmen için bir neden yok.'

Damen Naip'in gözlerinin kısıldığını gördü. Bu ona Laurent'ı hatırlatan bir ifadeydi. Ama Naip, Laurent'ın hak ettiğinden çok daha fazla sabır göstererek onları eğlenceye götürmeden önce sadece, "Uygun bir davranış bekliyorum," dedi. Laurent onu hemen takip etmedi; bakışları amcasının üzerinde kaldı.

"Ona yem atmayı bırakırsan hayatın çok daha kolay olur," dedi Damen.

Bu kez soğukkanlı bir şekilde, 'Sana çeneni kapamanı söylemiştim,' dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Bir kölenin kenarda göze çarpmayan bir yerde oturmasını bekleyen Damen, Ancel ve karşısındaki efendisi gibi kucağında değil, aralarında on beş santimlik soğuk bir mesafe olmasına rağmen Laurent'ın yanında oturduğunu görünce şaşırdı.

Laurent bilinçli olarak iyi oturuyordu. Her zamanki gibi ciddi giyinmişti, ama giysileri rütbesine uygun olarak çok güzeldi. Alnında altın saçlarının dökülmesiyle büyük ölçüde gizlenen ince bir altın halkadan başka takısı yoktu. Oturur oturmaz Damen'ın tasmasını çözdü, terbiyecinin çubuğuna doladı, sonra da hafif bir beceriksizlikle yakalamayı başaran görevlilerden birine fırlattı.

Masa genişlemişti. Laurent'ın diğer tarafında Torveld oturuyordu, bu Laurent için küçük bir darbenin kanıtıydı. Damen'in diğer tarafında Nicaise vardı. Muhtemelen o da Laurent için bir darbenin kanıtıydı. Nicaise, başka bir yerde, Naibin yakınında oturan Konsey Üyesi Audin'den ayrılmıştı; Nicaise'in yakınında bir efendisi yok gibiydi.

Patranların hassasiyetleri göz önüne alındığında, Nicaise'in yüksek masada oturması bir görgü hatası gibi görünüyordu. Ama Nicaise saygın bir şekilde giyinmiş ve çok az boya sürmüştü. Evcil hayvan şatafatının tek göstergesi sol kulağındaki uzun küpeydi; genç yüzü için fazla ağır olan ikiz safirler neredeyse omzuna değecek şekilde sallanıyordu. Diğer her yönden soylu biriyle karıştırılabilirdi. Patras'tan hiç kimse bir çocuk katamitin kraliyet ailesiyle aynı masada oturduğunu düşünmezdi; Torveld de muhtemelen Damen'in yaptığı yanlış varsayımı yapar ve Nicaise'in birinin oğlu ya da yeğeni olduğunu düşünürdü. Küpeye rağmen.

Nicaise de iyi oturdu. Yakın mesafeden güzelliği dikkat çekiciydi. Gençliği de öyle. Konuşurken sesi hiç kesilmiyordu. Net bir tonu vardı.

bir bıçağın kristale vuruşunu andırıyor, çatlaksız.

"Senin oturmak istemiyorum," dedi Nicaise. "Siktir git.

Damen içgüdüsel olarak Patran delegasyonundan kimsenin duyup duymadığını görmek için etrafına bakındı ama kimse duymamıştı. İlk et yemeği gelmişti ve yemek herkesin dikkatini çekmişti. Nicaise yaldızlı, üç çatallı bir çatal almış ama konuşmak için yemeğin tadına bakmadan önce duraklamıştı. Ringde Damen'a karşı gösterdiği korku hâlâ devam ediyor gibiydi. Çatalı sıkıca kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Sorun yok," dedi Damen. Çocukla elinden geldiğince nazik bir şekilde konuştu. "Sana zarar vermeyeceğim.

Nicaise ona baktı. Kocaman mavi gözleri bir fahişenin ya da bir dişininki gibi saçaklıydı. Etraflarındaki masa, sesler ve kahkahalardan oluşan renkli bir duvardı; saraylılar kendi eğlencelerine dalmış, onlara aldırış etmiyorlardı.

"Güzel," dedi Nicaise ve çatalı acımasızca masanın altından Damen'in kalçasına sapladı.

Bir kumaş tabakasının içinden bile Damen'ın irkilmesine ve içgüdüsel olarak çatalı tutmasına yetmişti, çünkü üç damla kan fışkırmıştı.

Laurent, Torveld'den Nicaise'e dönerek, "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi yumuşak bir sesle.

Nicaise kendini beğenmiş bir tavırla,

"Hayvanını zıplattım," dedi. Hiç de hoşnutsuz

görünmüyordu: "Evet, öyle yaptın.

"Her ne planlıyorsanız, işe yaramayacak. 'Bence işe

yarayacak. Küpene bahse girerim.

'Eğer ben kazanırsam, sen giyersin,' dedi Nicaise.

Laurent hemen fincanını kaldırdı ve küçük bir jestle Nicaise'e doğru eğerek bahsi mühürledi. Damen onların eğlendikleri yolundaki tuhaf izlenimden kurtulmaya çalıştı.

Nicaise bir görevliye el salladı ve yeni bir çatal istedi.

Eğlendirecek bir efendisi olmayan Nicaise, Damen'ı iğnelemekte özgür bırakılmıştı. Başkalarının duyamayacağı kadar kısık bir sesle Damen'ın cinsel pratikleri hakkında hakaretler ve açık spekülasyonlarla başladı. Sonunda Damen'ın bu yemi yutmadığını görünce, yorumlarını Damen'ın sahibine yöneltti.

'Onunla yüksek masada oturmanın anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Bir şey ifade etmiyor.

Seni sikmez. O frijittir.'

Bu konu neredeyse rahatlatıcıydı. Çocuk ne kadar kaba saba olursa olsun, Laurent'ın eğilimleri hakkında Damen'ın daha önce içeride görev yapan canı sıkılmış muhafızlar tarafından uzun uzadıya ve kaba bir dille spekülasyon yapıldığını duymadığı hiçbir şey söyleyemezdi.

"*Yapabileceğini* sanmıyorum. Bence sahip olduğu şey işe yaramıyor. Ben gençken, kesildiğini düşünürdüm. Sen ne düşünüyorsun? Hiç gördün mü?'

Gençken mi?

Damen, "Henüz ," dedi. Nicaise'in

gözleri kısıldı.

Damen, 'Ne kadar zamandır bu mahkemenin evcil hayvanısın?

"Üç yıl," dedi Nicaise, öyle bir ses tonuyla: Burada üç dakika bile dayanamazsın.

Damen ona baktı ve sormamış olmayı diledi. 'Çocuk aklı'na sahip olsun ya da olmasın, Nicaise fiziksel olarak henüz ergenliğe geçmemişti. Hâlâ ergenlik öncesi yaştaydı. Damen'ın bu mahkemede gördüğü diğer evcil hayvanlardan daha genç görünüyordu, hepsi de en azından ergenlik çağını geçmişti. Üç yaşındaydı.

Patran delegasyonu kayıtsız kalmaya devam etti. Torveld'in yanında Laurent en iyi davranışını sergiliyordu. Görünüşe bakılırsa -inanılmaz bir şekilde- kötü niyetinden arınmış ve ağzını sabunla yıkamıştı. Politikadan, ticaretten akıllıca söz ediyor, arada sırada biraz sivri bir yanı parıldasa bile, bunu zekâsıyla yapıyordu; iğneleyici değil, sadece söyleyecek kadar: Gördünüz mü? Ayak uydurabilirim.

Torveld başkalarına bakmaya giderek daha az eğilim gösteriyordu. Bu, derin sularda boğulmak üzere kendini teslim eden bir adamın gülümsemesini izlemek gibiydi.

Neyse ki çok uzun sürmedi. Bir itidal mucizesi olarak, sadece dokuz yemek vardı ve mücevherli tabaklarda çekici sayfalar tarafından ustaca düzenlenmiş olarak servis edildi. Evcil hayvanların kendileri hiç de 'hizmet' etmedi. Sahipleriyle iç içe otururken, bazıları elle beslendi ve hatta bir ya da ikisi, ne yaparlarsa yapsınlar, şefkatli sahiplerinin onları çekici bulacağını öğrenmiş şımartılmış kucak köpekleri gibi, şakacı bir şekilde sahiplerinden seçtikleri lokmaları aşırarak kendilerine yardım etti.

Sayfalar masayı tatlılarla kaplamaya başladığında Laurent, "Köleleri görmenizi sağlayamamış olmam çok yazık," dedi.

'Buna gerek yok. Akielos'ta saray köleleri gördük. Bazal'da bile bu kalitede köleler gördüğümü sanmıyorum. Zevkinize de güveniyorum elbette.

"Sevindim," dedi Laurent.

Damen, Nicaise'in yanı başında onu dikkatle dinlemeye başladığının farkındaydı. 'Eminim amcam, eğer ısrar edersen takası kabul edecektir. Yeterince,' dedi Laurent.

'Eğer yaparsa, bunu sana borçlu olacağım,'

dedi Torveld. Nicaise masadan kalktı.

Damen ilk fırsatta aradaki dokuz santimlik soğuk mesafeyi kapattı. "Ne yapıyorsun sen? Beni Nicaise hakkında uyaran sendin. Alçak bir sesle konuştu.

Laurent kıpırdamadan durdu; sonra koltuğunda kasıtlı olarak kaydı ve eğilerek dudaklarını Damen'in kulağına yaklaştırdı. 'Sanırım bıçak menzilinin dışındayım, kolları kısa. Ya da belki bir erik şekeri fırlatmaya çalışır? Bu çok zor. Eğilirsem Torveld'i vurur.

Damen dişlerini sıktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni duydu. Harekete geçecek. Bu konuda bir şey yapamaz mısın?'

"Ben meşgulüm.

"O zaman bir şey yapmama

izin ver. "Kanını mı

akıtacaksın?" dedi Laurent.

Damen cevap vermek için ağzını açtı ama Laurent'ın parmaklarının dudaklarına dokunması ve başparmağının çenesini okşamasıyla sözleri kesildi. Bu, masadaki herhangi bir efendinin evcil hayvanına yapabileceği türden bir dokunuştu. Ama masadaki saraylıların şaşkın tepkilerinden Laurent'ın bu tür şeyleri pek sık yapmadığı anlaşılıyordu. Ya da hiç.

Laurent, Torveld'den 'Evcil hayvanım ihmal edilmiş hissediyordu,' diye özür diledi.

"Kastor'un seni eğitmen için gönderdiği esir o mu?" dedi Torveld merakla.

"O bir

-Güvenli mi?'

"Hırçın görünüyor ama aslında çok uysal ve sevgi dolu," dedi Laurent, "tıpkı bir köpek yavrusu gibi.

'Bir köpek yavrusu,' dedi Torveld.

Laurent göstermek için ezilmiş fındık ve baldan oluşan bir şekerleme aldı ve yüzükte olduğu gibi baş ve işaret parmakları arasında Damen'e uzattı.

"Tatlı mı?" dedi Laurent.

Bunu izleyen gergin anda Damen açıkça onu öldürmeyi düşündü.

Damen eğildi. Mide bulandırıcı derecede tatlıydı. Dudaklarının Laurent'ın parmaklarına değmesine izin vermedi. Bir sürü insan onlara bakıyordu. Laurent işi bitince parmaklarını titizlikle altın yıkama kabında yıkadı ve ipekten küçük kare bir bezin üzerinde kuruttu.

Torveld bakakaldı. Patras'ta köleler efendileri besler, meyve soyar ve içki doldururlardı, tersi olmazdı. Akielos'ta da durum böyleydi. Sohbet durakladığı yerden toparlandı ve önemsiz konulara döndü. Etraflarında şekerden, şekerlenmiş baharatlardan ve fantastik şekillerdeki sırlı hamur işlerinden oluşan kreasyonlar yavaş yavaş yıkılıyordu.

Damen etrafta Nicaise'i aradı ama çocuk gitmişti.

Eğlencelerden önceki rahat yemek sonu sükûnetinde Damen serbestçe dolaşmaya başladı ve onu bulmaya gitti. Laurent meşguldü ve ilk kez başında sürekli dikilen iki muhafız yoktu. Yürüyüp gidebilirdi. Sarayın kapısından çıkıp Arles kentinin çevresine doğru yürüyebilirdi. Ancak Torveld'in elçiliği kölelerle birlikte yola çıkana kadar buradan ayrılamazdı, tabii ki tasmasından kurtulmasının tek nedeni de buydu.

Pek iyi bir ilerleme kaydedememişti. Muhafızlar gitmiş olabilirdi ama Laurent'ın okşaması Damen'a başka türlü bir ilgi kazandırmıştı.

Vannes yanındaki soylu kadına, "Prens ringe getirdiğinde oldukça popüler olacağını tahmin etmiştim," diyordu. "Onu bahçelerde gösteri yaparken gördüm ama Prens onun aktif bir rol almasına izin vermediği için neredeyse yeteneklerini boşa harcıyordu.

Damen'ın kendini mazur gösterme çabaları onun üzerinde etki yaratmadı.

'Hayır, bizi henüz terk etme. Talik seninle tanışmak istedi,' dedi Vannes Damen'e. Soylu kadına şöyle diyordu: 'Elbette, birimizin erkek tutması fikri çok saçma. Ama eğer mümkün olsaydı, sence de Talik'le iyi bir çift olmazlar mıydı? Ah. İşte geldi. İkinizi biraz yalnız bırakalım. Ayrılıyorlardı.

"Ben Talik'im," diye ilan etti evcil hayvan. Sesi Vask'ın doğu eyaleti Ver-Tan'ın güçlü aksanını taşıyordu.

Damen birisinin Vannes'ın ring müsabakalarını süpüren hayvanları sevdiğini söylediğini hatırlıyordu. Talik neredeyse Damen kadar uzundu, çıplak kolları oldukça kaslıydı. Bakışlarında biraz yırtıcı bir şeyler vardı, geniş

ağzı ve kaşlarının kavisi. Damen, Akielos'ta adet olduğu üzere, köleler gibi evcil hayvanların da cinsel açıdan efendilerine itaat ettiğini varsaymıştı. Ama Vannes ile bu kadın arasındaki yatak düzenini ancak tahmin edebiliyordu.

'Bence Ver-Tan'dan gelen bir savaşçı Akielos'tan gelen bir savaşçıyı kolayca öldürebilir' dedi.

"Sanırım bu savaşçıya bağlı," dedi dikkatle.

Verdiği cevapla birlikte onu da değerlendirmiş ve sonunda her ikisini de kabul edilebilir bulmuş gibi görünüyordu.

'Bekliyoruz' dedi. Ancel sahneye çıkacak. O popüler, "moda". Ona sahip oldunuz.' Onun bu ifadeyi doğrulamasını beklemedi. "Nasıldı?

İyi eğitilmiş. Damen'ın zihni, kulağına mırıldanılan bir öneri gibi sinsice cevabı verdi. Kaşlarını çattı. "Yeterli" dedi.

Talik, 'Lord Berenger ile olan sözleşmesi yakında sona eriyor. Ancel yeni bir kontrat arayacak, yüksek teklif veren birini. Para ve statü istiyor. Aptalın teki. Lord Berenger daha az para teklif edebilir ama naziktir ve asla evcil hayvanlarını ringe çıkarmaz. Ancel'in pek çok düşmanı var. Ringde biri onun yeşil gözlerini oyacak, bir "kaza."'

Damen iradesi dışında içeri çekildi. 'Bu yüzden mi kraliyet ilgisinin peşinde? Prens'i istiyor-' Bilmediği sözcükleri denedi. "-Sözleşmesi için teklif mi?

"Prens mi?" dedi Talik küçümseyerek. "Prens'in evcil hayvan beslemediğini herkes bilir.

"Hiç mi yok?" dedi Damen.

"Sen" dedi. Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Belki de Prens erkeklerden hoşlanıyordur, çimdiklediğinizde ciyaklayan bu boyalı Veretyalı oğlanlardan değil. Ses tonu bunu genel prensip olarak onayladığını gösteriyordu.

"Nicaise," dedi Damen, boyalı Veretian oğlanlarından söz ettikleri için. 'Ben de Nicaise'i arıyordum. Onu gördünüz mü?

Talik, 'İşte' dedi.

Odanın öbür ucunda Nicaise yeniden ortaya çıkmıştı. Küçük çocuğun hizasına gelebilmek için neredeyse yarı yarıya eğilmek zorunda kalan Ancel'in kulağına konuşuyordu. İşini bitirdiğinde Nicaise doğruca Damen'a yöneldi.

'Seni Prens mi gönderdi? Çok geç kaldınız,' dedi Nicaise.

Ne için çok geç? Bu mahkeme dışındaki mahkemelerde cevap buydu. Dedi ki, 'Eğer onlardan birini incittiysen-'

"Ne yapacaksın? Nicaise sırıtıyordu. 'Yapmayacaksın. Zamanınız yok. Naip seni görmek istiyor. Sana söylemem için beni gönderdi. Acele etmelisin. Onu bekletiyorsun.' Bir sırıtma daha. "Beni yıllar önce gönderdi.

Damen ona baktı.

"Eee? ,' dedi Nicaise.

Muhtemelen yalandı ama yalan değilse de suçu göze alamazdı. Gitti.

Yalan değildi. Naip onu çağırmıştı ve o geldiğinde Naip etrafındaki herkesi kovdu, böylece Damen sandalyesinde yalnız kaldı. Hafifçe aydınlatılmış salonun sonunda özel bir görüşme vardı.

Etraflarında yemek ve şarabın ağırlığıyla sarayın gürültüsü ılık ve gevşemişti. Damen protokolün gerektirdiği tüm saygıyı gösterdi. Naip konuştu.

'Sanırım bir prensin hazinelerini yağmalamak bir köleyi heyecanlandırır. Yeğenimi mi aldınız?'

Damen kıpırdamadan durdu; nefes alırken havayı rahatsız etmemeye çalıştı. "Hayır, Majesteleri.

"Belki de tam tersi. "Hayır.

'Yine de onun elinden yiyorsun. Seninle son konuştuğumda onun kırbaçlanmasını istiyordun. Bu değişikliği başka nasıl açıklayabilirsin?

Cevabımı beğenmeyeceksin, demişti Laurent.

Damen dikkatle, 'Ben onun hizmetindeyim. Bu ders sırtımda yazılı' dedi.

Naip bir süre ona baktı. 'Eğer bundan fazlası değilse neredeyse hayal kırıklığına uğrayacağım. Laurent'ın, kendisine yakın ve çıkarlarını en iyi şekilde gözeten birinden faydalanması gerekirdi. Sağduyulu, onu yönlendirmeden yol gösterebilecek bir adam.

"Sallandı mı?" dedi Damen.

'Yeğenim istediği zaman büyüleyici olabiliyor. Kardeşi gerçek bir liderdi, adamlarına olağanüstü bir sadakat aşılayabilirdi. Laurent, ağabeyinin yeteneklerinin yüzeysel bir versiyonuna sahip ve bunu kendi istediğini elde etmek için kullanıyor. Kendisine vuran eli yiyen biri varsa o da benim yeğenimdir,' dedi Naip. "Sadakatiniz nerede?

Ve Damen kendisine bir soru sorulmadığını anladı. Ona bir seçenek sunuluyordu.

Bu mahkemenin iki grubunu birbirinden ayıran uçuruma adım atmayı çok istiyordu: öbür tarafta uzun zamandan beri saygısını kazanmış olan bu adam vardı. Laurent onun adına hareket ederken bunu yapmanın doğasında olmadığını fark etmek ona acı veriyordu. Laurent onun adına hareket ediyor olsa bile, bu gece oynanmakta olan uzun süreli oyunu kaldıracak midesi yoktu. Ve yine de.

'İstediğiniz adam ben değilim,' dedi. 'Onun üzerinde etkim yok.
Ona yakın değilim. Akielos'a ya da halkına karşı hiçbir sevgisi
yok. Naip ona uzun ve düşünceli bir bakış daha attı.

'Dürüstsünüz. Bu sevindirici. Geri kalanına gelince, göreceğiz. Şimdilik bu kadar yeter,' dedi Naip. 'Git ve bana yeğenimi getir. Torveld ile yalnız kalmamasını tercih ederim.

"Evet, Majesteleri.

Bunun neden bir erteleme gibi hissettirdiğinden emin değildi ama hissettiriyordu.

Damen diğer hizmetkârları da soruşturunca Laurent ve Torveld'in sarayın içindeki boğucu kalabalıktan kaçarak bir kez daha balkonlardan birine çekildiklerini öğrendi.

Balkona ulaşan Damen yavaşladı. Onların seslerini duyabiliyordu. Arkasına dönüp kalabalık saray salonuna baktı; Naibin görüş alanından çıkmıştı. Laurent ve Torveld ticaret müzakerelerini tartışıyorlarsa, biraz gecikmek ve onlara ihtiyaç duyabilecekleri ekstra zamanı vermek daha iyi olurdu.

Torveld'in, "Danışmanlarıma, güzel genç erkeklerle oyalanacak yaşı geçtiğimi söyledim," dediğini duydu ve birdenbire ticaret görüşmelerini tartışmadıkları açıkça anlaşıldı.

Bu bir sürprizdi, ama düşününce bütün gece böyle olmuştu. Torveld gibi saygın bir adamın Laurent'ı kendine sevgili olarak seçmesi kabul edilmesi zor bir şeydi ama belki de Torveld sürüngenlere hayrandı. Merakı kabarmıştı. Saray mensupları ve Prens'in muhafızları arasında bundan daha fazla spekülasyona yol açan bir konu olmamıştı. Damen durdu ve dinledi.

"Ve sonra seninle tanıştım," dedi Torveld, "ve sonra seninle bir saat geçirdim.

"Bir saatten fazla," dedi Laurent. 'Bir günden az. Sanırım kabul ettiğinden daha kolay dikkatin dağılıyor.

"Peki ya sen?

Karşılıklı konuşmalarının ritminde hafif bir duraklama oldu.

'Sen . . . dedikodu dinliyorsun.

"Doğru mu o zaman?

'Kolayca kur yapılmayan biri olduğumu mu? Hakkımda duyduğun en kötü şey bu olamaz.

"Benim bakış açıma göre açık ara en kötüsü.

Sıcak bir sesle söylenmişti bu söz ve Laurent'ın belli belirsiz eğlenmesine yol açmıştı.

Torveld'in sesi değişti, sanki birbirlerine daha yakın durmuşlardı. "Hakkınızda çok dedikodu duydum ama bulduğum gibi yargılarım.

Laurent aynı samimi sesle, "Peki ne buldunuz?" diye sordu. Damen kararlı adımlarla öne çıktı.

Onun ayak sesini duyan Torveld irkildi ve etrafına bakındı; Patras'ta gönül işleri -ya da beden işleri- genellikle özeldi. Korkuluklara zarifçe yaslanmış olan Laurent, bakışlarını Damen'e doğru kaydırmak dışında hiçbir tepki vermedi. Gerçekten de birbirlerine yakın duruyorlardı. Tam öpüşme mesafesinde değillerdi.

"Ekselansları, amcanız sizi çağırttı," dedi Damen.

"Yine," dedi Torveld, alnının ortasında bir çizgi belirerek.

Laurent kendini soyutladı. 'Aşırı korumacı,' dedi. Torveld Laurent'a baktığında çizgi kayboldu.

Laurent, Damen'in yanından geçerken, "Acele etmemişsin," diye mırıldandı.

Torveld ile yalnız kalmıştı. Balkonun dışı huzur doluydu. Saraydan gelen sesler sanki çok uzaktaymış gibi kısıktı. Aşağıdaki bahçelerden gelen böcek sesleri ve yeşilliklerin ağır ağır gidip gelmeleri daha yüksek ve daha samimiydi. Bir noktada Damen'ın aklına gözlerini indirmiş olması gerektiği geldi.

Torveld'in dikkati başka yerdeydi.

"O bir ödül," dedi Torveld sıcak bir sesle. 'Bahse girerim bir prensin bir köleyi kıskanabileceğini hiç düşünmemişsindir. Şu anda seninle bir kalp atışında yer değiştirebilirdim.

Onu tanımıyorsun, diye düşündü Damen. *Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.*

Onu bir gecedir tanıyorsun.

Damen, 'Sanırım eğlence kısa süre içinde başlayacak,' dedi.

"Evet, elbette," dedi Torveld ve Laurent'ı avluya kadar izlediler.

Damen hayatı boyunca pek çok gösteriye katılmak zorunda kalmıştı. Vere'de 'eğlence' yeni bir anlam kazanmıştı. Ancel elinde uzun bir sopayla öne çıktığında Damen kendini Patran heyetini bayıltacak türden bir gösteriye hazırladı. Sonra Ancel sopanın her iki ucunu da duvar askısındaki meşaleye dokundurdu ve alev aldılar.

Bu, sopanın fırlatılıp yakalandığı ve alevin savrulup dönerek kıvrımlı şekiller, daireler ve sürekli hareket eden desenler yarattığı bir tür ateş dansıydı. Ancel'in kızıl saçları, kırmızı ve turuncu ateşin yanında hoş bir estetik yaratıyordu. Alevin hipnotize edici hareketi olmadan bile dans baştan çıkarıcıydı; zorluğu zahmetsiz, fizikselliği ise incelikli bir şekilde erotik görünüyordu. Damen Ancel'e yeni bir saygıyla baktı. Bu performans Damen'ın hayranlık duyduğu bir eğitim, disiplin ve atletizm gerektiriyordu. Damen ilk kez Veretian hayvanlarının kıyafet giymek ya da birbirlerinin üzerine tırmanmak dışında herhangi bir konuda beceri gösterdiklerini görmüştü.

Ortam rahatlamıştı. Damen yeniden tasmanın ucundaydı ve büyük bir olasılıkla şaperon olarak kullanılıyordu. Laurent zor bir talibi kibarca idare etmeye çalışan birinin dikkatle takındığı yumuşak tavırlarla hareket ediyordu. Damen biraz eğlenerek düşündü: Kendi zekân tarafından sıkıştırılmışsın. Damen izlerken Torveld'in hizmetçisi önce bir şeftali, sonra bir bıçak çıkardı, Torveld'in talimatıyla bir dilim kesip Laurent'a uzattı, o da kibarca kabul etti. Laurent lokmasını bitirince hizmetçi kolundan küçük bir bez çıkararak Laurent'ın tertemiz parmaklarını temizlemesini istedi. Kumaş şeffaf ipekti, kenarları altın iplikle işlenmişti. Laurent onu buruşturarak geri verdi.

Damen dayanamayıp, "Gösterinin tadını çıkarıyorum," dedi. Laurent'ın tek söylediği, 'Torveld'in uşağı senden daha iyi besleniyor,' oldu.

"Mendil taşıyacak kollarım yok," dedi Damen. 'Bana bir bıçak verilmesine aldırmazdım.

"Ya da bir çatal?" dedi Laurent.

Bir alkış dalgası ve küçük bir kargaşa cevap verilmesini engelledi. Alev dansı bitmişti ve odanın uzak ucunda bir şeyler oluyordu.

Dizginleri eline almış yeşil bir tay gibi debelenen Erasmus, Veretyalı bir terbiyeci tarafından ileri doğru sürükleniyordu.

Bir kızın "Madem bu kadar seviyorsun, Akielos'tan gelen kölelerden birinin performansını izleyebiliriz diye düşündüm" dediğini duydu.

Nicaise'di, küçük bir küpe meselesi için buradaydı.

Torveld yeterince nazik bir şekilde başını sallıyordu. "Laurent," dedi. 'Akielos Kralı tarafından dolandırılmışsın. Bu bir saray kölesi olamaz. Hiç formda görünmüyor. Kıpırdamadan oturamıyor bile. Sanırım Kastor birkaç hizmetkârı giydirip size gönderdi. Yine de çok güzel," dedi Torveld. Ve sonra, biraz farklı bir sesle, 'Çok güzel.

Çok güzeldi. Olağanüstü olmak için seçilmiş, bir prense sunulmak üzere özenle seçilmiş köleler arasında bile olağanüstü biriydi. Ancak sakar ve beceriksizdi ve hiçbir eğitim belirtisi göstermiyordu. Sonunda dizlerinin üzerine çökmüştü ama orada kalmasının tek nedeni kol ve bacaklarının tutulması, ellerinin kramp girmiş gibi sıkılmasıydı.

Torveld, "Güzel ya da değil, iki düzine eğitimsiz köleyi yanımda Bazal'a götüremem," diyordu.

Damen, Nicaise'i bileğinden tuttu. "Ne yaptın sen?

'! Ben bir şey yapmadım,' dedi Nicaise. Damen onu bırakınca bileğini ovuşturdu. Laurent'a: 'Üstleriyle böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?

Laurent, "Kendinden büyüklere değil," dedi.

Nicaise bunun üzerine kızardı. Ancel hâlâ tembel tembel ateş çubuğunu çeviriyordu. Alevlerin titremesi turuncu bir ışık saçıyordu. Yaklaştığında ortaya çıkan sıcaklık şaşırtıcıydı. Erasmus sanki herkesin önünde kusacakmış gibi bembeyaz kesilmişti.

Damen, Laurent'a, 'Kes şunu,' dedi. 'Bu çok zalimce. O çocuk çok kötü yanmış. Ateşten korkuyor.

"Yandı mı?" dedi Torveld.

Nicaise hızlıca, 'Yanmamış, dağlanmış' dedi. Bacağının her yerinde yara izleri var. Çok çirkinler.

Torveld Erasmus'a bakıyordu, gözleri cam gibiydi ve bir tür sersemlemiş umutsuzluk gösteriyordu. Neyle karşı karşıya olduğunu düşündüğünü bilseniz, diz çökmüş bunu beklediğine inanmak zordu.

Torveld, 'Yangını söndürün' dedi.

Dumanın ani keskin kokusu Veretian parfümlerini bastırdı. Ateş sönmüştü. Öne çağrılan Erasmus biraz daha iyi secde etmeyi başardı ve Laurent'ın varlığında daha da sakinleşmiş görünüyordu, Damen Erasmus'un Laurent'ı 'nazik' olarak düşündüğünü hatırlayana kadar bu pek mantıklı gelmiyordu.

Torveld Erasmus'a birkaç soru sordu, Erasmus da Patran utangaç ama gelişen bir ifadeyle cevapladı. Bundan sonra, Torveld'in parmakları bir şekilde

Erasmus'un başının tepesinde bir an için koruyucu bir şekilde dinlenmenin yolunu buldular. Bundan sonra Torveld, Erasmus'tan ticaret görüşmeleri sırasında yanında oturmasını istedi.

Ardından Erasmus Torveld'in ayak parmağını, sonra da ayak bileğini öptü, bukleleri Torveld'in sert baldır kaslarına değdi.

Damen, bütün bunların önünde gelişmesine izin veren Laurent'a baktı. Torveld'in sevgisini neye bağladığını anlayabiliyordu. Prens ile köle arasında yüzeysel bir benzerlik vardı. Erasmus'un açık teni ve parlak saçları odada Laurent'ın altın ve fildişi rengine en yakın şeydi. Ama Erasmus'ta Laurent'ta olmayan bir şey vardı: Kırılganlık, şefkate duyulan ihtiyaç ve neredeyse elle tutulabilir bir efendi olma arzusu. Laurent'ta sadece patrisyen bir soğukluk vardı ve 'ın profilinin saflığı göze çarpıyorsa, Damen'ın sırtındaki yara izleri bakılabileceğini ama dokunulamayacağını kanıtlıyordu.

"Bunu sen planladın!" dedi Nicaise, alçak sesi bir tıslamaydı. "Onun görmesini istedin, beni kandırdın! Aynı ses tonuyla bir aşık da söyleyebilirdi: Bunu nasıl yaparsın! Ama içinde öfke de vardı. Ve kin.

"Seçme şansın vardı," dedi Laurent. "Bana pençelerini göstermek zorunda değildin.

"Beni kandırdın," dedi Nicaise. 'Söyleyeceğim-'

"Anlat ona," dedi Laurent. 'Yaptığım her şeyi ve bana nasıl yardım ettiğini. Sence nasıl tepki verir? Öğrenelim mi? Birlikte gidelim.

Nicaise Laurent'a umutsuzca, kin dolu bir bakışla baktı. Laurent, "Ah, yeter artık," dedi. "Yeter. Öğreniyorsun. Öğrenmiyorsun.
bir dahaki sefere yapmak bu kadar kolay olacak.'

Nicaise zehirli bir sesle, "Söz veriyorum, olmayacak," dedi ve Damen'in belirttiğine göre Laurent'a küpesini vermeden oradan ayrıldı.

Karınları doyan ve eğlenen saray halkı dağıldı ve Konsey ile Naip oturup müzakerelere başladı. Naip şarap istediğinde, şarabı dolduran Ancel oldu. Ve işi bittiğinde, Ancel Naibin yanına oturmaya davet edildi, o da bunu yaptı, çok süslü bir şekilde, yüzünde memnun bir ifadeyle.

Damen gülümsemek zorunda kaldı. Ancel'i hırsından dolayı suçlayamayacağını düşündü. Ve on sekiz yaşında bir çocuk için hiç de fena bir başarı sayılmazdı. Damen'ın memleketinde bunu bir başarı olarak görecek çok sayıda saray mensubu vardı.

bir kralın yatağına erişmek başarının doruk noktasıdır. Kalıcı bir pozisyon olsaydı daha da fazla olurdu.

Bu gece istediğini elde eden tek kişi Ancel değildi. Laurent, Damen'in istediği her şeyi bir fiyonkla düzgünce bağlayarak teslim etmişti. Hem de bir gün içinde. Diğer her şeyi bir kenara bırakırsanız, bu organizasyonel verimliliği takdir etmeniz gerekirdi.

Eğer her şeyi bir kenara bırakmadıysanız, bunun Laurent olduğunu ve bunu sağlamak için yalan söyleyip hile yaptığını hatırladınız; dehşet dolu bir geceye sürüklenen Erasmus'u ve bir yetişkinin, her ne kadar hak etmiş olsa da, henüz on üç yaşında olan bir çocuğu kandırıp kullanmasının ne anlama geldiğini düşündünüz.

"Bitti," dedi Laurent, onun yanında durmaya gelmişti.

Laurent tuhaf bir şekilde iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Omzunu oldukça rahat bir şekilde duvara yaslamıştı. Sesi pek sıcak sayılmazdı ama kesmek için parlatılmış buz gibi de değildi.

'Kölelerin taşınması konusunu görüşmek üzere Torveld'in sizinle daha sonra buluşmasını ayarladım. Kastor'un onları bize Akielos'tan herhangi bir idareci olmadan gönderdiğini biliyor muydunuz?

"Senin ve Torveld'in başka planları olduğunu sanıyordum. Birden

ağzımdan çıktı. Laurent "Hayır." dedi.

Damen, Laurent'ın iyi ruh halinin sınırlarını zorladığını fark etti. Bu yüzden zorlanmadan, "Bunları neden yaptığını bilmiyorum ama sanırım diğerleri Bazal'da iyi muamele görecekler. Teşekkür ederim.

"Bizden sürekli iğreniyorsun, değil mi?" dedi Laurent. Ve sonra, Damen daha konuşamadan: 'Bu soruya cevap verme. Az önce bir şey seni gülümsetti. Neydi o?

'Önemli bir şey değildi. Ancel,' dedi Damen. 'Sonunda aradığı kraliyet himayesini buldu.

Laurent onun bakışlarını takip etti. Ancel'in şarap doldurmak için eğilişini, Naibin halkalı parmaklarının Ancel'in yanağının çizgisini izlemek için kalkışını sakince değerlendirdi.

Laurent pek ilgilenmeden, "Hayır," dedi. 'Bu sadece görünüş olsun diye yapılıyor. Bu mahkemenin bütün uygulamalarının Torveld'in heyetinin onayını alacağını sanmıyorum.

"Ne demek istiyorsun?

Laurent bakışlarını Naip'ten ayırdı ve tekrar Damen'e çevirdi, mavi gözlerinde ne her zamanki düşmanlığı, ne kibri ne de

küçümseme, ama bunun yerine Damen'ın hiç anlayamadığı bir şey.

'Sizi Nicaise konusunda uyardım çünkü o Konsey Üyesi Audin'in evcil hayvanı değil. Onun kimin hayvanı olduğunu hâlâ tahmin edemedin mi? Laurent cevap vermeyince: "Ancel amcamı ilgilendirmeyecek kadar yaşlı," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

İki Patran hizmetkârıyla kölelere yapılan muameleyle ilgili tüm bildiklerini anlattığı uzun bir görüşmeden sonra sabahın erken saatlerinde Torveld'i görmeye götürüldü. Kendisine sorulan bazı sorulara nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Diğerlerinde ise daha rahattı: Patran protokolleri konusunda eğitim almışlar mıydı ve hangi konukları ağırlamaları ? Evet, taşra lehçeleri olmasa da Patranca'nın yanı sıra Vaskian dilinde de dil ve protokol eğitimi almışlardı. Ve elbette Akielos ve Isthima hakkında gereken her şeyi biliyorlardı. Vere değil, derken kendini duydu. Hiç kimse bir antlaşma ya da takas olacağına inanmamıştı.

Torveld'in odası daha küçük olmasına rağmen Laurent'ınkine benziyordu. Torveld yatak odasından dinlenmiş bir halde çıktı, üzerinde sadece bir pantolon ve gecelik vardı. Elbise vücudunun her iki yanında yere düşüyor, hafif tüylü, düzgün hatlı bir göğüs ortaya çıkıyordu.

Damen kemerli aralıktan yatağın üzerindeki süt gibi uzuvları ve yanık başı görebiliyordu. Bir an için Torveld'in balkonda Laurent'la seviştiğini hatırladı, ama saçlar biraz fazla koyu ve kıvrıktı.

'Uyuyor,' dedi Torveld.

Erasmus'u rahatsız etmemek için alçak sesle konuştu. Damen'e ikisinin de oturacağı bir masayı işaret etti. Torveld'in cüppesi ağır ipekten kıvrımlarla yerleşmişti.

"Henüz-" dedi Torveld ve bir sessizlik oldu. Damen açık Veretian konuşmalarına o kadar alışmıştı ki, sessizlikte Torveld'in ne demek istediğini söylemesini bekledi. Bu sessizliğin bir Patran için gereken her şeyi söylediğini fark etmesi bir anını aldı. Torveld, 'O ... çok

ama sadece damgalama değil, bazı kötü muameleler olduğundan şüpheleniyorum. Sizi buraya getirdim çünkü size bunun boyutunu sormak istedim. İstemeden de olsa ...' Bir sessizlik daha. Torveld'in gözleri karardı. "Sanırım bilmemin bana faydası olur.

Damen, burası Vere ve burada olanları anlatmanın hassas bir Patran yolu yok, diye düşündü.

Damen, 'Akielos Prensi için kişisel bir köle olarak eğitiliyordu,' dedi. 'Vere'ye gelmeden önce bakire olması muhtemel. Ama sonra değil.

"Anlıyorum.

Damen, 'Bunun boyutunu bilmiyorum,' dedi.

'Daha fazlasını söylemenize gerek yok. Düşündüğüm gibi,' dedi Torveld. 'Açık sözlülüğünüz ve bu sabahki çalışmanız için teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla evcil hayvanlara bir hizmet sunduktan sonra hediye vermek adettendir. Torveld ona düşünceli bir bakış attı. "Mücevher takacak bir tipe benzemiyorsun.

Damen biraz gülümseyerek, 'Hayır, teşekkür '

dedi. "Size önerebileceğim başka bir şey var

mı?

Bunu düşündü. Çok istediği bir şey vardı. Sormak tehlikeliydi. Masanın damarları koyu renkliydi ve sadece kenarları oyulmuştu; geri kalanı pürüzsüz, düz bir yüzeydi.

"Akielos'taydınız. Cenaze törenlerinden sonra orada mıydınız?"

"Evet, doğru.

"Prens'in ölümünden sonra evine ne oldu?

'Sanırım dağıtıldı. Kişisel kölelerinin kederden kendi boğazlarını kestiklerini duydum. Daha fazlasını bilmiyorum.

"Kederden," dedi Damen, kılıçların çınlamasını ve kendi şaşkınlığını hatırlayarak -çok geç olana kadar ne olduğunu anlamadığı anlamına gelen şaşkınlık-.

Kastor çok öfkeliydi. Kraliyet Kölelerinin Bekçisi buna izin verdiği için idam edildi. Ve muhafızlardan birkaçı.

Evet. Adrastus'u uyarmıştı. Kastor yaptığı şeyin ortadan kaldırılmasını isterdi. Adrastus, muhafızlar, hatta muhtemelen hamamda onunla ilgilenen sarı saçlı köle bile. Gerçeği bilen herkes sistematik bir şekilde öldürülecekti.

Neredeyse herkes. Damen sakinleştirici bir nefes aldı. Vücudundaki her zerreye kadar bunu sormaması gerektiğini biliyordu ama yine de elinden bir şey gelmiyordu.

"Peki ya Jokaste? Damen söyledi.

Kadının adını, ona söyleyeceği gibi, unvansız söyledi. Torveld spekülatif bir şekilde ona baktı.

Kastor'un metresi mi? Sağlığı iyiydi. Hamilelik olaysız ilerliyor. . . Bilmiyor muydun? Kastor'un çocuğunu taşıyor. Bir düğün olup olmayacağı hâlâ muallakta, ancak güvence altına almak Kastor'un çıkarına olacaktır. Çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştireceğine dair her türlü işareti veriyor-'

'Varisi,' dedi Damen.

Bu onun bedeli olabilirdi. Saçlarının her mükemmel kıvrımını hatırlıyordu, ipek gibi sarılmış. Kapatın şu kapıları.

Yukarı baktı. Ve birden Torveld'in kendisine bakışından, bu konuyu çok fazla uzattığının farkına vardı.

"Biliyor musun," dedi Torveld yavaşça, "Kastor'a biraz benziyorsun. Gözlerinde bir şey var. Yüzünün şeklinde. Sana baktıkça-'

Hayır.

'daha çok. Hiç kimse-' Hayır.

'-daha önce üzerinde durdunuz mu? Eminim Laurent

bunu yapardı-' '*Hayır*,' dedi Damen. 'I-'

Sesi çok yüksek ve çok acil çıktı. Eviyle ilgili düşüncelerden tekrar bu aldatmacaya sürüklenirken göğsünde kalp atışları hızlanmıştı. Şu anda kendisi ile keşfedilmesi arasında duran tek şeyin Kastor'un yaptığı şeyin cüretkârlığı olduğunu biliyordu. Torveld gibi sağduyulu bir adam bu türden küstah, yaratıcı bir ihaneti asla tahmin edemezdi.

"Bağışlayın beni. Bunu söylemek istemiştim - umarım Prens'e Kastor'a benzediğimi düşündüğünüzü söylemezsiniz. Bu karşılaştırma onu hiç memnun etmeyecektir. Bu bir yalan değildi. Laurent'ın zihni ipucundan cevaba atlamakta güçlük çekmeyecekti. Laurent gerçeği tahmin etmeye çok yaklaşmıştı bile. "Akielon kraliyet ailesini hiç sevmez.

Bir benzerlik olduğunu duyunca gururunun okşandığına dair bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama ağzından sözleri çıkaramayacağını biliyordu.

En azından şimdilik, Torveld'in dikkatini dağıttı.

"Laurent'ın Akielos hakkındaki duyguları çok iyi biliniyor," dedi Torveld sıkıntılı bir bakışla. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım. Bu konuda onunla konuşmaya çalıştım.

Laurent'ın yerinde olsam Akielos'tan gelen her hediyeden şüphelenirdim. Kyroiler arasında çatışma çıkarken Kastor'un göze alabileceği son şey kuzey sınırında düşmanca bir komşudur. Naip Akielos ile dostluğa açık ama Laurent . . . Laurent'ı tahttan uzak tutmak Kastor'un çıkarına olacaktır.'

Kastor'un Laurent'a karşı komplo kurduğunu hayal etmeye çalışmak, bir kurdun yılana karşı komplo kurduğunu hayal etmeye çalışmak gibiydi.

Damen kuru bir sesle, "Bence Prens kendi başının çaresine bakabilir," dedi.

'Evet. Haklı olabilirsin. Nadir bulunan bir zekâya sahip. Torveld konuşurken ayağa kalkarak görüşmenin bittiğini işaret etti. Aynı anda Damen yatakta kıpırdanmalar olduğunu fark etti. "Yükselişinden sonra Vere ile yeniden bir ilişki kurmayı dört gözle bekliyorum.

Çünkü seni büyüledi, diye düşündü Damen. *Çünkü onun doğası hakkında hiçbir fikrin yok.*

'İstersen bunu benim söylediğimi ona söyleyebilirsin. Ayrıca ona bugün onu yenmek için sabırsızlandığımı da söyle,' dedi Torveld sırıtarak, Damen dışarı çıkarken.

Damen, neyse ki kendini koruma duygusundan dolayı Laurent'a böyle bir şey söyleme fırsatı bulamadı, onun yerine kıyafetlerini değiştirmeye itildi. Prens'e eşlik etmek üzere dışarı çıkarılacaktı. "Nereye eşlik edecekti?" diye sormasına gerek kalmadı. Torveld'in son günüydü ve Torveld avlanmaktan hoşlanmasıyla tanınırdı.

Asıl spor Chastillon'daydı ama bir günde gidilemeyecek kadar uzaktaydı ve Arles çevresindeki hafif ormanlık arazilerde makul koşular vardı. Böylece -bir gece önce içilen şarabın etkisiyle biraz daha kötü olan- salonun yarısı kuşluk vakti toparlandı ve dışarı çıktı.

Damen, Erasmus ve daha akıllı birkaç evcil hayvan gibi gülünç bir şekilde bir sedyede taşındı. Görevleri yarışmaya katılmak değil, spor bittikten sonra efendilerine eşlik etmekti. Damen ve Erasmus kraliyet çadırına doğru yola çıktılar. Patran heyeti ayrılana kadar Damen kaçmaya teşebbüs edemedi. Bu gezintiyi Arles şehrini ve çevresini görmek için bir şans olarak bile kullanamadı. Çöplerin üzeri örtülmüştü. Ancak ipek örtünün iç kısmına işlenmiş olan, çiftleşen bir dizi figürü çok iyi görebilmişti.

Soylular, Veretyalıların sanglier dedikleri, kuzeyli bir cins olan, daha büyük ve erkeğinin dişleri daha uzun olan yaban domuzu avlıyorlardı. Bir akarsu

Şafaktan önce kalkan -hatta belki de gece boyunca çalışan- hizmetkârlar sarayın tüm ihtişamını dışarıya taşımış, zengin renklere sahip, flama ve bayraklarla kaplı çadırlı pavyonlar kurmuşlardı. Çekici hizmetkârlar tarafından sunulan çok sayıda içecek vardı. Atlar kuşaklanmış ve eyerleri değerli taşlarla kaplanmıştı. Her derisi özenle parlatılmış, her yastığı dolgunlaştırılmış ve her ihtiyacı karşılanmış bir avdı bu. Ancak tüm bu lükse rağmen yine de tehlikeli bir spordu. Bir yaban domuzu, kaçana ya da üstesinden gelene kadar koşan bir geyikten, hatta bir tavşandan bile daha zekiydi. Korkunç, öfkeli ve saldırgan bir yaban domuzu zaman zaman dönüp dövüşürdü.

Geldiler, dinlendiler, öğle yemeği yediler. Parti toplandı. Dövüşçüler dağıldı. Damen'i şaşırtan şey, etrafta dolaşan atlıların arasında bir ya da iki evcil hayvanın olmasıydı; Talik'i Vannes'ın yanında bir atın üzerinde gördü ve güzel bir çilek kırının üzerinde çok düzgün bir şekilde at süren Ancel, efendisi Berenger'e eşlik ediyordu.

Çadırın içinde Nicaise'den hiçbir iz yoktu. Naip ata biniyordu ama evcil hayvan geride bırakılmıştı.

Laurent'ın dün geceki sözleri şok etkisi yaratmıştı. Şimdi bildiklerini adamın tavırları ve duruşuyla bağdaştırmak zordu. Naip zevkleri hakkında hiçbir işaret vermiyordu. Damen neredeyse Laurent'ın yalan söylediğini düşünecekti. Ama Nicaise'in davranışlarında bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Naibin evcil hayvanından başka kim prenslerin yanında Nicaise'in yaptığı gibi küstahça davranabilirdi ki?

Nicaise'in sadakati düşünüldüğünde, Laurent'ın ona yakınlık duyması, hatta tuhaf bir şekilde ondan hoşlanması garipti ama o labirent gibi zihinde neler olup bittiğini kim bilebilirdi ki?

Atlılar atlarına binip avın ilk işaretini beklerken onları izlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Damen çadırın ağzına doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Güneşin aydınlattığı av partisi, mücevherler ve cilalı eyerlerle ışıl ışıl parlayarak tepeye yayıldı. İki prens çadıra yakın bir yerde yan yana binmişlerdi. Torveld güçlü ve yetkin görünüyordu. Siyah avcı derisi giymiş Laurent normalden daha da sade bir görüntüye sahipti. Doru bir kısrağa biniyordu. Mükemmel dengelenmiş oranları ve avlanmak için yapılmış uzun kalçalarıyla güzel bir binekti, ama huysuz ve zor biriydi, şimdiden ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bu, onu hafif bir dizginle kontrol eden Laurent'a oturuşunu gösterme şansı veriyordu.

Mükemmeldi. Ama özü olmayan bir gösteriydi. Savaş sanatı gibi av da güç, dayanıklılık ve silah kullanma becerisi gerektiriyordu. Ama bu üçünden daha önemlisi sakin bir attı.

Köpekler atların bacaklarının arasından geçerek ilerliyordu. Büyük hayvanların yanında sakin olmaları için eğitilmişlerdi; yabani tavşanları, tilkileri ve geyikleri görmezden gelmek ve sanglier'den başka hiçbir şeye odaklanmamak üzere eğitilmişlerdi.

Laurent'ın huysuz atı yine huysuzlanmaya başlayınca eyerde öne doğru eğildi ve onu sakinleştirmek için alışılmadık derecede nazik bir hareketle boynunu okşarken bir şeyler mırıldandı. Sonra başını kaldırıp Damen'a baktı.

Karakteri bu kadar sevimsiz olan birine bu bakışları bahşetmek doğanın müsrifliğiydi. Laurent'ın açık teni ve mavi gözleri Patras'ta ender, Akielos'ta daha da ender rastlanan bir bileşimdi ve Damen'in özel bir zayıflığıydı. Altın sarısı saçları durumu daha da kötüleştiriyordu.

"İyi bir ata paranız yetmiyor mu?" dedi

Damen. 'Ayak uydurmaya çalış,' dedi

Laurent.

Damen'a soğuk bir bakış attıktan sonra bunu Torveld'e söyledi. Topuklarına bir dokunuş yaptı ve bineği sanki onun bir parçasıymış gibi hareket etti. Sırıtmakta olan Torveld de onu takip etti.

Uzakta bir boru çaldı ve avı duyurdu. Biniciler atlarını tekmeledi ve tüm grup boru sesine doğru akın etti. Tazıların böğürmelerinin ardından toynaklar gürledi. Arazi sadece hafif ağaçlıktı, ağaçlar oraya buraya serpiştirilmişti. Büyük bir grup koşabilirdi. Daha yoğun ağaçlık bir alana yaklaşan köpekler ve öndekiler net bir şekilde görülebiliyordu. Yaban domuzu örtünün altında bir yerdeydi. Çok geçmeden grup ağaçların arasından geçerek bir tepenin zirvesinde gözden kayboldu.

Kraliyet çadırının içinde hizmetkârlar yayılmış minderlere uzanarak yenmiş olan son öğle yemeğini temizliyordu; arada sırada bir tazı içeri girip iyi huylu bir şekilde örtülerin üzerinden itiliyordu.

Erasmus sarı elma renginde bir minderin üzerinde itaatkâr bir şekilde diz çökmüş, egzotik bir süs eşyası gibiydi. Öğle yemeğinde Torveld'e hizmet ederken ve daha sonra binici derilerini düzenlerken göze batmayan güzel bir iş çıkarmıştı. Kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan Patran tarzında kısa bir tunik giymişti ama yara izlerini örtecek kadar da uzundu. Çadıra yeniden giren Damen başka hiçbir yere bakmadı.

Erasmus yere baktı ve gülümsememeye çalıştı ama bunun yerine yavaşça ve iyice kızardı.

'Merhaba,' dedi Damen.

"Bunu bir şekilde ayarladığınızı biliyorum," dedi Erasmus. Hissettiklerini saklamaktan acizdi ve utanç verici bir mutluluk yayıyor gibiydi. 'Sözünüzü tuttunuz. Sen ve efendin. Sana onun nazik olduğunu söylemiştim,' dedi Erasmus.

'Sen yaptın,' dedi Damen.

Erasmus'u mutlu gördüğüne sevinmişti. Erasmus Laurent hakkında neye inanırsa inansın, Damen onu vazgeçiremeyecekti.

'Şahsen daha da iyi biri. Gelip benimle konuştuğunu biliyor muydun?" dedi Erasmus.

"-Öyle mi yaptı?" dedi Damen. Hayal bile edemeyeceği bir şeydi bu.

"Bahçelerde neler olduğunu sordu. Sonra da beni uyardı.
Dün gece hakkında.'

'Seni uyarmıştı,' dedi Damen.

"Nicaise'in beni saray önünde gösteri yapmaya zorlayacağını ve bunun korkunç olacağını, ama cesur olursam sonunda iyi bir şey çıkabileceğini söyledi. Erasmus merakla Damen'e baktı. "Neden şaşırmış görünüyorsun?

Bilmiyorum. Olmamalıyım. Her şeyi önceden planlamayı sever,' dedi Damen.

'Ondan bana yardım etmesini istemeseydin benim gibi birinden haberi bile olmazdı,' dedi Erasmus. 'O bir prens, hayatı çok önemli, pek çok insan onun kendileri için bir şeyler yapmasını istiyor olmalı. Size teşekkür etme şansına sahip olduğum için mutluyum. Eğer size borcumu ödemenin bir yolu varsa, onu bulacağım. Yemin ederim bulacağım.'

'Buna gerek yok. Sizin mutluluğunuz yeterli bir geri ödeme'.

"Peki ya sen?" dedi Erasmus. 'Tek başına yalnız kalmayacak mısın?

'Benim nazik bir ustam var,' dedi Damen.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, kelimeleri çıkarmakta oldukça başarılıydı. Erasmus dudağını ısırdı ve parlak bukleleri alnına düştü. "Ona aşık mısın?

"Pek sayılmaz," dedi Damen.

Bir an sessizlik oldu. Sessizliği bozan Erasmus oldu.

"Bana her zaman bir kölenin görevinin kutsal olduğu, itaat ederek efendilerimizi onurlandırdığımız ve onların da karşılığında bizi onurlandırdığı öğretildi. Ben de buna inandım. Ama buraya ceza olarak gönderildiğinizi söylediğinizde, buradaki erkekler için itaatin onurlu bir şey olmadığını ve köle olmanın utanç verici bir şey olduğunu anladım. Belki de siz benimle konuşmadan önce bile bunu anlamaya başlamıştım. Kendime bunun daha da büyük bir boyun eğme olduğunu, bir hiç olmanın, hiçbir değerinin olmamasının daha büyük bir boyun eğme olduğunu söylemeye çalıştım ama yapamadım... Sanırım boyun eğmek benim doğamda var, sizinkinde olmadığı gibi, ama birine ihtiyacım var.
-ait olmak.'

"Sende biri var," dedi Damen. 'Patras'ta kölelere değer verilir ve Torveld sana vurulmuş.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Erasmus utanarak, yüzü kızararak. "Gözlerini seviyorum. Bence yakışıklı. Ve sonra kendi cüretkârlığı karşısında yine kızardı.

"Akielos Prensi'nden daha mı yakışıklı? Damen alay etti.

"Şey, onu hiç görmedim, ama gerçekten de efendimden daha yakışıklı olabileceğini sanmıyorum," dedi Erasmus.

Damen gülümseyerek, 'Torveld bunu size kendisi söylemez ama o büyük bir adamdır,' dedi. 'Prensler arasında bile. Hayatının çoğunu kuzeyde, Vask sınırında savaşarak geçirdi. Sonunda Vask ve Patras arasında barışı sağlayan adamdır. Kral Torgeir'in en sadık hizmetkârı ve aynı zamanda kardeşi.

'Başka bir krallık . . . Akielos'ta hiçbirimiz saraydan ayrılabileceğimizi düşünmemiştik.

'Tekrar köklerinizden koparılmak zorunda kalacağınız için üzgünüm. Ama geçen seferki gibi olmayacak. Yolculuğu dört gözle bekleyebilirsiniz.

'Evet. Biraz korkacağım ama çok itaatkâr olacağım,' dedi Erasmus. Ve yine kızardı.

İlk dönenler yaya avcılar ve ilk istasyondaki köpek bakıcılarıydı; bunlar, atlılar geçerken ikinci bir taze grubu serbest bırakmış olan bir dizi bitkin av köpeğini geri getiriyorlardı. Keskin dişli yaban domuzu tarafından yaralanan köpekleri yok etme görevi de onlara düşüyordu.

tuhaf bir hava vardı, sadece tazıların ağır, dil çıkaran yorgunluğu değil. Adamların yüzlerinde bir şey vardı. Damen bir tedirginlik hissetti. Domuz avı tehlikeli bir spordu. Çadırın ağzında içlerinden birine seslendi.

"Bir şey mi oldu?

Köpekçi dedi ki, 'Dikkatli ol. Sahibin huysuz bir ruh halinde. Düzen yeniden sağlandı.

"Dur tahmin edeyim. Yaban domuzunu başka biri indirdi.'

"Hayır, o yaptı," dedi köpekçi, sesinde ekşi bir tonla. 'Bunu yapmak için atını mahvetti - kızın hiç şansı yoktu. Onu kavgaya sürüp arka bileğini parçalamadan önce bile, mahmuz yüzünden böğründen omzuna kadar kan içindeydi. Çenesiyle Damen'in sırtını işaret etti. "Bu konuda bir şeyler biliyor olmalısın," dedi.

Damen ona baktı ve aniden hafif bir mide bulantısı hissetti.

"Cesur bir atçıydı," dedi. "Diğeri -Prens Auguste- atlarla arası çok iyiydi, kısrakken onu alıştırmaya yardım etti.

Bu, onun konumundaki herhangi bir adamın bir prensi eleştirmeye yaklaşabileceği kadar yakındı.

Onları süzen diğer adamlardan biri bir an sonra yaklaştı. 'Jean'a aldırmayın. Kötü bir ruh hali içinde. Kısrağın boğazına bir kılıç saplayıp onu yere sermek zorunda kalan oydu. Prens, bunu yeterince hızlı yapmadığı için üzerindeki şeritleri yırttı.

Atlılar geri döndüğünde Laurent kaslı bir gri kısrağa biniyordu, bu da av partisinde bir yerlerde bir saray mensubunun çift ata bindiği anlamına geliyordu.

Çadıra ilk giren Naip oldu, binici eldivenlerini çıkardı, silahını bir hizmetkâr aldı.

Dışarıda aniden bir havlama duyuldu; yaban domuzu gelmişti ve muhtemelen soyuluyordu, karın derisi kesilerek açıldı ve tüm iç organları çıkarıldı, sakatatı köpeklere verildi.

"Yeğenim," dedi Naip.

Laurent yumuşak bir zarafetle çadıra girmişti. Soğuk mavi gözlerinde aseptik bir ifadesizlik vardı ve *hırçın ruh halinin* hafif kaldığı çok açıktı.

Naip şöyle dedi: 'Kardeşiniz atını katletmeden bir hedefe koşmakta hiç zorlanmadı. Ama bunun hakkında konuşmayacağız.

"Öyle değil mi?" dedi Laurent.

'Nicaise bana köleler için pazarlık yapması için Torveld'i etkilediğinizi söyledi. Bunu neden gizlice yaptınız?" dedi Naip. Bakışları Laurent'ın üzerinde yavaşça ve düşünceli bir şekilde gezindi. "Sanırım asıl soru bunu yapmaya sizi neyin motive ettiği?

Laurent, "Kendi derimi biraz bile yüzmeme izin vermezken kölelerinizin derisini yakmanızın büyük haksızlık olduğunu düşündüm," diye söylendi.

Damen tüm nefesinin vücudunu terk ettiğini hissetti.

Naibin ifadesi değişti. 'Görüyorum ki seninle konuşulamıyor. Şu anki ruh halinize müsamaha göstermeyeceğim. Huysuzluk bir çocukta çirkin, bir erkekte ise daha kötüdür. Eğer oyuncaklarını kırarsan, bu senden başka kimsenin suçu değildir.

Naip, kırmızı ipek iplerle açık tutulan katlanmış çadır kapaklarının arasından ayrıldı. Dışarıdan sesler, saraç şakırtıları ve bir av partisinin bütün şamatası geliyordu; daha yakından da çadır tuvallerinin rüzgârda uçuşan sesleri geliyordu. Laurent'ın mavi gözleri onun üzerindeydi.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" dedi

Laurent. "Atını öldürdüğünü

duydum.

"O sadece bir at," dedi Laurent. "Amcam bana yeni bir tane alacak.

Bu sözler onu vahşice eğlendiriyor gibiydi; sesinde pürüzlü, özel bir kenar vardı. Damen, yarın sabah Torveld ayrılıyor ve ben bir kez daha bu mide bulandırıcı, hain, olgunlaşmamış yerden elimden geldiğince ayrılmaya çalışmakta özgürüm, diye düşündü.

Bu fırsat iki gece sonra eline geçti, ancak beklediği şekilde olmadı.

Gecenin köründe uyandı, meşaleler alevlendi ve odasının kapısı açıldı. Laurent'ın gelmesini bekliyordu -bu gece ziyaretleri, bu ani uyanışlar söz konusu olduğunda, gelen hep Laurent oluyordu- ama sadece iki adam gördü, Prens'in üniformasını giymişlerdi. Adamları tanıyamadı.

"Sizi çağırıyorlar," dedi biri, zincirini yerden çözüp çekiştirerek.

"Nereye gönderildi?

"Prens," dedi biri, "seni yatağında istiyor.

"Ne?" dedi Damen, zincirin gerilmesi için kısa keserek.

Arkasından keskin bir itme hissetti. 'Acele et. Onu bekletmek istemem.

'Ama-' İtişin ardından topuklarını kazıyor.

"Çekil.

Bir adım öne çıktı, hâlâ direniyordu. Bir adım daha. Yavaş bir yolculuk olacaktı.

Arkasındaki adam küfretti. 'Gardiyanların yarısı onu sikmek için yanıp tutuşuyor. Bu fikrin seni daha mutlu edeceğini düşünüyorsun.

"Prens *onu becermemi* istemiyor," dedi Damen.

Arkasındaki adam, "*Şunu çeker* misin," dedi ve Damen arkasında bir bıçak ucu hissetti ve kendini odadan dışarı attırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

DAMEN daha önce de Laurent'ın çağrılarına dayanmıştı.
Omuzlarındaki gerginlik, midesindeki endişe, kıvrılmış ve sıcak için hiçbir nedeni yoktu.

Yolculuğu tamamen gizlilik içinde gerçekleşmiş, dışarıya gizli bir buluşma izlenimi vermişti. Ama bu her neye benziyorsa, her ne *hissediyorsa* -ona her ne söylendiyse- yanlıştı. Bu konuda fazla düşünecek olursa histeri nöbetleri geçirebilirdi: Laurent gece yarısı randevuları için odasına erkek kaçıracak biri değildi.

Bu öyle bir şey .

Mantıklı gelmiyordu ama Laurent'ı ikinci kez tahmin etmek imkânsızdı. Damen'ın gözleri geçidi taradı ve başka bir tutarsızlık buldu. Damen son kez bu koridorlarda yürüdüğünde koridor boyunca nöbet tutan muhafızlar neredeydi? Geceleri geri çekiliyorlar mıydı? Yoksa bir sebepten dolayı mı ortadan kaldırılmışlardı?

'O kelimeleri kullandı mı -yatağını? Başka ne söyledi? Damen sordu ve cevap alamadı.

Sırtındaki bıçak onu ileri doğru itti. Koridor boyunca devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Attığı her adımda gerginliği artıyor, tedirginliği artıyordu. Geçit boyunca uzanan ızgaralı pencerelerden ay ışığının kareleri refakatçilerinin yüzlerine vuruyordu. Ayak seslerinden başka ses yoktu.

Laurent'ın odasının kapısının altında ince bir ışık çizgisi vardı.

Kapıda sadece bir muhafız vardı; Prens'in kıyafetlerini giyen ve belinde bir kılıç taşıyan siyah saçlı bir adam. İki arkadaşına başıyla selam verdi ve kısaca, "İçeride," dedi.

Kapıda zincirin kilidini açacak ve Damen'i tamamen serbest bırakacak kadar durdular. Zincir ağır bir bobin halinde düştü ve öylece bırakıldı.

orada yerde. Belki o zaman biliyordu.

Kapılar itilerek açıldı.

Laurent kanepeye uzanmış, ayaklarını altına almış, rahat, çocuksu bir duruş sergiliyordu. Önünde parşömenle işlenmiş sayfalardan oluşan bir kitap açıktı. Yanındaki küçük masanın üzerinde bir kadeh vardı. Gecenin bir saatinde bir hizmetçi onun sade dış giysilerinin bağcıklarını çözmek için gerekli yarım saati harcamış olmalıydı, çünkü Laurent'ın üzerinde sadece bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Oda lambayla aydınlatılmıştı. Laurent'ın vücudu gömleğin yumuşak kıvrımlarının altında bir dizi zarif çizgiden oluşuyordu. Damen'in gözleri boğazının beyaz sütununa, onun da üstünde altın sarısı saçlarına, mücevhersiz bir kulağın kabuğunun çevresine kaydı. Görüntü, dövülmüş metal gibi damascened idi. Okuyordu.

Kapılar açıldığında başını kaldırıp baktı.

Ve mavi gözlerini yeniden odaklamak zor geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Damen kadehe bir kez daha baktı ve Laurent'ı daha önce alkol yüzünden duyuları bulanıklaşmış bir halde gördüğünü hatırladı.

Bu bir randevu yanılsamasını birkaç saniye daha uzatabilirdi, çünkü sarhoş Laurent'ın her türlü çılgınca istekte bulunabileceği ve beklenmedik davranışlar sergileyebileceği kesindi. Ama kafasını kaldırdığı ilk andan itibaren Laurent'ın bir arkadaş beklemediği çok açıktı. Ve Laurent muhafızları da tanımıyordu.

Laurent kitabı dikkatlice kapattı.

Ve ayağa kalktı. "Uyuyamadın mı?" dedi Laurent.

O konuşurken, sundurmanın açık kemerinin önünde durdu. Damen, ışıksız bahçelere doğru iki katlı düz bir inişin bir kaçış yolu olarak sayılabileceğinden emin değildi. Ama kesinlikle başka türlü -durduğu yere çıkan üç sığ basamak, ince oymalı küçük masa ve dekoratif objelerin hepsi bir dizi engel oluşturuyordu- taktiksel olarak odadaki en iyi konumdu.

Laurent neler olduğunu biliyordu. Uzun, boş, karanlık, sessiz ve insansız koridoru gören Damen de biliyordu. Kapıdaki nöbetçi arkalarından girmişti; üç adam vardı, hepsi de silahlıydı.

Damen tarafsız bir tavırla, "Prens'in aşk havasında olduğunu sanmıyorum," dedi. "Benim ısınmam biraz zaman alır," dedi Laurent.

Ve sonra gerçekleşiyordu. Sanki bir işaretmiş gibi, solunda kınından çıkarılan bir kılıcın sesi .

Daha sonra, böyle tepki vermesine neden olan şeyin ne olduğunu merak edecekti. Laurent'ı hiç sevmiyordu. Düşünmek için zamanı olsaydı, sert bir sesle Vere'in iç politikasının kendisini ilgilendirmediğini ve Laurent'ın kendisine uyguladığı şiddeti sonuna kadar hak ettiğini söylerdi.

Belki de tuhaf bir empatiydi, çünkü böyle bir şeyi, ihaneti, güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde şiddeti yaşamıştı. Belki de o anları yeniden yaşamanın, başarısızlığını onarmanın bir yoluydu, çünkü o zaman olması gerektiği kadar hızlı tepki vermemişti.

Bu olmalı. Kapalı kapılar ardına kilitlediği o gecenin, tüm kaosun ve duyguların yankısı olmalıydı.

Üç adam dikkatlerini ayırdılar: ikisi Laurent'a doğru ilerlerken, üçüncüsü elinde bıçakla Damen'ı korumaya devam etti. Belli ki bir sorun çıkmasını beklemiyordu. Bıçağı tutuşu gevşek ve rahattı.

Günler, haftalar boyunca bir fırsat bekledikten sonra, bir fırsat yakalamak ve onu değerlendirmek iyi hissettirmişti. Adamın kolunu uyuşturan ve bıçağı düşürmesine neden olan darbede etin ete çarpmasının ağır ve tatmin edici etkisini hissetmek.

Adamın üzerinde zırh değil cübbe vardı, bu bir gaftı. Damen'ın yumruğu karnına saplanırken tüm vücudu kıvrıldı ve yarı nefes almak için boğulma, yarı acıya tepki gibi gırtlaktan bir ses çıkardı.

Üç adamdan ikincisi küfrederek geri döndü -muhtemelen Prens'i ortadan kaldırmak için bir adamın yeterli olduğuna ve dikkatini beklenmedik bir şekilde sorun çıkaran barbarı bastırmak için harcamasının daha iyi olacağına karar verdi.

Ne yazık ki sadece bir kılıca sahip olmanın yeterli olacağını düşünmüştü. Temkinli yaklaşmak yerine hızla geldi. Çift elli kılıcı, geniş kabzasıyla bir adamın yan tarafını yarabilir ve onu ikiye bölmek için bir yol kat edebilirdi ama Damen çoktan gardının içinde ve boğuşma mesafesindeydi.

Odanın öbür ucundan bir gürültü duyuldu ama Damen bunun ancak uzaktan farkındaydı, tüm dikkati ikinci saldırganı etkisiz hale getirme görevindeydi, üçüncü adamla Laurent'a ayıracak zamanı yoktu.

Elindeki kılıçlı soluk *, "O Prens'in kaltağı. Öldür onu," diye* bağırdı ve Damen'ın harekete geçmesi için gereken tek uyarı bu oldu. Tüm vücut ağırlığını kılıç ustasına doğru savurarak pozisyonlarını tersine çevirdi.

Ve ona yönelik bıçak darbesi kılıç ustasının zırhsız göğüs kafesine saplandı.

Bıçaklı adam kendini toparlamış ve silahını geri almıştı; çevik biriydi, sakalının altından yanağına doğru inen bir yara izi vardı, hayatta kalmayı başarmıştı. Damen'ın etrafında bıçakla dolaşmasını isteyeceği biri değildi. Damen adamın bıçağını tüyler ürpertici kınından çıkarmasına izin vermedi ama ileri doğru itti, böylece adam geriye doğru tökezledi ve parmakları açıldı. Sonra adamı kalçasından ve omzundan kavradı ve vücudunu sertçe duvara doğru savurdu.

Bu onu sersemletmeye yetti, yüz hatları gevşedi, Damen onu tuttuğunda başlangıçta herhangi bir direnç gösteremedi.

Damen, Laurent'ın çırpındığını ya da yenildiğini görmeyi umarak başını çevirdi. Onun yerine Laurent'ın hayatta ve sapasağlam olduğunu, rakibini alt ettiğini ve üçüncü adamın hareketsiz bedeninin üzerine eğilmiş, ölü parmaklarından bıçağı kurtarmaya çalıştığını görünce şaşırdı.

Laurent'ın en azından çevresinden yararlanabilecek bir zekâya sahip olduğunu düşündü.

Damen'ın gözleri bıçağa takıldı.

Bakışları ölü kılıç ustasına kaydı. Orada da bir bıçak vardı. Tırtıklı bir bıçak ağzı, Akielos'un kuzey eyaletlerinden biri olan Sicyon'un karakteristik perde kabza tasarımıyla tamamlanmıştı.

Laurent'ın elindeki bıçak da aynı tasarımdaydı. Laurent sığ basamaklardan inerken kabzasına kadar kanlı olduğunu gördü. Güzel beyaz gömleği boğuşmadan sapasağlam kurtulduğu ve lamba ışığı da eskisi gibi gururunu okşadığı için bıçak elinde uyumsuz görünüyordu.

Damen, Laurent'ın soğuk, bağlanmış ifadesini tanıdı. Yaklaşan sorguyu elinde tutan adamı kıskanmıyordu.

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Laurent, "Kımıldamadan tut," dedi.

Öne çıktı. Damen kendisine söyleneni yaptı. Adamın kendini kurtarmak için yeni bir girişimde bulunduğunu hissetti ve sadece kavrayışını sıkılaştırarak mücadele dalgasını durdurdu.

Laurent tırtıklı bıçağı kaldırdı ve bir kasap gibi sakince adamın sakallı boğazını kesti.

Damen boğuk sesi duydu ve avucunun içindeki bedenin ilk spazmlarını hissetti. Kısmen şaşkınlıkla bıraktı ve adamın elleri umutsuz, içgüdüsel bir hareketle kendi boğazına geldi, ama çok geçti. Boğazına çizilen ince kırmızı hilal genişledi. Adam yere yığıldı.

Damen tepki vermeden önce düşünmedi bile -Laurent ona bir bakış atıp bıçağı tutuşunu değiştirirken- tehdidi etkisiz hale getirmek için içgüdüsel olarak hareket etti.

Vücut vücutla sertçe çarpıştı. Damen, Laurent'ın bileğindeki ince kemikleri kavradı ama her şeyi kendi bildiği gibi yapmak yerine bir anlık kaslı bir dirençle karşılaşınca şaşırdı. Daha büyük bir baskı uyguladı. Laurent'ın vücudundaki direncin sınırlarını zorladığını hissetti ama hâlâ kendi vücudundan çok uzaktaydı.

Laurent kontrollü bir sesle, "Bırak kolumu," dedi.

"Bıçağı bırak," dedi Damen.

"Eğer kolumu bırakmazsan," dedi Laurent, "senin için kolay olmayacak.

Damen biraz daha sertçe itti ve direncin titreyerek kırıldığını hissetti; bıçak yere çarptı. Yere düşer düşmez Laurent'ı bıraktı. Damen aynı hareketle geriye doğru adım atarak menzilden çıktı. Laurent da onu takip etmek yerine iki adım geri atarak Damen'la arasındaki mesafeyi genişletti.

Odanın enkazı üzerinden birbirlerine baktılar.

Bıçak aralarında duruyordu. Boğazı kesik adam ölmüş ya da ölmek üzereydi, vücudu hareketsizdi ve başı yana dönmüştü. Kan, giydiği cübbenin içine işlemiş, mavi üzerine altın rengindeki yıldız işaretini lekelemişti.

Laurent'ın çırpınışları Damen'ınki kadar kontrollü olmamıştı; masa devrilmiş, ince bir seramiğin parçalanmış parçaları yere saçılmış ve kadeh fayansın üzerinde yuvarlanmıştı. Bir duvar asması kısmen parçalanmıştı. Ve çok fazla kan vardı. Laurent'ın geceki ilk cinayeti ikincisinden bile daha karışık olmuştu.

Laurent'ın nefes alış verişi efordan sığlaşmıştı. Damen'inki de öyle. Gergin, temkinli bir anın içinde Laurent kararlı bir şekilde şöyle dedi:

'Yardım ve saldırı arasında gidip geliyorsunuz. Hangisi?'

"Üç adamı seni öldürmeye çalışmaya itmene şaşırmadım, sadece daha fazlasının olmamasına şaşırdım," dedi Damen açıkça.

"Vardı," dedi Laurent, "daha fazlası.

Onun ne demek istediğini anlayan Damen kızardı. 'Ben gönüllü olmadım. Buraya getirildim. Nedenini bilmiyorum.

"İşbirliği yapmak için," dedi Laurent.

"İşbirliği mi?" dedi Damen tiksintiyle. "Silahsızdın. Damen o adamın kendisine bıçak tutuşundaki gevşekliği hatırladı; gerçekten de işbirliği yapmasını ya da en azından durup izlemesini beklemişlerdi. En yakınındaki hareketsiz yüzlere bakarak kaşlarını çattı. Herhangi birinin kendisinin silahsız bir adamı dörde karşı bire indirebileceğine inanması fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Bu adam Laurent olsa bile.

Laurent ona baktı.

"Az önce öldürdüğün adam gibi," dedi Damen, ona dönerek.

Laurent, 'Çatışmanın benim tarafımda erkekler birbirlerini öldürmeye yardımcı olmuyordu,' dedi.

Damen ağzını açtı. O daha konuşamadan koridordan bir ses . İkisi de içgüdüsel olarak bronz kapılara doğru yöneldiler. Sesler hafif zırhların ve silahların takırtılarına dönüştü ve Naip'in üniformasını giymiş askerler odaya doluşmaya başladı -iki-beş-yedi- ihtimaller ürkütücü olmaya başlamıştı. Ama-

"Ekselansları, yaralandınız

mı?" "Hayır," dedi Laurent.

Görevli asker adamlarına odayı emniyete almalarını ve ardından üç cansız bedeni kontrol etmelerini işaret etti.

'Bir hizmetkâr dairelerinizin çevresinde iki adamınızı ölü buldu. Hemen Naibin Muhafızlarına koşmuş. Kendi adamlarınıza henüz haber verilmedi.

"Bunu anladım," dedi Laurent.

Damen'a daha sert davrandılar, onu yakalandığı ilk günlerden hatırladığı gibi zapt edici bir şekilde tuttular. Buna teslim oldu, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Ellerinin arkasından çekildiğini hissetti. Etli bir el ensesini kavradı.

"Alın onu," dedi asker.

Laurent çok sakin konuştu. "Hizmetçimi neden tutukladığınızı sorabilir miyim?

Görevli asker ona anlamsız bir bakış attı. "Ekselansları-bir

saldırı oldu-

"Onun tarafından değil.

Adamlardan biri 'Silahlar Akielon'a ait,' dedi.

'Majesteleri, size karşı bir Akielon saldırısı olduysa, bunun da işin içinde olduğuna bahse girebilirsiniz.

Her şey fazla düzgündü. Damen, üç saldırganın onu tam da bu yüzden buraya getirdiklerini fark etti: suçlanmak için. Elbette bu karşılaşmadan sağ çıkmayı umuyorlardı ama niyetleri yine de aynıydı. Ve uyanık olduğu her anı Damen'ı aşağılatmanın, incitmenin ya da öldürmenin yollarını arayarak geçiren Laurent'a istediği bahane tepside sunulmuştu.

Laurent'ın bunu bildiğini görebiliyor, *hissedebiliyordu*. Laurent'ın bunu ne kadar çok istediğini, onu kaçırmak istediğini, hem Damen'ı hem de amcasını koz olarak kullanmak istediğini de hissedebiliyordu. Kendisini Laurent'ın hayatını kurtarmaya iten dürtüden acı acı pişmanlık duydu.

"Yanlış bilgilendirilmişsiniz," dedi Laurent. Sesi tatsız bir şeyin tadına bakıyormuş gibi geliyordu. 'Bana karşı hiçbir saldırı olmadı. Bu üç adam bir çeşit barbar anlaşmazlığı olduğunu iddia ederek köleye saldırdılar.

Damen gözlerini kırpıştırdı.

"Köleye mi saldırdılar?" dedi asker, anlaşılan bu bilgiyi hazmetmekte Damen kadar zorlanıyordu.

"Bırak onu asker," dedi Laurent.

Ama üzerindeki eller bırakmadı. Naibin adamları Laurent'tan emir almıyordu. Başlarındaki asker Damen'ı tutan adama hafifçe başını sallayarak Laurent'ın emrini geçersiz kıldı.

'Bağışlayın Majesteleri, ama güvenliğinizden emin olana kadar, bunu yapmazsam ihmalkâr davranmış olurum-'

'İhmalkâr davrandın,' dedi Laurent.

Sakin bir şekilde yapılan bu açıklama bir sessizliğe neden oldu ve sorumlu asker sadece biraz irkilerek bu sessizliği atlattı. Muhtemelen bu yüzden komuta ondaydı. Damen'ın üzerindeki tutuş belirgin bir şekilde gevşedi.

Laurent, 'Geç geldin ve malıma zarar verdin. Elbette, Akielos Kralı'nın iyi niyet hediyesini tutuklayarak hatalarınızı birleştirin. Emirlerime karşı geldiniz.

Damen'in üzerindeki eller kalktı. Laurent görevli askerin onaylamasını beklemedi.

'Biraz yalnız kalmak istiyorum. Şafağa kadar olan zamanı dairelerimi temizlemek ve kendi adamlarımı saldırıdan haberdar etmek için kullanabilirsiniz. Hazır olduğumda onlardan birini çağıracağım.

"Emredersiniz Majesteleri," dedi görevli asker. 'Nasıl isterseniz. Sizi odalarınıza bırakacağız.

Askerler ayrılmak için ilk hareketlerini yaparken Laurent, "Sanırım bu üç serseriyi kendim sürükleyerek çıkaracağım?" dedi.

Görevli askerin yüzü kızardı. 'Onları çıkaracağız. Tabii ki kaldıracağız. Bizden istediğiniz başka bir şey var mı?'

"Acele et," dedi Laurent.

Adamlar itaat ettiler. Çok geçmeden masa düzeltildi, kadeh yerine geri kondu. İnce seramik parçaları düzgün bir yığın halinde süpürüldü. Cesetler kaldırıldı ve çoğu durumda etkisiz bir şekilde kan temizlendi.

Damen daha önce hiç yarım düzine askerin, bir adamın kişisel kibrinin katıksız gücüyle uyumlu bir ev idaresine indirgendiğini görmemişti. Bu neredeyse öğreticiydi.

Laurent işlemlerin yarısında geriye doğru adım atarak omuzlarını duvara yasladı.

Sonunda adamlar gitmişti.

Oda yüzeysel olarak düzeltilmişti ama eski sakin güzelliğine geri dönmemişti. Rahatsız edilmiş bir mabet havası vardı, ama bozulan sadece atmosfer değildi; manzarada somut lekeler de vardı. Adamlar askerdi, ev hizmetlisi değil. Birden fazla noktayı gözden kaçırmışlardı.

Damen nabzının atışını hissedebiliyordu ama bırakın olanları, kendi hislerini bile anlamlandıramıyordu. Şiddet, cinayet ve ardından gelen tuhaf yalanlar çok ani olmuştu. Gözleri odanın içinde gezinerek hasarı inceledi.

Bakışları, kendisini oldukça temkinli bir şekilde izleyen Laurent'a takıldı.

Gecenin geri kalanında yalnız bırakılmayı istemek gerçekten çok mantıklı değildi.

Bu gece olan hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama askerler işlerini yaparken Damen'ın yavaş yavaş farkına vardığı bir şey vardı. Laurent'ın duruşu her zamanki soğukkanlı eğiminden belki biraz daha abartılıydı. Damen başını iki yana eğdi ve Laurent'ın botlarına kadar uzun uzun, dikkatle baktı, sonra tekrar yukarı kaldırdı.

"Yaralısın. "Hayır.

Damen bakışlarını ayırmadı. Laurent'tan başka her erkek kızarır, gözlerini kaçırır ya da yalan söylediğine dair bir işaret verirdi. Damen yarı yarıya

Laurent'tan bile.

Laurent bakışına karşılık verdi ve sonra biraz daha. "Eğer kolumu kırma girişimini hariç tutmayı kastediyorsan.

Damen, "Kolunu kırma girişimimi hariç tutarak söylüyorum," dedi.

Laurent, Damen'in ilk düşündüğü gibi sarhoş değildi. Ama yakından bakarsanız, nefes alıp verişini kontrol ediyordu ve gözlerinde belli belirsiz, hafif ateşli bir bakış vardı.

Damen ileri doğru bir adım attı. Duvara benzeyen mavi gözlü bir adama çarpınca durdu.

"Daha uzakta durmanızı tercih ederim," dedi Laurent, her kelimesi sanki mermere kazınmış gibi ince ince yontulmuştu.

Damen bakışlarını kavga sırasında devrilmiş ve içindekiler dökülmüş olan kadehe çevirdi; Naip'in adamları düşünmeden kadehi düzeltmişlerdi. Geriye dönüp baktığında Laurent'ın haklı olduğunu anladı.

'Yaralı değil. Zehirlenmiş,' dedi Damen.

'Sevincini dizginleyebilirsin. Bu yüzden ölmeyeceğim,' dedi Laurent.

"Bunu nereden biliyorsun?

Ama Laurent ona öldürücü bir bakış atarak ayrıntı vermeyi reddetti.

Kendi kendine, garip bir şekilde bağımsız hissederek, bunun adaletten başka bir şey olmadığını söyledi: Damen bir uyuşturucuyla ıslatıldıktan sonra bir kavgaya atılma deneyimini mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Uyuşturucunun *chalis* olup olmadığını merak etti: solunabildiği gibi içilebilir miydi? Bu, üç adamın Laurent'la başa çıkma konusunda kendi başarılarından neden bu kadar rahat emin olduklarını açıklıyordu.

Damen bunun aynı zamanda suçu daha sıkı bir şekilde kendi ayaklarına yıktığını fark etti. Laurent'ın kendisine uyguladığı taktiklerin aynısını kullanarak ondan intikam alması son derece inandırıcıydı.

Burası onu hasta ediyordu. Başka bir yerde düşmanınızı kılıçla öldürürdünüz. Ya da bir suikastçının onursuz içgüdülerine sahipseniz onu zehirlerdiniz. Burada ise katman katman ikili oynanıyordu, karanlık, cilalı ve tatsız. Laurent bu kadar açık bir şekilde kurban olmasaydı, bu gecenin Laurent'ın kendi zihninin ürünü olduğunu düşünebilirdi.

Gerçekte neler oluyordu?

Damen kadehin yanına gitti ve onu kaldırdı. Kadehin içinde sığ bir sıvı kalmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde şarap değil, suydu. Bu yüzden

bardağın iç kısmındaki ince pembeleşmiş renk görülebiliyordu. Damen'in iyi bildiği bir uyuşturucunun ayırt edici işaretiydi bu.

"Bu bir Akielon ilacı," dedi Damen. 'Eğitim sırasında zevk kölelerine verilir. Onları-'

Laurent kesik cam gibi bir sesle, "İlacın etkisinin farkındayım," dedi.

Damen Laurent'a yeni gözlerle baktı. Bu uyuşturucu kendi ülkesinde kötü bir şöhrete sahipti. Bir keresinde on altı yaşında meraklı bir çocukken kendisi de denemişti. Normal dozun çok azını almıştı ve bu ona birkaç saat boyunca utanç verici bir erkeklik sağlamış, neşeyle yuvarlanan üç partneri tüketmişti. O zamandan beri de hiç rahatsız olmamıştı. Daha güçlü bir doz onu erkeklikten vazgeçmeye götürdü. Laurent sadece bir yudum almış olsa bile kadehte kalıntı bırakacak kadar cömert davranmıştı.

Laurent zorlukla terk edilmişti. Her zamanki rahatlığıyla konuşmuyordu ve nefes alış verişi kesik kesikti, ama bunlar tek işaretlerdi.

Damen aniden, tanık olduğu şeyin katıksız, demir iradeli özdenetim egzersizi olduğunu fark etti.

"Etkisi geçiyor," dedi Damen. "Birkaç saat sonra," diye ekledi, çünkü gerçeği küçük bir sadizm biçimi olarak kullanmaktan çekinmiyordu.

Laurent'ın ona bakışından, durumunu birinin bilmesindense kendi kolunu kesmeyi tercih edeceğini, dahası Laurent'ın bilmek ya da yalnız kalmak isteyeceği son kişinin kendisi olduğunu anlayabiliyordu. O da bu gerçeğin tadını çıkarmaktan geri kalmıyordu.

"Bu durumdan faydalanacağımı mı sanıyorsun?" dedi Damen.

Çünkü bu akşam ortaya çıkan Veretian komplosundan net bir şekilde ortaya çıkan tek şey, bu ülkeye geldiğinden beri ilk kez kısıtlamalardan, yükümlülüklerden kurtulmuş ve korumasız olduğu gerçeğiydi.

'Evet. Dairelerinizi boşaltmanız çok iyi oldu,' dedi Damen. 'Buradan hiç çıkma şansım olmayacak sanıyordum.

Döndü. Arkasından Laurent küfretti. Damen kapıya doğru giderken Laurent'ın sesi onu geri döndürdü.

Laurent sanki bu kelimeyi zorla söylüyormuş ve söylemekten nefret ediyormuş gibi, "Bekle," dedi. 'Bu çok tehlikeli. Şimdi gidersen suçunu kabul etmiş sayılırsın. Naibin Muhafızları seni öldürtmekte tereddüt etmezler. Şu anda olduğum gibi sizi koruyamam.

"Koru beni," dedi Damen. Sesinde düz bir kuşku vardı.

"Hayatımı kurtardığınızın farkındayım. Damen ona öylece baktı.

Laurent dedi ki: 'Sana borçlu hissetmekten hoşlanmıyorum. Bana güvenmiyorsan, buna güven.'

"Sana güvenmek mi?" dedi Damen. 'Sırtımdaki deriyi yüzdün. Karşılaştığın her insana yalan söylemekten ve aldatmaktan başka bir şey yapmadığını gördüm. Kendi amaçlarına ulaşmak için her şeyi ve herkesi kullanıyorsun. Sen güveneceğim son kişisin.

Laurent'ın başı geriye, duvara doğru eğildi. Göz kapakları yarıya kadar inmiş, Damen'e iki altın kirpik aralığından bakıyordu. Damen yarı yarıya bir inkâr ya da tartışma bekliyordu. Ama Laurent'ın tek yanıtı bir kahkaha oldu, bu da garip bir şekilde onun ne kadar uçurumun kenarında olduğunu her şeyden çok gösteriyordu.

"Git o zaman.

Damen tekrar kapıya baktı.

Naibin adamları tetikte olduğu için gerçek bir tehlike vardı ama kaçmak her zaman her şeyi riske atmak anlamına gelirdi. Şimdi tereddüt eder ve başka bir şans beklerse... sürekli kısıtlamalardan kurtulmanın bir yolunu bulmayı başarırsa, muhafızını öldürürse ya da başka bir şekilde onları atlatırsa...

. .

Şu anda Laurent'ın daireleri boştu. Avantajlıydı. Saraydan çıkmanın bir yolunu biliyordu. Böyle bir fırsat bir daha haftalarca, aylarca ya da hiç gelmeyebilirdi.

Laurent, hayatına yönelik bir girişimin ardından yalnız ve savunmasız bırakılacaktı.

Ama o anki tehlike geçmişti ve Laurent bunu atlatmıştı. Diğerleri yaşamamıştı. Damen bu gece öldürmüş ve öldürülmeye tanık olmuştu. Damen çenesini tuttu. Aralarındaki borç her neyse ödenmişti. Ona hiçbir şey borçlu değilim, diye düşündü.

Kapı elinin altında açıldı ve koridor boştu. Gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Tek bir çıkış yolu olduğunu biliyordu, o da birinci kattaki eğitim alanından avluya çıkmaktı.

Kendini, efendisi için ayak işlerine gönderilen bir hizmetçi gibi sakin ve amaçlı bir şekilde yürümeye zorladı. Zihni kesik boğazlar, yakın dövüşler ve bıçaklarla doluydu. Tüm bunları bir kenara itti ve onun yerine saraydan geçeceği yolu düşündü. Geçit ilk başta boştu.

Kendi odasının önünden geçmek tuhaftı. Oraya taşındığı andan itibaren odasının Laurent'ınkine bu kadar yakın olması, Laurent'ın kendi dairelerinin içinde yer alması onu şaşırtmıştı. Kapılar hafif aralıktı, şimdi ölü yatan üç adam tarafından bırakılmışlardı. Boş ve yanlış görünüyordu. Damen bir içgüdüyle, belki de kendi kaçışının izlerini gizleme içgüdüsüyle kapıları kapatmak için durdu. Döndüğünde onu izleyen biri vardı.

Nicaise, Laurent'ın yatak odasına giderken kısa kesilmiş gibi koridorun ortasında duruyordu.

Uzaklarda bir yerde, gülme dürtüsü sıkı, gülünç bir paniğin dökülmesine eşlik etti. Eğer Nicaise ona ulaşırsa -eğer alarmı çalarsa-

Damen kendini erkeklerle savaşmak için hazırlamıştı, yatak gömleğinin üzerine köpüklü ipekten bir bornoz geçirmiş küçük çocuklar için değil.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Damen, çünkü içlerinden biri bunu söyleyecekti.

"Uyuyordum. Biri geldi ve bizi uyandırdı. Naibe bir saldırı olduğunu söylediler,' dedi Nicaise.

Biz, diye düşündü Damen, hastalıklı bir şekilde.

Nicaise öne doğru bir adım attı. Damen'ın midesi guruldadı ve koridora doğru bir adım atarak Nicaise'in yolunu kesti. Kendini saçma hissetti. Dedi ki,

'Herkesi dairelerinden dışarı çıkardı. Ben olsam onu görmeye çalışmazdım.

"Neden? Nicaise söyledi. Damen'in yanından Laurent'ın dairesine doğru baktı.

Oda. "Ne oldu? O iyi mi?'

Damen yapabileceği en caydırıcı argümanı düşündü. Kısaca, "Kötü bir ruh hali içinde," dedi. Başka bir şey değilse bile, bu doğruydu.

"Oh," dedi Nicaise. Ve sonra, 'Umurumda değil. Ben sadece ...' dedi. Ama sonra garip bir sessizliğe gömüldü, Damen'ı geçmeye çalışmadan ona bakıyordu. Onun burada ne işi vardı? Damen'ın Nicaise'le geçirdiği her an Laurent'ın odasından çıkabileceği ya da muhafızın geri dönebileceği bir andı. Hayatının saniyelerinin geçip gittiğini hissediyordu.

Nicaise çenesini kaldırdı ve açıkladı: 'Umurumda değil. Ben yatağıma dönüyorum. Ancak orada öylece duruyordu, kahverengi bukleleri ve mavi gözleriyle, ara sıra yanan meşalelerin ışığı yüzünün her bir mükemmel düzlemine düşüyordu.

"Eee? Devam et,' dedi Damen.

Daha fazla sessizlik. Belli ki Nicaise'in aklında bir şey vardı ve bunu söyleyene kadar gitmeyecekti. Sonunda:

"Ona geldiğimi söyleme.

Damen bütün dürüstlüğüyle, "Görmeyeceğim," dedi. Saraydan çıktıktan sonra Laurent'ı bir daha görmeye hiç niyeti yoktu.

Daha fazla sessizlik. Nicaise'in pürüzsüz kaşları çatıldı. Sonunda döndü ve geçitte gözden kayboldu.

Sonra-

"Sen," diye emir geldi. "Dur.

Durdu. Laurent dairelerinin boş bırakılmasını emretmişti ama Damen artık çevreye ulaşmıştı ve Naibin Muhafızlarıyla karşı karşıya geldi.

Olabildiğince sakin bir şekilde, 'Prens beni kendi muhafızlarından iki adamı ona götürmem için gönderdi. Sanırım alarma geçmişlerdir.

Çok şey ters gidebilirdi. Onu durdurmasalar bile, yanına bir eskort gönderebilirlerdi. Tek gereken bir şüphe ipucuydu.

Güvenlik görevlisi, 'Bize verilen emir kimse girip çıkmayacak' dedi.

"Bunu Prens'e söyleyebilirsin," dedi Damen, "Naibin evcil hayvanının geçmesine izin verdiğini söyledikten sonra.

Bu bir tepki titreşimi yarattı. Laurent'ın kötü ruh halini çağırmak sihirli bir anahtar gibiydi, en yasak kapıların kilidini açıyordu.

"Devam edin," dedi muhafız.

Damen başını salladı ve gözlerini sırtında hissederek normal bir hızla uzaklaştı. Görüş alanından çıktığında bile rahatlayamadı. O

Yürürken etrafındaki saray hareketliliğinin sürekli farkındaydı. Kendisini görmezden gelen iki hizmetçinin yanından geçti. Eğitim salonunun hatırladığı gibi, uzak, korumasız ve boş olması için dua etti.

Öyleydi. Eski eşyaları ve yere saçılmış talaşlarıyla onu gördüğünde rahatladığını hissetti. Ortada karanlık, katı bir kütle olan haç duruyordu. Damen haçın yanına gitmekten kaçındı, içgüdüsel olarak açıkça yürümek yerine odanın çevresinden dolanmayı tercih etti.

Bu tepkiden hiç hoşlanmadığı için, birkaç dakikasını ayırarak haça doğru yürüdü ve elini ortadaki sağlam kirişin üzerine koydu. Elinin altındaki hareketsiz ahşabı hissetti. Bir şekilde ter ya da kanla kararmış kapitone örtüyü görmeyi ummuştu.

-Ne olduğuna dair bir işaret... Ama hiçbir şey yoktu. Laurent'ın durduğu yere ve onu izledi.

Eğer amaç sadece etkisiz hale getirmek olsaydı, Laurent'in içkisine bu ilacı katmak için hiçbir neden yoktu. Dolayısıyla tecavüz cinayetten önce gerçekleşmiş . Damen'ın kendisinin bir katılımcı mı yoksa sadece bir gözlemci mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Her iki fikir de onu rahatsız ediyordu. Sözde fail olarak kendi kaderi muhtemelen Laurent'ınkinden bile daha uzun sürecek, kalabalıklar önünde uzun bir infaz olacaktı.

Uyuşturucu ve üç saldırgan. Kurban edilmek üzere getirilen bir günah keçisi. Doğru zamanda Naibin Muhafızlarına haber vermek için koşan bir hizmetçi. Kusursuz bir plandı ama Damen' nasıl tepki vereceğini tahmin edemediği için kalitesizleşmişti. Ve Laurent'ın ilaca karşı koyma iradesini hafife alarak.

Ve aşırı detaycı davranarak, ama bu Veretian zihninin yaygın bir hatasıydı.

Damen kendi kendine Laurent'ın içinde bulunduğu durumun o kadar da korkunç olmadığını söyledi. Böyle bir mahkemede, Laurent yaşadığı zorlukları hafifletmek için bir evcil hayvan çağırabilirdi. Bunu yapmazsa inatçılık etmiş olurdu.

Bunun için zamanı yoktu.

Haçı bıraktı. Eğitim alanının kenarlarında, banklardan birine yakın bir , uyumsuz birkaç zırh parçası ve birkaç parça eski, atılmış giysi vardı. Hatırladığı gibi burada olmalarından memnundu, çünkü sarayın dışında dayanıksız köle giysileri içinde fark edilmeyecekti. Hamamlarda aldığı sıkı eğitim sayesinde Veretian giyiminin aptalca özelliklerini biliyordu ve

çabucak. Pantolon çok eskiydi ve açık kahverengi kumaşı yer yer yıpranmıştı ama yine de tam oturuyordu. Bağları yumuşatılmış deriden iki uzun, ince şeritti. Onları aceleyle bağlayıp sıkarken aşağıya baktı; hem açık 'v'yi kapatmaya hem de dıştan bir süsleme haçı oluşturmaya yarıyorlardı.

Gömlek uymamıştı. Ama pantolondan daha da kötü bir durumda olduğu için, kol dikişlerinden biri kolla omuz arasındaki birleşme yerinden çoktan açılmıştı, kolları çabucak koparmak, sonra da yakada bir yarık açarak üzerine oturmasını sağlamak kolaydı. dışında yeterince boldu; sırtındaki belirgin yara izlerini örtecekti. Köle giysilerini atıp tezgahın arkasına sakladı. Bir miğfer, paslanmış bir göğüs zırhı, tek bir omuz siperi ve birkaç kemer ve tokadan oluşan zırh parçaları tekdüze bir şekilde işe yaramazdı. Deri bir vambrace altın kelepçelerini gizlemeye yardımcı olabilirdi. Ne yazık ki hiç yoktu. Hiç silah olmaması çok yazıktı.

Başka silahlar aramayı göze alamazdı: zaten çok fazla zaman geçmişti. Çatıya doğru yöneldi.

Saray onun için işleri kolaylaştırmadı.

Acısız bir birinci kat inişine yol açan, yukarı ve aşağı doğru dostça bir rota yoktu. Avlu, tırmanılması gereken daha yüksek yapılarla çevriliydi.

Yine de burası Ios'taki saray ya da herhangi bir Akielon kalesi olmadığı için şanslıydı. Ios, uçurumların üzerine inşa edilmiş, davetsiz misafirleri püskürtmek için tasarlanmış bir tahkimattı. Pürüzsüz beyaz taşlardan oluşan dikey bir düşüş dışında aşağıya inen korumasız bir yol yoktu.

Süslü Veretian sarayı savunmaya sadece sözde önem veriyordu. Korkuluklar amaçsızca kıvrılan dekoratif kulelerdi. Sırtını dayadığı kaygan kubbeler, çatının bir bölümünü diğerinden gizleyerek bir saldırıda kâbusa dönüşebilirdi. Damen bir keresinde bir makineli tüfeği tutamak olarak kullanmıştı ama bunun süs dışında bir işlevi yok gibiydi. Burası bir ikamet yeriydi, bir orduya direnmek için inşa edilmiş bir kale ya da şato değil. Vere savaşlardan payına düşeni almış, sınırları çizilmiş ve yeniden çizilmişti ama iki yüz yıldır başkentte yabancı bir ordu bulunmuyordu. Chastillon'daki eski savunma kalesi değiştirilmiş, saray kuzeye, bu yeni lüks yuvasına taşınmıştı.

İlk seslerde kendini bir korkuluğa yasladı ve ayak seslerine ve seslere bakılırsa sadece iki kişi olduklarını düşündü. Sadece iki kişi olması, eğer sessizce yapabilirse ve alarm vermezlerse hâlâ başarılı olabileceği anlamına geliyordu. Nabzı hızlandı. Sesleri sıradan geliyordu, sanki kayıp bir mahkûmun peşindeki arama ekibinin bir parçası olmaktan ziyade rutin bir nedenle buradaydılar. Damen gergin bir şekilde bekledi ve sesleri giderek uzaklaştı.

Ay doğmuştu. Sağ tarafta Seraine nehri onu batıya yönlendiriyordu. Kasaba, kenarları ay ışığında seçilebilen bir dizi karanlık şekilden oluşuyordu; eğimli çatılar ve çatı katları, balkonlar ve oluklar kaotik, gölgeli bir karmaşa içinde birbirleriyle buluşuyordu. Arkasında, büyük kuzey ormanlarının uzak karanlığı olmalıydı. Ve güneyde... güneyde, şehrin karanlık şekillerinin ötesinde, hafif ağaçlı tepelerin ve Vere'nin zengin orta eyaletlerinin ötesinde, gerçek kalelerle, Ravenel, Fortaine, Marlas ile dolu sınır uzanıyordu. . ve sınırın ötesinde Delpha ve ev.

EV.

Gerçi arkasında bıraktığı Akielos, geri döneceği Akielos değildi. Babasının hükümdarlığı sona ermişti ve şu anda Kral'ın odasında uyuyan Kastor'du; eğer henüz yatmaya başlamamışsa, yanında Jokaste vardı. Jokaste, Kastor'un çocuğuyla beli kalınlaşmıştı.

Dengeleyici bir nefes aldı. Şansı yaver gitmişti. Saraydan alarm sesi gelmedi, çatıda ya da sokaklarda arama ekibi yoktu. Kaçışı fark edilmemişti. Ve eğer tırmanmaya hazırsanız, aşağı inmenin bir yolu vardı.

Fiziksel gücünü test etmek, kendini zorlu bir mücadeleye sokmak iyi hissettirecekti. Vere'e ilk geldiğinde kondisyonu en üst seviyedeydi ve dövüşe hazır olmak, yapacak çok az şeyin olduğu uzun hapis saatleri boyunca üzerinde çalıştığı bir şeydi. Ancak kırbaçtan sonra birkaç hafta süren yavaş iyileşme süreci ona zarar vermişti. Vasat eğitimli iki adamla boğuşmak bir şeydi, bir duvarı tırmanmak tamamen başka bir şeydi, sürekli olarak üst kol gücüne ve sırt kaslarına dayanan bir dayanıklılık başarısıydı.

Sırtı, zayıflığı, yeni iyileşmiş ve test edilmemişti. Kas gücü tükenmeden önce ne kadar sürekli zorlanmaya dayanabileceğinden emin değildi. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Gece iniş için bir örtü sağlayabilirdi, ama ondan sonra -gece bir şehrin sokaklarında dolaşmak için iyi bir zaman değildi. Belki de sokağa çıkma yasağı vardı,

Belki de buranın âdetiydi ama Arles sokakları boş ve sessiz görünüyordu. Sokak seviyesinde dolaşan bir adam dikkat çekerdi. Buna karşılık, şafağın gri ışıkları, beraberinde getirdiği hareketlilikle birlikte, şehirden çıkış yolunu bulması için mükemmel bir zaman olabilirdi. Belki daha erken bile hareket edebilirdi. Şafaktan bir saat kadar önce her kasabada hareketli bir zaman olurdu.

Ama önce aşağı inmesi gerekiyordu. Ondan sonra, şehrin karanlık bir köşesi -bir ara sokak ya da (izin verilirse) bir çatı- sabahın telaşı gelene kadar beklemek için ideal bir yer olabilirdi. Saraydaki adamların gitmiş olmasına ve devriyelerin henüz çıkmamış olmasına şükretti.

Devriyeler dışarıdaydı.

Damen'in ayakları yere değdikten sadece birkaç dakika sonra Naibin Muhafızları ellerinde meşalelerle saraydan dışarı fırladılar. Atlı iki düzine adam, iki gruba ayrılmıştı: bir kasabayı uyandırmak için tam olarak doğru miktar. Toynaklar kaldırım taşlarına çarptı, lambalar yandı, kepenkler açıldı. Şikâyet bağırışları duyuluyordu. Pencerelerde beliren yüzler, uykulu bir şekilde homurdanarak tekrar kayboldular.

Damen sonunda alarmı kimin çaldığını merak etti. Nicaise ikiyle ikiyi bir araya getirmiş miydi? Uyuşturucu sersemliğinden kurtulan Laurent evcil hayvanını geri istediğine mi karar vermişti? Naibin Muhafızları mıydı?

Önemli değildi. Devriyeler dışarıdaydı ama gürültü yapıyorlardı ve onlardan kaçmak kolaydı. Çok geçmeden bir çatı katında, eğimli kiremitlerin ve bacanın arasına gizlenmişti.

Gökyüzüne baktı ve belki de bir saat daha geçeceğini düşündü.

Bir saat geçti. Devriyelerden biri görüş ve duyuş mesafesinin dışındaydı, diğeri ise birkaç sokak ötedeydi ama geri çekiliyordu.

Şafak kanatlardan tehdit etmeye başlamıştı; gökyüzü artık tamamen siyah değildi. Damen olduğu yerde kalamazdı, bir gargoyle gibi çömelmiş, ışık beklenmedik bir tablonun üzerinde yükselen bir perde gibi onu yavaşça ortaya çıkarırken bekliyordu. Etrafındaki kasaba uyanmaya başlamıştı. Aşağı inme vakti gelmişti.

Sokak, çatıdan daha karanlıktı. Ahşapları eskimiş, taş pervazları ufalanmış, farklı şekillerde birkaç kapı seçebiliyordu. Bunun dışında, sadece çöp yığınlarıyla dolu bir çıkmaz sokak vardı. Oradan çıkmayı tercih etti.

Kapılardan biri açıldı. Parfüm ve bayat bira kokusu aldı. Kapı aralığında bir kadın vardı. Kıvırcık kahverengi saçları, karanlıkta görebildiği kadarıyla güzel bir yüzü ve kısmen açıkta kalan geniş bir göğsü vardı.

Damen gözlerini kırpıştırdı. Arkasında bir adamın gölgeli şekli, onun arkasında kırmızı lambalardan gelen sıcak ışık, özel bir atmosfer ve belli belirsiz sesler.

Genelev. Dışarıdan hiçbir ipucu yoktu, panjurlu pencerelerden ışık bile gelmiyordu, ama bu eylem evli olmayan erkeklerle kadınlar arasında sosyal bir tabuysa, bir genelevin ihtiyatlı olması, gözden uzak tutulması anlaşılabilir bir şeydi.

Adam ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu, yeni doymuş birinin ağır vücut diliyle pantolonunu toparlayarak çıktı. Damen'ı görünce durdu ve ona kişisel olmayan bir bölgecilik bakışıyla baktı. Sonra gerçekten durdu ve bakışları değişti.

Ve Damen'ın şimdiye kadar devam eden şansı bir onu terk etti.

Govart, 'Dur tahmin edeyim, ben seninkilerden birini siktim, sen de buraya benimkilerden birini sikmeye geldin,' dedi.

Parke taşları üzerindeki toynakların uzaktan gelen sesini, aynı yönden gelen sesler, kasabayı şikayetçi bir saat öncesinde uyandıran çığlıklar izledi.

"Yoksa," dedi Govart, sonunda oraya varan birinin yavaş sesiyle, "Muhafızların dışarıda olmasının nedeni *sen misin*?

Damen ilk darbeyi ve ikincisini savuşturdu. Govart'ın ayı gibi tutuşunu hatırlayarak bedenleri arasındaki mesafeyi korudu. Gece, tuhaf meydan okumalardan oluşan bir engel parkuruna dönüşüyordu. Bir suikastı durdurmak. Bir duvara tırmanmak. Govart'la dövüş. Başka?

Kadın, yarı çıplak haliyle etkileyici ciğer kapasitesiyle ağzını açtı ve çığlık attı.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Üç sokak ötede, bağırışlar ve toynak şakırtıları arasında en yakındaki devriye dönüp hızla çığlığa doğru koşmaya başladı. O zaman tek şansı sokağın dar açıklığını kaçırmalarıydı. Kadın da bunu fark etti ve tekrar çığlık atarak içeri daldı. Genelevin kapısı çarpıldı ve sürgülendi.

Sokak dardı ve arka arkaya üç atı rahatça idare edemezdi ama iki at yeterliydi. Atlar ve meşalelerin yanı sıra devriyenin

yaylı tüfekler. İntihar etmek istemediği sürece karşı koyamazdı.

Yanındaki Govart kendini beğenmiş görünüyordu. Belki de muhafız Damen'a ateş ederse kendisinin de ikincil hasar göreceğini fark etmemişti.

İki atın arkasında bir yerde bir adam atından inerek öne çıktı. Bu, Laurent'ın dairelerinde Naibin Muhafızlarından sorumlu olan askerin ta kendisiydi. Daha fazla kendini beğenmişlik. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Damen konusunda haklı olduğu kanıtlanmıştı ve bu onu son derece memnun etmişti.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi görevli asker.

Onu burada mı öldüreceklerdi? Eğer öyleyse savaşacaktı ama bu kadar arbaletli adama karşı savaşın nasıl biteceğini biliyordu. Görevli askerin arkasında, sokağın ağzı arbalet oklarıyla bir çam gibi dalgalanıyordu. Bunu yapmayı planlasalar da planlamasalar da, tek bir makul mazeretleri olsa onu kesinlikle burada öldüreceklerdi.

Damen yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Şafak söküyordu. Hava, bir kasabada bile gün doğumuyla birlikte gelen o durgun, yarı saydam niteliğe sahipti. Etrafına bakındı. Pek hoş bir sokak değildi. Atlar burayı sevmiyordu, orada yaşayan insanlardan daha titizdiler. Bir nefes verdi.

"Seni vatana ihanetten tutukluyorum," dedi asker. 'Veliaht Prens'e suikast planındaki rolün . Hayatınız Kraliyet'e feda edilmiştir. Konsey kararını verdi.'

Şansını denemişti ve bu onu buraya getirmişti. Korkuyu değil, önünde sallanan ve sonra elinden alınan özgürlüğün kaburgaları arasındaki sert, karışık hissini duydu. Onu en çok üzen şey Laurent'ın haklı olmasıydı.

"Ellerini bağlayın," dedi başlarındaki asker ve Govart'a bir parça ince ip attı. Sonra bir yana çekildi, kılıcını Damen'ın boynuna dayadı ve menzildeki adamlara yayla açık bir atış şansı verdi.

"Çekil ve öl," dedi sorumlu asker. Bu da yerinde bir özet oldu.

Govart ipi yakaladı. Damen dövüşecekse bunu şimdi, elleri kolları bağlanmadan önce yapmalıydı. Savaşmak için eğitilmiş zihni, arbaletlere ve at sırtındaki on iki adama giden açık hattı görse de bunu biliyordu ve bir kargaşa ve bir çentikten daha fazlasını yapacak hiçbir taktikle geri dönmedi. Belki birkaç çentik.

'Vatana ihanetin cezası ölümdür,' dedi asker.

Kılıcını kaldırmadan önceki anlarda, Damen hareket etmeden önce, pis sokakta oynanan son, umutsuz eylemden önce, başka bir patlama oldu.

ve Damen devriyenin ikinci yarısını hatırlayarak inanamadığı bir kahkaha atmak zorunda kaldı. Gereksiz bir süs gibi şimdi geliyorlardı. Gerçekten de Kastor bile ona karşı bu kadar adam göndermemişti.

"Durun!" diye seslendi bir ses.

Ve şafak ışığında, atlarını dizginleyen adamların Naip Muhafızları'nın kırmızı pelerinlerini giymediklerini, bunun yerine mavi ve altın rengi giysiler giydiklerini gördü.

"Bunlar orospunun yavruları," dedi sorumlu asker, tamamen küçümseyerek.

Prens'in Muhafızları'ndan üçü atlarını doğaçlama ablukayı aşmaya ve dar sokağa girmeye zorlamıştı. Damen onlardan ikisini tanıdı bile; önde doru bir kısrağın üzerindeki Jord, arkasında ise Orlant'ın iri cüssesi.

'Sizde bize ait bir şey var,' dedi Jord.

"Hain mi?" dedi görevli asker. 'Burada hiçbir hakkınız yok. Şimdi gidin, ben de huzur içinde geri dönmenize izin vereyim.

"Biz barışçıl bir tür değiliz," dedi Jord. Kılıcı kınından çıkarılmıştı. "Köle olmadan gitmeyiz.

"Konsey'in emirlerine karşı mı geliyorsunuz?" dedi görevli asker.

Görevli asker, yaya olarak ilerleyen üç atlıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Küçük bir ara sokaktı. Ve Jord kılıcını çıkarmıştı. Onun arkasında, kırmızılar ve maviler neredeyse eşit sayıdaydı. Ama başlarındaki asker hiç etkilenmiş görünmüyordu.

'Naip Muhafızları'na silah çekmek vatana ihanettir' dedi.

Cevap olarak, sıradan bir küçümsemeyle, Orlant kılıcını çekti. Anında, arkasındaki saflar boyunca metal parladı. Her iki tarafta da arbalet kılıçları fırladı. Kimse nefes almıyordu.

Jord dedi ki, 'Prens Konsey'in önünde. bir saatlik.
Köleyi öldürürsen, kellesi bir sonraki kişi sen olursun. "Bu bir yalan,"
dedi görevli asker.

Jord üniformasının kıvrımından bir şey çıkardı ve salladı. Bu bir meclis üyesi madalyonuydu. Meşale ışığında zincirinin üzerinde sallanıyor, bir yıldız patlaması gibi altın renginde parlıyordu. Sessizliğin içinde Jord şöyle dedi:

"Bahse girmek ister misin?

Orlant, Damen'i Laurent'in önünde tek başına durduğu seyirci odasına itmeden hemen önce, "Hayatının sikişi olmalısın," dedi.

Naip ve Konsey.

Geçen seferki dioramanın aynısıydı; Naip tahta oturmuş, Konsey de tam teçhizatıyla onun yanında dizilmişti ama odada saray mensupları yoktu, sadece Laurent tek başına onların karşısındaydı. Damen hemen hangi meclis üyesinin madalyonunun eksik olduğuna baktı. Herode'du.

Bir itiş daha. Damen'in dizleri, Naibin Muhafızlarının pelerinleri gibi kırmızı olan halıya çarptı. Narlarla dolu bir ağacın altında bir yaban domuzunun mızraklandığı goblenin bir bölümünün hemen yakınındaydı.

Yukarı baktı.

Naip, 'Yeğenim sizin için çok ikna edici bir savunma yaptı,' dedi. Ve sonra, garip bir şekilde Orlant'ın sözlerini yankılayarak, 'Gizli bir cazibeniz olmalı. Belki de bu kadar çekici bulduğu şey fiziğinizdir. Yoksa başka yeteneklerin mi var?

Laurent'ın soğuk, sakin sesi: 'Köleyi yatağıma almamı mı ima ediyorsun? Ne iğrenç bir öneri. Kastor'un ordusundan kaba bir asker.'

Laurent bir kez daha dayanılmaz bir soğukkanlılığa bürünmüş, resmi bir dinleyici kitlesi için giyinmişti. Damen'in onu son gördüğü gibi, başı duvara yaslanmış, uyuşuk ve uykulu gözlerle bakmıyordu. Damen'ın kaçışından bu yana geçen birkaç saat, uyuşturucunun vücudundan atılması için yeterli bir süreydi. Muhtemelen. Tabii Laurent'ın bu odada Konsey'le tartışarak ne kadar zaman geçirdiğini bilmenin bir yolu yoktu.

'Sadece bir asker mi? Yine de, üç adamın ona saldırmak için odanıza girdiği tuhaf durumu anlattınız,' dedi Naip. Damen'e kısa bir süre baktı. 'Eğer sizinle yatmıyorsa, gecenin bu geç saatinde özel alanınızda ne işi vardı?

Zaten serin olan hava sıcaklığı düştü. Laurent, "Akieloslu erkeklerin iğrenç teri içinde yatmam," dedi.

Laurent. Eğer size karşı bir Akielon saldırısı olduysa ve siz bunu herhangi bir nedenle gizliyorsanız, bunu bilmeliyiz ve bileceğiz. Bu ciddi bir soru.

Benim cevabım da öyleydi. Bu sorgulamanın yatağıma nasıl girdiğini bilmiyorum. Bundan sonra nereye gitmesini bekleyebileceğimi sorabilir miyim?

Bir devlet cübbesinin ağır kıvrımları Naibin oturduğu tahtı örtüyordu. Bir parmağının kıvrımıyla sakallı çenesinin çizgisini okşadı. Dikkatini yeğenine vermeden önce Damen'a bir kez daha baktı.

'Kendini yeni bir aşkın pençesinde bulan ilk genç adam siz değilsiniz. Tecrübesizlik çoğu zaman yatağı aşkla karıştırır. Köle, masumiyetinizden yararlanarak sizi kendisi için bize yalan söylemeye ikna etmiş olabilir.

"Masumiyetimden yararlandılar," dedi Laurent.

'Hepimiz onu kayırdığını gördük. Masada yanınıza oturdu. Kendi elinizle beslediniz. Gerçekten de, son birkaç gündür onsuz neredeyse hiç görülmediniz.

Dün ona vahşice davrandım. Bugün onun kollarında bayılıyorum. Hakkımdaki suçlamaların tutarlı olmasını tercih ederim. Seç birini.'

"Birini seçmeme gerek yok yeğenim, sende çok çeşitli kötü alışkanlıklar var ve tutarsızlık en üst sınır.

'Evet, görünüşe göre düşmanımı becerdim, gelecekteki çıkarlarıma karşı komplo kurdum ve kendi cinayetime ortak oldum. Bundan sonra hangi kahramanlıkları yapacağımı görmek için sabırsızlanıyorum.

Sadece meclis üyelerine bakarak bu görüşmenin uzun süredir devam ettiğini anlayabilirdiniz. Yataklarından sürüklenerek kaldırılmış yaşlı adamların hepsi yorgunluk belirtileri gösteriyordu.

"Yine de köle kaçtı," dedi Naip.

"Yine bu konuya mı döndük?" dedi Laurent. 'Bana karşı bir saldırı olmadı. Dört silahlı adam tarafından saldırıya uğrasaydım, üçünü öldürerek hayatta kalacağımı gerçekten düşünüyor musun? Kölenin kaçmasının, geçimsiz ve asi olmasından başka kötü bir nedeni yok. Onun inatçı doğasından size -hepinize- daha önce bahsettiğime inanıyorum. O zaman da bana inanmamayı seçmiştiniz.

'Bu bir inanç meselesi değil. Kölenin bu savunması beni rahatsız ediyor. Sizin gibi değil. Bu, alışılmadık bir bağlılıktan bahsediyor. Eğer o sizi kendi ülkeniz dışındaki güçlere sempati duymaya yönelttiyse-'

"*Akielos*'a sempati duymak mı?

Laurent'ın bu sözleri söylerken duyduğu soğuk tiksinti, herhangi bir öfke patlamasından daha ikna ediciydi. Meclis üyelerinden bir ikisi yer değiştirdi.

Herode beceriksizce, "Babası ve erkek kardeşi varken böyle bir şeyle suçlanabileceğini pek sanmıyorum," dedi.

'Hiç kimse,' dedi Laurent, 'Akielos'a karşı çıkmak için benden daha fazla nedene sahip değil. Kastor'un hediye kölesi bana saldırmış olsaydı, bu savaş sebebi olurdu. Çok sevinirdim. Burada durmamın tek bir nedeni var: Gerçek. Duydunuz. Daha fazla tartışmayacağım. Köle ya masumdur ya da suçludur. Karar verin.'

"Karar vermeden önce," dedi Naip. 'Şuna cevap vereceksiniz: Eğer iddia ettiğiniz gibi Akielos'a karşı muhalefetiniz gerçekse, ortada bir danışıklı dövüş yoksa, neden Delfeur sınırında hizmet etmeyi sürekli reddediyorsunuz? Bence iddia ettiğiniz gibi sadık olsaydınız, kılıcınızı alır, onurunuzdan geriye ne kaldıysa toplar ve görevinizi yapardınız.

"Ben," dedi Laurent.

Naip tahtta arkasına yaslandı, avuçlarını kıvrık kolçakların koyu renkli, oymalı ahşabına yaydı ve bekledi.

'Bunun neden olması gerektiğini anlamıyorum-'

'Bu bir çelişkidir' diyen Audin'di.

"Ama kolayca çözülebilecek bir sorun," dedi Guion. Arkasından bir ya da iki onay mırıltısı yükseldi. Meclis Üyesi Herode yavaşça başını salladı.

Laurent bakışlarını Konsey'in her bir üyesinin üzerinden geçirdi.

O anda durumu değerlendiren herkes bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görebilirdi. Meclis üyeleri bu tartışmadan bıkmışlardı ve ne kadar yapay görünürse görünsün Naibin önerdiği herhangi bir çözümü kabul etmeye hazırdılar.

Laurent'in önünde sadece iki seçenek vardı: suçlamalar ve başarısızlıklarla dolu bir çekişmeyi sürdürerek onların kınamasını kazanmak ya da sınır görevini kabul edip istediğini almak.

Üstelik geç olmuştu ve insan doğası gereği Laurent amcasının teklifini kabul etmezse, meclis üyeleri sırf bu işi daha da uzattığı için ona düşman olabilirlerdi. Ve Laurent'ın sadakati de artık sorgulanabilirdi.

Laurent, 'Haklısın amca' dedi. Sorumluluklarımdan kaçmam sözlerimden kuşku duymanıza yol açtı. Delfeur'e gideceğim ve sınırdaki görevimi yerine getireceğim. Sadakatim hakkında soru işaretleri olması fikri hoşuma gitmiyor.

Naip ellerini memnun bir hareketle açtı.

"Bu cevap herkesi tatmin etmeli," dedi Naip. Konsey'den onay aldı, beş sözlü onay birbiri ardına verildi, ardından Damen'a baktı ve "Sanırım köleyi aklayabiliriz, sadakat konusunda daha fazla soru sormaya gerek yok" dedi.

Laurent, "Sizin ve Konsey'in kararına boyun eğiyorum, amca," dedi.

Naip, "Köleyi serbest bırakın," diye emretti.

Damen bileklerinde ipi çözen eller hissetti. Bu, bunca zamandır arkasında duran Orlant'tı. Hareketler kısa sarsıntılardı.

İşte oldu. Bu iş tamamdır. Gelin,' dedi Naip, Laurent'a sağ elini uzatarak. En küçük parmağında makam yüzüğü vardı, altın, kırmızı bir taşla kaplıydı: yakut ya da lal taşı.

Laurent öne çıktı ve tek diz kapağı yere değecek şekilde onun önünde zarifçe diz çöktü.

Naip, "Öp onu," dedi ve Laurent itaatle başını eğerek amcasının mühür yüzüğünü öptü.

Beden dili sakin ve saygılıydı; altın rengi saçlarının dökülmesi yüz ifadesini gizliyordu. Dudakları acele etmeden mücevherin sert kırmızı çekirdeğine dokundu, sonra ondan ayrıldı. Ayağa kalkmadı. Naip ona baktı.

Damen bir an sonra Naibin elinin tekrar Laurent'ın saçlarına uzandığını ve yavaş, tanıdık bir şefkatle okşadığını gördü. Laurent kıpırdamadan durdu, başını eğdi, ince altın teller Naip'in ağır, halkalı parmakları tarafından yüzünden geriye doğru itildi.

Laurent. Neden hep bana karşı geliyorsun? Aramızda anlaşmazlık olmasından nefret ediyorum ama yine de beni seni azarlamaya zorluyorsun. Yoluna çıkan her şeyi mahvetmeye kararlı görünüyorsun. Yeteneklerle kutsanmışsın, onları çarçur ediyorsun. Fırsatlar verildi, onları harcıyorsun. Bu kadar sevimli bir çocukken böyle büyüdüğünü görmekten nefret ediyorum,' dedi Naip.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Nadiren görülen bir sevgi gösterisi toplantıyı sona erdirdi ve Naip ile Konsey üyeleri salonu terk ettiler. Laurent diz çöktüğü yerden kalkarak amcasının ve meclis üyelerinin çıkışını izledi. Damen'i bağlarından kurtardıktan sonra eğilerek dışarı çıkan Orlant da gitmişti. Yalnız kalmışlardı.

Damen hiç düşünmeden ayağa kalktı. Bir iki saniye sonra Laurent'tan bir emir beklemesi gerektiğini hatırladı, ama o zaman artık çok geçti: ayağa kalkmıştı ve kelimeler ağzından çıkmıştı.

'Beni korumak için amcana yalan söyledin,' dedi.

Aralarında üç metrelik goblen halı uzanıyordu. Kulağa geldiği gibi demek istememişti. Ya da belki de öyleydi. Laurent'ın gözleri kısıldı.

'Yüksek fikirli prensiplerinizi bir kez daha mı rencide ettim? Belki de daha sağlıklı bir uzlaşma önerebilirsiniz. Sanırım size uzaklara gitmemenizi söylediğimi hatırlıyorum.

Damen kendi sesindeki şoku uzaktan da olsa duyabiliyordu. "Gerçeği söylemek sana çok daha iyi hizmet edecekken, neden bana yardım etmek için bunu yaptığını anlamıyorum.

'Sakıncası yoksa, karakterim hakkında bir gece için yeterince şey duyduğumu düşünüyorum, yoksa seninle de mi on iki raunt yapacağım? Yapacağım.'

'Hayır, demek istemedim-' Ne demek istedi? Ne söylemesi gerektiğini biliyordu: kurtarılan kölenin minnettarlığı. Hissettiği bu değildi. Çok yaklaşmıştı. Keşfedilmesinin tek nedeni, Laurent olmasa düşmanı olmayacak olan Govart'tı. *Teşekkür ederim,* bu saray kafesinin içinde zincirlenmek ve bağlanmak üzere geri götürüldüğün için *teşekkür ederim,* demek istiyordu. Tekrar.

Yine de Laurent'ın onun hayatını kurtardığı kesindi. Laurent ve amcası söz konusu kansız sözlü vahşet olduğunda birbirlerine denk olmaya çok yakındılar. Damen bunları dinlerken bile kendini bitkin hissediyordu. Laurent'ın içeri alınmadan önce tam olarak ne kadar direndiğini merak ediyordu.

Seni şu anki halimle koruyamam, demişti Laurent. Damen korumanın ne anlama gelebileceğini düşünmemişti ama Laurent'ın onun adına ringe çıkacağını asla tahmin edemezdi. Ve ringde kalacağını.

"Demek istediğim, minnettarım-

Laurent onun sözünü kesti. 'daha fazla bir şey yok, kesinlikle *Teşekkürler*. Benden gelecekte nezaket beklemeyin. Borcumuz temiz.'

Ama Laurent'ın Damen'e bakarken kaşlarını hafifçe çatması tamamen düşmanca bir tavır değildi; uzun, araştırıcı bir bakışa eşlik ediyordu. Bir an sonra:

"Sana borçlu hissetmekten hoşlanmadığımı söylediğimde ciddiydim. Ve sonra: "Senin bana yardım etmek için benim sana yardım etmek için yaptığımdan çok daha az sebebin vardı.

"Bu kesinlikle doğru.

Laurent hâlâ kaşlarını çatarak, "Düşündüklerini güzelleştirmiyorsun, değil mi?" dedi. 'Daha kurnaz bir adam yapardı. Kurnaz bir adam yerinde durur ve efendisinin içindeki yükümlülük ve suçluluk duygusunu besleyerek avantaj sağlardı.

"Suçluluk duygun olduğunu fark etmemiştim," dedi Damen açık yüreklilikle.

Laurent'ın dudaklarının bir köşesinde bir kesme işareti belirdi. Damen'den birkaç adım uzaklaşarak parmak uçlarıyla tahtın işlenmiş kolçağına dokundu. Sonra da yayılmış, rahat bir duruşla üzerine oturdu. 'Pekâlâ, yüreğini ferah tut. Delfeur'a gidiyorum ve birbirimizden kurtulacağız.

"Sınır görevi fikri seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Ben bir korkağım, unuttun mu?

Damen bunu düşündü. "Öyle ? Seni bir kavgadan çekinirken gördüğümü hiç sanmıyorum. Daha çok tam tersi.'

Kesme işareti derinleşti. "Doğru. "O

zaman-

Laurent, 'Bu seni ilgilendirmez' dedi.

Bir duraklama daha. Laurent'ın tahtta rahatça yayılması kemiksiz bir nitelik taşıyordu ve Damen, Laurent ona bakmaya devam ederken uyuşturucunun hâlâ damarlarında dolaşıp dolaşmadığını merak etti. Laurent konuştuğunda ses tonu sohbet havasındaydı.

"Ne kadar uzağa gittin?
"Uzak değil. Güney mahallesinde bir yerde bir genelev. "Ancel'den bu yana gerçekten o kadar zaman geçti mi?

Bakışları tembel bir nitelik kazanmıştı. Damen kızardı.

'Zevk için orada değildim. Aklımda bir ya da iki başka şey vardı.

Laurent hoşgörülü bir sesle, "Yazık," dedi. 'Fırsatın varken zevkini çıkarmalıydın. Seni öyle sıkı bir yere kapatacağım ki, bir daha beni böyle rahatsız etmek şöyle dursun, nefes bile alamayacaksın.

"Elbette," dedi Damen farklı bir sesle.

"Sana bana teşekkür etmemen gerektiğini söylemiştim," dedi Laurent.

Ve böylece onu küçük, tanıdık, aşırı süslü odasına geri götürdüler.

Uzun ve uykusuz bir gece olmuştu ve üzerinde dinlenebileceği bir palet ve minderler vardı ama göğsünde uyumasını engelleyen bir his vardı. Odanın etrafına baktıkça bu his daha da yoğunlaştı. Sol tarafındaki duvar boyunca, alçak ve geniş pervazlı, her biri desenli ızgaralarla kaplı iki kemerli pencere vardı. Bu pencereler Laurent'ın sundurmasıyla aynı bahçeye bakıyordu; bunu kişisel gözlemlerinden değil, Laurent'ın dairesindeki odasının konumundan biliyordu. Zinciri ona manzarayı gösterecek kadar uzamıyordu. Aşağıda, Veretian iç avlularını karakterize eden akıntılı suyu ve serin yeşilliği hayal edebiliyordu. Ama onları göremiyordu.

Görebildiklerini biliyordu. Bu odanın her santimini, tavanın her kıvrımını, pencere ızgarasının her yaprak kıvrımını biliyordu. Karşı duvarı biliyordu. Zemindeki kımıldamaz demir halkayı, zincirin sürükve ağırlığını biliyordu. Zincir gerildiğinde hareketlerinin sınırını on ikinci karoyu biliyordu. Geldiğinden beri her şey her gün aynıydı, sadece paletin üzerindeki minderlerin rengi değişmişti, sanki tükenmez bir kaynaktan geliyormuş gibi içeri girip çıkıyorlardı.

Kuşluk vakti, sabah yemeğini taşıyan bir hizmetçi içeri girdi, yemeği ona bıraktı ve aceleyle uzaklaştı. Kapılar kapandı.

Yalnızdı. Narin tabakta peynirler, sıcak ekmekler, kendi sığ gümüş tabaklarında bir avuç yabani kiraz, ustaca şekillendirilmiş bir hamur işi vardı. Her bir öğe düşünülmüş, tasarlanmıştı, böylece diğer her şey gibi yiyeceklerin sergilenmesi de güzeldi.

Tam bir aciz öfke ifadesiyle onu odanın diğer ucuna fırlattı.

Bunu yaptığına neredeyse yaptığı anda pişman oldu. Hizmetçi daha sonra tekrar içeri girdiğinde ve sinirden bembeyaz kesilmiş yüzüyle odanın kenarlarında sürünerek peynir toplamaya başladığında kendini gülünç hissetti.

Tabii ki Radel'in de içeri girip kargaşayı görmesi ve Damen'a tanıdık bir bakış atması gerekiyordu.

'İstediğiniz kadar yiyecek atın. Hiçbir şey değişmeyecek. Prens'in sınırda kaldığı süre boyunca bu odadan çıkmayacaksınız. Prens'in emirleri. Burada yıkanacak, burada giyinecek ve kalacaksınız. Ziyafetlere, avlara ve hamamlara yaptığınız geziler sona erdi. O zincirden kurtulamayacaksın.'

Prens'in sınırda kaldığı süre boyunca. Damen gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Ne zaman gidiyor?" "İki

gün sonra.

"Ne kadar kalacak?" "Birkaç ay.

Damen üzerindeki etkisinden habersiz bu sözleri söyleyen Radel için bunlar tesadüfi bilgilerdi. Radel yere küçük bir giysi yığını bıraktı.

"Değişim.

Damen'in yüz ifadesinde bir tepki belirmiş olmalı ki Radel sözlerine devam etti: 'Prens, Veretian kıyafetleri giymenizden hoşlanmıyor. Bu suçun düzeltilmesini emretti. Onlar medeni insanlar için giysiler.

Üstünü değiştirdi. Radel'in küçük katlanmış yığınlarından düşürdüğü giysileri aldı, katlanacak fazla kumaş yoktu. Köle giysilerine geri dönmüştü. Kaçtığı Veretian giysileri hizmetçiler tarafından sanki hiç giyilmemiş gibi çıkarılmıştı.

Zaman, dayanılmaz bir şekilde geçti.

Özgürlüğün kısa bir anlık görüntüsü, bu sarayın dışındaki dünya için acı çekmesine neden oldu. Mantıksız bir hayal kırıklığının da farkındaydı: kaçışın ya özgürlükle ya da ölümle sonuçlanacağını düşünmüştü ama sonuç ne olursa olsun, bu bir tür fark yaratacaktı. Ama şimdi *buraya geri dönmüştü*.

Dün geceki tüm o fantastik olayların koşullarında hiçbir değişiklik yaratmamış olması nasıl mümkün olabilirdi?

Birkaç ay boyunca bu odanın içinde hapsolma fikri-

Belki de bu ağın içinde bir sinek gibi hapsolmuşken aklının sarı saçlarının altındaki örümcek beyniyle Laurent'a takılması doğaldı.

Damen dün gece Laurent'ı ya da onun etrafında dönen komployu pek düşünmemişti: Aklı kaçış düşünceleriyle doluydu; Veretian ihaneti üzerine kafa yoracak ne zamanı ne de eğilimi vardı.

Ama şimdi yalnızdı ve garip, kanlı saldırı dışında düşünecek bir şeyi yoktu.

Güneş sabahtan öğleden sonraya doğru tırmanırken, Veretian sesleri ve Akielon bıçaklarıyla üç adamı hatırlarken buldu kendini. Laurent *bu üç adamın köleye saldırdığını* söylemişti. Laurent'ın yalan söylemek için bir nedeni yoktu ama neden saldırıya uğradığını inkâr etsin ki? Failin işine yarıyordu.

Laurent'ın bıçakla yaptığı hesaplı kesiği ve sonrasındaki mücadeleyi hatırladı, Laurent'ın vücudu dirençle sertleşmiş, göğsündeki nefes ilaçla hızlanmıştı. Bir prensi öldürmenin daha kolay yolları vardı.

Sicyon'dan silahlı üç adam. Akielon hediye kölesi suçlanmak için getirildi. Uyuşturucu, planlı tecavüz. Ve Laurent, konuşarak etrafta dolaşıyor. Ve yalanlar. Ve öldürüyor.

O anladı.

Bir an için sanki zemin kayıyormuş, dünya yeniden düzenleniyor gibi hissetti.

Basit ve açıktı. Kaçma ihtiyacı gözünü kör etmemiş olsaydı, hemen görmesi gereken bir şeydi. Önünde uzanıyordu, karanlık ve kusursuz bir tasarım ve niyet.

Bu odadan çıkmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden bir sonraki muhteşem tabağa kadar beklemek, beklemek ve beklemek zorundaydı. Sessiz hizmetçiye Radel eşlik ettiği için şükretti.

"Prensle konuşmam gerek." dedi.

Son kez böyle bir istekte bulunduğunda Laurent mahkeme giysileri içinde, saçları taranmış olarak hemen gelmişti. Damen bu acil durumda şimdi de daha azını ve bir saat geçmeden kapı itilerek açıldığında paletten fırladı.

Naip, muhafızları kovarak odasına tek başına girdi.

Topraklarını gezen bir lordun yavaş yürüyüşüyle içeri girdi. Bu kez ne meclis üyeleri, ne maiyeti, ne de tören vardı. Naibin heybetli bir fiziksel varlığı vardı ve omuzları cübbeyi çok iyi taşıyordu. Gümüş ışıltısı

Koyu renk saçları ve sakalı tecrübesini gösteriyordu. O, tahtta tembel tembel oturan Laurent değildi. O yeğeni için bir savaş atının gösteri midillisine benzediği gibiydi.

Damen hürmetlerini sundu.

"Ekselansları," dedi.

'Sen bir erkeksin. Ayağa kalk,' dedi Naip.

O da yavaşça öyle yaptı.

Naip, "Yeğenim gidiyor diye rahatlamış olmalısınız," dedi. Bu cevaplanacak iyi bir soru değildi.

'Ülkesini onurlandıracağından eminim,' dedi Damen.

Naip ona baktı. 'Oldukça diplomatiksiniz. Bir askere göre. Damen sakinleştirici bir nefes aldı. Bu yükseklikte hava çok inceydi.

"Ekselansları," dedi boyun eğerek.

Naip, "Gerçek bir cevap bekliyorum," dedi.

Damen girişimde bulundu. 'Görevini yaptığı için mutluyum. Bir prens kral olmadan önce insanlara nasıl liderlik edeceğini öğrenmelidir.

Naip onun sözlerini değerlendirdi. 'Yeğenim zor bir vaka. Çoğu insan liderliğin bir kralın varisinin kanında doğal olarak bulunan bir özellik olduğunu düşünürdü, kendi kusurlu doğasına karşı ona zorla kabul ettirilmesi gereken bir şey değil. Ama Laurent ikinci oğul olarak doğdu.

Sen de öyleydin, diye bir düşünce geldi aklıma. Naip, Laurent'a kendini ısınıyormuş gibi hissettirdi. Buraya her ne şekilde olursa olsun bir fikir alışverişi için gelmemişti. Onun mevkiinde bir adamın bir köleyi ziyaret etmesi pek olası değildi ve tuhaftı.

"Neden bana dün gece neler olduğunu anlatmıyorsun?" dedi Naip.

"Majesteleri. Hikayeyi zaten yeğeninizden dinlediniz.

"Belki de o karışıklıkta yeğenimin yanlış anladığı ya da atladığı bir şey olmuştur," dedi Naip. "O sizin gibi savaşmaya alışık değil.

Damen sessizdi, ancak konuşma dürtüsü onu bir dip akıntısı gibi sürüklüyordu.

"İlk içgüdünüzün dürüstlük olduğunu biliyorum," dedi Naip. "Bunun için cezalandırılmayacaksınız.

"Ben-" dedi Damen.

Kapı aralığında bir hareket vardı. Damen neredeyse suçluluk duygusuyla bakışlarını kaydırdı.

"Amca," dedi Laurent.

'Laurent,' dedi Naip.

"Kölemle bir işiniz mi vardı?" "İş değil," dedi

Naip. "Merak.

Laurent bir kedinin ikiz düşüncesiyle ve ilgisizliğiyle öne çıktı. Ne kadarını işittiğini söylemek imkânsızdı.

"O benim sevgilim değil," dedi Laurent.

"Yatakta ne yaptığınızı merak etmiyorum," dedi Naip. "Dün gece odalarınızda neler olduğunu merak ediyorum.

"Bunu halletmemiş miydik?

'Yarısı halledildi. Kölenin anlattıklarını hiç duymadık.'

"Herhalde," dedi Laurent, "bir kölenin sözüne benimkinden daha fazla değer vermezsiniz?

"Öyle değil mi?" dedi Naip. 'Şaşırma tonunuz bile yapmacık. Kardeşinize güvenilebilir. Senin sözün lekeli bir paçavra. Ama için rahat olabilir. Kölenin anlattıkları seninkilerle örtüşüyor.

"Burada daha derin bir komplo olduğunu mu düşündünüz?" dedi Laurent.

Birbirlerine baktılar. Naip şöyle dedi: 'Umarım sınırda geçirdiğin zaman seni geliştirir ve odaklanmanı sağlar. Umarım diğer insanların lideri olarak neye ihtiyacın olduğunu öğrenirsin. Sana başka ne öğretebilirim bilmiyorum.

"Kendimi geliştirmem için bana bu fırsatları sunup duruyorsun," dedi Laurent. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi öğret bana.

Damen Naibin cevap vermesini bekliyordu ama o sessizdi, gözleri yeğeninin üzerindeydi.

Laurent, "Yarın beni uğurlamaya gelecek misiniz, amca?"

"Laurent. Geleceğimi biliyorsun,' dedi Naip.

Amcası gittikten sonra Laurent, "Eee?" diye sordu. Sabit mavi bakışlar onun üzerindeydi. "Eğer benden ağaçtan bir kedi yavrusunu kurtarmamı istersen, bunu reddederim.

'Bir dilekçem yok. Sadece sizinle konuşmak istedim.'

"Vedalaşmak mı?

"Dün gece ne olduğunu biliyorum," dedi

Damen. Laurent, "Biliyor musun?" diye sordu.

Amcasına karşı kullandığı ses tonuydu bu. Damen bir nefes aldı.

'Sen de öyle. Hayatta kalanı sorgulanamadan öldürdün,' dedi Damen.

Laurent pencereye doğru ilerledi ve pervaza oturdu. Yan oturur gibi bir duruşu vardı. Bir elinin parmakları pencereyi örten süslü ızgaraya doğru boş boş kayıyordu. Günün son güneş ışığı onun üzerine vuruyordu.

Saçları ve yüzü parlak madeni paralar gibi, perdeli açıklıklarla şekillendirilmişti. Damen'a baktı.

"Evet," dedi Laurent.

'Onu öldürdünüz çünkü sorgulanmasını istemediniz. Ne söyleyeceğini biliyordun. Söylemesini istemediniz.'

Bir süre sonra: "Evet.

"Sanırım onu Kastor'un gönderdiğini söyleyecekti.

Günah keçisi Akielon'du ve silahlar da Akielon'du: suçu güneye atmak için her ayrıntı dikkatle ayarlanmıştı. Gerçekçi olması için, suikastçılara Akielos'un ajanları oldukları da söylenmişti.

Laurent, 'Kastor için tahtta Akielos'tan nefret eden yeğen bir prens yerine dost bir amcanın olması daha iyi,' dedi.

'Kastor'un şu anda savaşı göze alamaması dışında, kyroi arasında muhalefet varken olmaz. Eğer ölmeni isteseydi, bunu gizlice yapardı. Asla böyle suikastçılar göndermezdi: Akielon silahlarıyla kabaca silahlanmış, kaynaklarını açıklayan. Kastor bu adamları işe almadı.'

"Hayır," diye kabul etti Laurent.

Biliyordu, ama bunu duymak başka bir meseleydi ve onaylanması içine bir şok gönderdi. Öğleden sonranın sıcaklığında üşüdüğünü hissetti.

'O zaman ... amaç savaştı,' dedi. 'Böyle bir itiraf - eğer amcanız bunu duyarsa, misilleme yapmaktan başka çaresi kalmaz. Eğer sen bulunmuş olsaydın

-' Bir Akielon kölesi tarafından tecavüze uğradı. Akielon bıçaklarıyla öldürüldü. "Birileri Akielos ve Vere arasında savaş çıkarmaya çalışıyor.

Laurent müstehzi bir sesle, 'Buna hayran olmalısın,' dedi. 'Akielos'a saldırmak için mükemmel bir zaman. Kastor kyroi'nin hizip sorunlarıyla uğraşıyor. Marlas'ta gidişatı değiştiren Damianos öldü. Ve tüm Vere bir piç kurusuna karşı ayaklanacaktır, özellikle de bir Veretya prensini öldüren birine. Eğer katalizör benim cinayetim olmasaydı, bu planı tüm kalbimle desteklerdim.

Damen ona baktı, midesinin bu sıradan sözler karşısında duyduğu tiksintiyle çalkalanıyordu. Onları duymazdan geldi; pişmanlığın son ballı tonlarını duymazdan geldi.

Çünkü Laurent haklıydı: Zamanlama mükemmeldi. Harekete geçmiş bir Vere ile parçalanmış, kan davalı bir Akielos'u karşı karşıya getirirse ülkesi düşerdi. Daha da kötüsü, istikrarsız olan kuzey eyaletleri -Delpha, Sicyon- Veretya sınırına en yakın olan eyaletlerdi. Akielos güçlü bir

Kyroi tek bir kral altında birleştiğinde askeri bir güçtü, ancak bu bağ çözüldüğünde, hiçbiri Veretian saldırısına karşı duramayacak olan eyalet ordularına sahip bir şehir devletleri topluluğundan başka bir şey değildi.

Aklının gözünde geleceği görüyordu: Veretian birliklerinin uzun treni güneye doğru ilerliyor, Akielos'un eyaletleri birer birer düşüyordu. İos'taki saraya akın eden Veretyalı askerleri, babasının salonunda yankılanan Veretyalı sesleri gördü.

Laurent'a baktı.

'Refahınız bu komploya bağlı. Sadece kendi iyiliğiniz için bile olsa, bunun durdurulmasını istemez misiniz?

Laurent, "Ben durdurdum," dedi. Buruk mavi bakışlar onun üzerindeydi.

"Demek istediğim," dedi Damen, "aranızdaki aile kavgasını bir kenara bırakıp amcanızla dürüstçe konuşamaz mısınız?

Laurent'ın şaşkınlığının havaya yayıldığını hissetti. Dışarıda ışık turuncuya dönmeye başlamıştı. Güzel yüz değişmemişti.

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi

Laurent. "Neden olmasın?

"Çünkü," dedi Laurent, "katil amcam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

"AMA - EĞER BU DOĞRUYSA -" diye başladı Damen.

Bu doğruydu; bir şekilde sürpriz bile değildi, daha çok bir süredir farkındalığının kıyısında büyüyen ve şimdi keskin bir şekilde ortaya çıkan bir gerçek gibiydiDüşündü: birkaç kiralık kılıç ve bir doz zevk ilacı karşılığında iki taht. Koridorda kocaman mavi gözleriyle beliren, üzerinde yatak kıyafetleri olan Nicaise'i hatırladı.

Damen, 'Delfeur'a gidemezsin,' dedi. "Orası bir ölüm tuzağı.

Bunu söylediği anda Laurent'ın bunu her zaman bildiğini anlamıştı. Laurent'ın sınır görevinden tekrar, tekrar ve tekrar kaçtığını hatırladı.

"Başarısız bir kaçma girişiminden sonra geri sürüklenen bir köleden taktiksel tavsiye almazsam beni affedersiniz.

"Gidemezsiniz. Bu sadece hayatta kalma meselesi değil. Şehrin dışına adımını attığın anda tahtı kaybedersin. Amcan başkenti elinde tutacak. O zaten-' Zihnini Naip'in eylemlerine geri götüren Damen, buna yol açan bir dizi hamleyi gördü, her biri tam olarak ve çok önceden oynanmıştı. 'Varenne ve Marche üzerinden ikmal hatlarınızı çoktan kesti. Ne finansmanınız ne de askeriniz var.

Sözcükler bir aydınlanmaydı. Laurent'ın neden kölesini aklamak ve saldırıyı gizlemek için çalıştığı şimdi anlaşılıyordu. Savaş ilan edilirse Laurent'ın yaşam süresi Delfeur'de olduğundan daha da kısa olacaktı. Amcasının adamlarından oluşan bir birlikle sınıra doğru yola çıkmak delilikti.

'Bunu neden yapıyorsunuz? Zoraki bir hareket mi? Başka bir yol bulamıyor musun? Damen Laurent'ın yüzünü inceledi. 'İtibarın o kadar mı yerlerde sürünüyor ki, kendini kanıtlamazsan Konsey'in nasıl olsa amcanı tahta seçeceğini düşünüyorsun?

Laurent, "Senden isteyebileceğim şeylerin sınırındasın," dedi. 'Beni de yanında Delfeur'e götür,' dedi Damen.

"Hayır.

'Akielos benim ülkem. Amcanın birlikleri tarafından istila edilmesini istediğimi mi sanıyorsun? Savaşı önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Beni de yanında götür. Güvenebileceğin birine ihtiyacın olacak.'

Bu son sözleri söylerken neredeyse irkiliyor, hemen pişman oluyordu. Laurent dün gece ondan güven istemiş, o da bu sözleri yüzüne çarpmıştı. O da aynı muameleyi görecekti.

Laurent ona boş ve meraklı bir bakış attı. "Buna neden ihtiyacım olsun ki?

Damen ona baktı ve birdenbire, "Hayatına yönelik girişimleri, askeri komutayı ve amcanın hile ve tuzaklarını tek başına idare edebileceğini düşünüyor musun?" diye sorarsa cevabın bu olacağını fark etti: Evet.

Laurent, "Senin gibi bir askerin Kastor'un tahttan indirildiğini görmekten mutlu olacağını sanırdım," dedi, "sana yaptıklarından sonra. Neden ona ve bana karşı Naipliğin yanında yer almıyorsun? Eminim amcam çok cömert şartlarla onun adına casusluk yapman için sana başvurmuştur.

"Geldi. Ziyafeti hatırlayarak: "Seninle yatmamı, sonra da ona rapor vermemi istedi. Damen açık sözlüydü. "Bu kelimelerle değil.

"Peki senin cevabın?

Bu, mantıksız bir şekilde, onu rahatsız etti. "Seninle yatmış olsaydım, bunu bilirdin.

Tehlikeli, dar gözlü bir duraklama oldu. Sonunda: "Evet. Partnerinizi yakalama ve bacaklarını tekmeleme tarzınız hafızalarda yer ediyor.

'Bu değil-' Damen çenesini tuttu, Laurent'ın çileden çıkarıcı konuşmalarından birine dahil olacak havada değildi. 'Ben bir değerim. Bölgeyi biliyorum. Amcanı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Kişisel olmayan mavi bakışlara baktı. 'Sana daha önce yardım ettim. Yine edebilirim. Beni istediğin gibi kullan. Sadece beni yanına al.

'Bana yardım etmeye sıcak mı bakıyorsun? Akielos'a doğru gidiyor olmamız isteğinizi hiç mi etkilemiyor?

Damen kızardı. 'Amcanla aranda bir kişi daha olacak. İstediğin bu değil mi?'

"Sevgili hayvanım," dedi Laurent, "burada çürümeni istiyorum.

Damen zincir halkalarının metalik sesini duyduktan sonra bağlarına karşı sarsıldığını fark etti. Bunlar Laurent'ın zevkle söylediği veda sözleriydi. Laurent kapıya doğru dönmüştü.

'Sen amcanın tuzağına doğru at sürerken *beni burada bırakamazsın*. Tehlikede olan senin hayatından daha fazlası. Kelimeler hayal kırıklığıyla sertleşmişti.

Hiçbir etkisi olmadı; Laurent'ın gitmesini engelleyemedi. Damen küfretti.

"Kendinden bu kadar emin misin? Damen seslendi. "Bence eğer amcanı kendi başına yenebilseydin, bunu çoktan yapmış olurdun.

Laurent kapının girişinde durdu. Damen onun başının sarısını, sırtının ve omuzlarının düz çizgisini gördü. Ama Laurent yüzünü ona dönmedi; kapıdan çıkmadan önce bu tereddüt sadece bir an sürdü.

Damen bir kez daha, acı içinde, zincirleri tek başına sallamak zorunda kaldı.

Laurent'ın daireleri hazırlık sesleriyle dolup taşıyor, koridorlar kalabalıklaşıyor, adamlar aşağıdaki narin bahçede bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. İki gün içinde silahlı bir sefer düzenlemek hiç de küçük bir iş değildi. Her yerde bir hareketlilik vardı.

Burası hariç her yerde, Damen'ın odalarında, görevle ilgili tek bilgi dışarıdaki seslerden geliyordu.

Laurent yarın gidiyordu. Laurent, çileden çıkaran, dayanılmaz Laurent, olabilecek en kötü yolu izliyordu ve Damen'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Naip'in planlarını tahmin etmek imkânsızdı. Damen'ın yeğenine karşı harekete geçmek için neden bu kadar uzun süre beklediğine dair açıkçası hiçbir fikri yoktu. Laurent, Naip'in hırsları iki krallığı kapsadığı için şanslı mıydı? Naip yeğenini yıllar önce, fazla gürültü patırtı çıkarmadan ortadan kaldırabilirdi. Bir çocuğun ölümünü talihsizliğe bağlamak, tahta çıkmak üzere olan genç bir adamın ölümünü suçlamaktan daha kolaydı. Damen, çocuk Laurent'ın bu kaderden kaçması için hiçbir neden göremiyordu. Belki de aile sadakati Naip'i geride tutmuştu... Laurent zehirli bir olgunluğa erişene, sinsi huylu ve yönetmeye uygun olmayan biri olana kadar. Eğer durum buysa, Damen adama karşı belli bir empati duyuyordu: Laurent sadece nefes alarak bile cinayet eğilimleri uyandırabilirdi.

Bir engerek ailesiydi. Kastor'un sınırın ötesinde ne olduğunu bilmediğini düşündü. Kastor, Vere ile bir ittifakı benimsemişti. Savunmasızdı, savaşmak için yeterli donanıma sahip değildi, kendi ülkesi içindeki bağlar yabancı bir gücün sadece baskı uygulaması gereken çatlaklar gösteriyordu.

Naip durdurulmalı, Akielos toparlanmalı ve bunun için Laurent hayatta kalmalıydı. Bu imkânsızdı. Burada sıkışıp kalan Damen'ın harekete geçecek gücü yoktu. Ve Laurent'ın sahip olduğu kurnazlık ne olursa olsun, başkentten ayrılıp kırlarda dolaşmaya başladığında amcasının ona ne kadar üstün geldiğini anlamasını engelleyen kibir tarafından etkisiz hale getirilmişti.

Laurent bunu tek başına yapabileceğine gerçekten inanıyor muydu? Laurent'ın bu yoldan sağ çıkabilmesi için elindeki bütün silahlara ihtiyacı olacaktı. Yine de Damen onu bu konuda ikna edememişti. Laurent'la iletişim kurmakta temel bir yetersizlik yaşadığının ilk kez farkında değildi. Bu sadece yabancı bir dilde konuşuyor olmasından kaynaklanmıyordu. Sanki Laurent tamamen başka bir hayvan türüydü. Laurent'ın bir şekilde fikrini değiştireceğine dair aptalca bir umuttan başka bir şeyi yoktu.

Güneş dışarıda gökyüzünde yavaşça , Damen'ın kilitli odasında mobilyaların oluşturduğu gölgeler ağır ağır yarım daire şeklinde hareket ediyordu.

Her şey ertesi sabah şafak sökmeden önceki saatlerde oldu. Uyandığında odasında hizmetkârları ve hiç uyumayan gözetmen Radel'i buldu.

"Ne oldu? Prens'ten bir haber mi var?'

Kendini yukarı itti, bir kolunu minderlerin arasına sıkıştırdı, elini ipeğe soktu. Tamamen ayağa kalkmadan önce hizmetkârların ellerinin üzerinde olduğunu hissetti ve içgüdüsel olarak neredeyse omuz silkiyordu, ta ki bağlarını çözdüklerini fark edene kadar. Zincir uçları boğuk bir çınlamayla minderlerin üzerine düştü.

"Evet, değiştir," dedi Radel ve tıpkı bir gece önce yaptığı gibi bir bohçayı kabaca yanına, yere bıraktı.

Damen ona bakarken kalbinin güm güm attığını hissetti.

Veretian kıyafeti.

Bu açık bir mesajdı. Son günün uzun süren hüsranı yüzünden bu mesajı neredeyse özümseyememiş, ona güvenememişti. Giysileri almak için yavaşça eğildi. Pantolon eğitim alanında bulduklarına benziyordu ama çok yumuşak ve çok inceydi, o gece aceleyle giydiği yırtık pırtık pantolonun çok ötesinde bir kaliteye sahipti. Gömlek tam oturacak şekilde yapılmıştı. Botlar binici çizmelerine benziyordu.

Tekrar Radel'e baktı.

"Eee? Değiş,' dedi Radel.

Bir elini belindeki bağa attı ve Radel gözlerini garip bir şekilde kaçırırken ağzında şaşkın bir kıvrım hissetti.

Radel sadece bir kez sözünü kesti, "Hayır, öyle değil," dedi ve bir hizmetlinin öne çıkıp aptalca bir bağcık parçasını düzeltmesini işaret ederek ellerini uzaklaştırdı.

"Biz-? Damen, son dantel Radel'i tatmin edecek şekilde bağlanırken söze başladı.

'Prens, ata binmek üzere giyinmiş olarak avluya getirilmenizi emretti. Geri kalanı için orada hazırlanacaksınız.

"Geri kalanı mı? Kuru kuru. Kendisine baktı. Akielos'ta yakalandığından beri tek bir seferde giydiğinden çok daha fazla giysisi vardı.

Radel cevap vermedi, sadece takip etmesi için sert bir işaret yaptı.

Bir süre sonra Damen, kısıtlamaların eksikliğine dair garip bir farkındalık hissederek bunu yaptı.

Geri kalanı mı? diye sormuştu. Sarayın içinden geçip ahırların yakınındaki dış avluya çıktıklarında bu konu hakkında fazla düşünmedi. Düşünseydi bile, cevabı bulamazdı. O kadar ihtimal dışı bir şeydi ki, kendi gözleriyle görene kadar aklına gelmemişti ve o zaman bile neredeyse inanmıyordu. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Onları karşılamak için öne çıkan hizmetkârın kolları deri, kayışlar, tokalar ve en büyüğü göğüs pervazlı olan daha büyük, sertleştirilmiş deri parçalarla doluydu.

Zırhtı.

Ahırların yanındaki avlu, uşakların ve zırhçıların, seyislerin ve hizmetçilerin hareketliliği, emirlerin bağırışları, eyerlerin çınlama doluydu. Bunları atların burun deliklerinden çıkan nefes sesleri ve ara sıra bir toynağın kaldırıma çarpması noktalıyordu.

Damen birkaç yüzü tanıdı. Hapsedildiği süre boyunca onu taş suratlı ikişerli gruplar halinde koruyan adamlar vardı. Sırtını tedavi eden doktor, şimdi yere kadar uzanan cüppesini çıkarmış ve ata binmek için giyinmişti. Ara sokakta Herode'nin madalyonunu sallayarak hayatını kurtaran Jord da oradaydı. Tanıdık bir hizmetkârın bir iş için atlardan birinin karnının altına riskle eğildiğini gördü ve avlunun öbür ucunda, avdan tanıdığı siyah bıyıklı bir adamın at ustası olduğunu fark etti.

Şafak öncesi hava serindi ama yakında ısınacaktı. Mevsim ilkbahardan yaza doğru olgunlaşıyordu: sefer için iyi bir zamandı. Güneyde tabii ki daha sıcak olurdu. Parmaklarını büktü ve kasıtlı olarak

Sırtını dikleştirdi, güçlü bir fiziksel his olan özgürlük duygusunun içine işlemesine izin verdi. Özellikle kaçmayı düşünmüyordu. Ne de olsa ağır silahlı adamlardan oluşan bir birlikle at sürecekti ve ayrıca şimdi başka bir acil önceliği vardı. Şimdilik zincirlerinden kurtulup dışarıda, açık havada olması yeterliydi ve çok yakında güneş doğacak, deriyi ve teni ısıtacak, onlar da atlarına binip yola koyulacaklardı.

Hafif bir binici zırhıydı ve üzerinde tören zırhı olduğunu düşündürecek kadar gereksiz süslemeler vardı. Hizmetçi ona, evet, Chastillon'da uygun şekilde donatacaklarını söyledi. Zırhı ahırın kapısında, su tulumbasının yanında giydirildi.

Son toka da sıkıldı. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, ona bir kılıç kemeri verildi. Daha da şaşırtıcı olanı, içine koyması için ona bir kılıç verildi.

İyi bir kılıçtı. Süslemenin altında, alışık olduğu gibi olmasa da iyi bir zırh vardı. Kendini yabancı hissediyordu. Omzundaki yıldız patlaması desenine dokundu. Laurent'ın renklerinde giyinmişti ve onun nişanını taşıyordu. Bu garip bir duyguydu. Bir Veretian bayrağı altında yola çıkacağını hiç düşünmemişti.

Bir iş için ayrılmış olan Radel, şimdi ona bir görev listesi vermek üzere geri döndü.

Damen aklının bir kısmıyla onu dinledi. Bölüğün işlevsel bir üyesi olacaktı, bir üst rütbeliye rapor verecekti, o da Muhafız Yüzbaşı'ya, o da Prens'e rapor verecekti. Her insan gibi hizmet edecek ve itaat edecekti. Ayrıca ek olarak hizmetçilik görevi de olacaktı. Bu sıfatla doğrudan Prens'e rapor verecekti. Kendisine tarif edilen görevler silah arkadaşlığı, emir subaylığı ve yatak köleliğinin bir karışımı gibi görünüyordu -Prens'in güvenliğini sağlamak, kişisel konforuyla ilgilenmek, çadırında uyumak- Damen'in tüm dikkati Radel'e döndü.

"*Çadırında* mı uyuyor?"

"Başka nerede?

Bir elini yüzünde gezdirdi. Laurent bunu kabul etmiş miydi?

Liste devam ediyordu. Çadırında uyumak, mesajlarını taşımak, ihtiyaçlarıyla ilgilenmek. Görece özgürlüğünün bedelini Laurent'a zorunlu bir yakınlık dönemiyle ödeyecekti.

Damen zihninin diğer kısmıyla avludaki hareketliliği inceledi. Büyük bir grup değildi. Gürültünün ötesine baktığınızda, tepeden tırnağa silahlı belki elli adam için erzak vardı. En fazla yetmiş beş, daha hafif silahlı.

Tanıdıkları Prens'in Muhafızlarıydı. En azından çoğunluğu sadıktı. Hepsi değil. Bu Vere'di. Damen bir nefes alıp verdi, yüzlerin her birine baktı ve hangilerinin Naip'in hizmetine girmeye ikna edildiğini ya da zorlandığını merak etti.

Bu yerin lekesi nasıl da iliklerine işlemişti: ihanetin geleceğinden emindi, sadece nereden geleceğinden emin değildi.

Bu sayıda adamı pusuya düşürüp katletmek için ne gerekeceğini lojistik olarak düşündü. Dikkat çekmezdi ama zor da olmazdı. Hem de hiç.

'Bu herkes olamaz,' dedi Damen.

Yakındaki tulumbadan yüzüne biraz su sıçratmak için gelen Jord'la konuştu. Bu onun ilk endişesiydi: çok az adam vardı.

'Öyle değil. Chastillon'a gideceğiz ve orada konuşlanmış olan Naip'in adamlarıyla bir araya geleceğiz,' dedi Jord ve ekledi, 'Fazla umutlanmayın. Bundan daha fazlası zor.

'Gerçek bir savaşta bir çentik açmaya yetecek kadar değil. Naibin adamlarının Prens'in adamlarından sayıca birkaç kat fazla olması yeterli,' diye tahmin etti Damen.

"Evet," dedi Jord kısaca.

Jord'un damlayan yüzüne, omuzlarının duruşuna baktı. Prens'in Muhafızları'nın neyle karşı karşıya olduklarını bilip bilmediklerini merak etti: En kötü ihtimalle düpedüz ihanet, en iyi ihtimalle de aylarca yolda, Naip'in adamlarının hükmü altında kalmak. Jord'un ağzındaki ince çizgi bildiklerini gösteriyordu.

'Geçen gece için sana teşekkür borçluyum' dedi.

Jord ona kararlı bir bakış attı. "Emirlere uyuyordum. Prens seni canlı olarak geri istiyordu, tıpkı burada istediği gibi. Umarım seninle ne yaptığını biliyordur ve Naip'in söylediği gibi ilk kez tattığı sikle dikkati dağılmamıştır.

Uzun bir süre sonra Damen, "Başka ne düşünürsen düşün, onun yatağını paylaşmıyorum," dedi.

Bu yeni bir ima değildi. Damen şimdi neden bu kadar sinirlendiğinden emin değildi. Belki de Naibin spekülasyonlarının dinleyici odasından muhafızlara yayılma hızındaki esrarengiz hız yüzündendi. İfade değişikliği Orlant'ın kokusunu taşıyordu.

"Başını nasıl çevirmiş olursan ol, bizi doğruca sana gönderdi. "Beni nerede bulacağını nasıl bildiğini sormayacağım.

"Onları senin peşinden göndermedim," dedi soğuk, tanıdık ses. 'Onları ölüyü diriltecek kadar gürültü yapan Naibin Muhafızlarının peşinden gönderdim,

"Sarhoşlar ve kulaksızlar.

"Majesteleri," dedi Jord, kıpkırmızı. Damen döndü.

"Eğer onları senin peşinden göndermiş olsaydım," dedi Laurent, "onlara bildiğin tek yoldan, kuzeydeki eğitim alanının avlusundan çıktığını söylerdim. Öyle mi yaptın?

"Evet," dedi Damen.

Şafak öncesi ışığı Laurent'ın saçlarını altın sarısından daha solgun ve ince bir renge boyamıştı; yüzünün kemikleri bir tüyün kalamusu kadar narin görünüyordu. Ahırın kapısına dayanmış, sanki epeydir oradaymış gibi rahattı, bu da Jord'un yüzünün rengini açıklıyordu. Sarayın yanından değil de gelmiş olmalıydı, uzun zamandır başka bir işle uğraşıyordu. O gün için binici derisi giymişti ve bu derinin sertliği kırılgan ışığın her türlü etkisini acımasızca yok ediyordu.

Damen gösterişli bir geçit töreni kıyafeti bekliyordu ama Laurent kendini her zaman sarayın zenginliğine karşı tanımlamıştı. Ve bir geçit töreninde tanınmak için yaldıza ihtiyacı yoktu, sadece saçlarının açık parlaklığına ihtiyacı vardı.

Laurent adım adım ilerledi. Gözleri sırayla Damen'in üzerinde geziniyor, keskin bir hoşnutsuzluk sergiliyordu. Onu zırh içinde görmek derinliklerinden hoş olmayan bir şeyler çıkarmış gibiydi.

"Çok mu uygarca?"

"Pek sayılmaz," dedi

Laurent.

Hakkında için Konuş, Damen yakalandı görüş .

Govart'ın tanıdık Form.

Hemen kaskatı kesildi.

"Onun burada ne işi var?"

"Muhafızların kaptanı.

"*Ne*?

"Evet, ilginç bir düzenleme, değil mi?" dedi Laurent.

Jord, "Adamlardan uzak tutmak için ona bir hayvan vermelisin,"

dedi. Laurent bir an sonra, "Hayır," dedi. Bunu düşünceli düşünceli söyledi.

"Hizmetçilere bacakları kapalı uyumalarını söyleyeceğim,"

dedi Jord. "Ve Aimeric," dedi Laurent.

Jord homurdandı. Söz konusu adamı tanımayan Damen, Jord'un gözlerini takip ederek avlunun uzak tarafındaki askerlerden birine baktı. Kahverengi saçlı, oldukça genç, oldukça çekici. Aimeric.

Laurent farklı bir sesle, "Evcil hayvanlardan söz etmişken," dedi.

Jord başını eğdi ve kendi payına düşeni yaparak uzaklaştı. Laurent hareketliliğin çevresindeki küçük figürü fark etmişti. Yüzü boyasız, sade beyaz bir tunik giymiş olan Nicaise avluya çıkmıştı. Kolları ve bacakları çıplaktı, ayaklarında sandaletler vardı. Laurent'la karşılaşıncaya kadar onlara doğru ilerledi, sonra öylece durup yukarı baktı. Saçları dikkatsizce dağılmıştı. Gözlerinin altında uykusuz bir gecenin izi olan belli belirsiz gölgeler vardı.

Laurent, "Beni mı geldin?" diye sordu. "Hayır," dedi Nicaise.

Laurent'a bir şey uzattı, sert ve iğrenç bir jestti bu.

"İstemiyorum. Bana seni düşündürüyor.'

Parmaklarından mavi, berrak, ikiz safirler sarkıyordu. Ziyafette taktığı küpeydi. Ve bir olağanüstü bir şekilde kaybetmişti. Nicaise onu sanki kokuşmuş bir şeyden yapılmış gibi kendinden uzak tuttu.

Laurent hiçbir şey söylemeden aldı. Onu dikkatle binici giysilerinin bir kıvrımına soktu. Bir an sonra elini uzattı ve bir parmağıyla Nicaise'in çenesine dokundu.

"Boyasız daha iyi görünüyorsun," dedi Laurent.

Bu doğruydu. Boya olmadan Nicaise'güzelliği kalbe saplanan bir ok gibiydi. Laurent'la ortak bir yanı vardı, ama Laurent en olgun çağına girmekte olan genç bir adamın kendinden emin, gelişmiş görünüşüne sahipti, Nicaise'inki ise belli bir yaştaki genç erkeklere özgü, kısa ömürlü, ergenlikten kurtulması pek mümkün olmayan epik bir güzellikti.

"Bir iltifatın beni etkileyeceğini mi sanıyorsun?" dedi Nicaise. "Etkilemez. Ben her zaman iltifat alıyorum.

"Biliyorum," dedi Laurent.

Bana yaptığın teklifi hatırlıyorum. O zaman söylediğin her şey yalandı. Öyle olduğunu biliyordum,' dedi Nicaise. "Gidiyorsun.

"Geri dönüyorum," dedi Laurent. "Böyle mi düşünüyorsun?

Damen bütün vücudunda tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Laurent'ın hayatına kastedilmesinden sonra koridorda Nicaise'i tekrar hatırladı. Nicaise'in içini açıp bütün sırlarını dökme isteğine güçlükle karşı koydu.

'Geri dönüyorum,' dedi Laurent.

"Beni evcil hayvan olarak tutmak için mi?" dedi Nicaise. 'Buna bayılırdın. Beni hizmetçin yapmak için.

Şafak avlunun üzerinden geçti. Renkler değişti. Bir serçe, yakınındaki ahır direklerinden birine kondu ama adamlardan birinin bir kucak dolusu raptiye bırakma sesiyle tekrar havalandı.

"Senden asla hoşuna gitmeyecek bir şey yapmanı istemem," dedi Laurent.

Nicaise, "Sana bakmak çok tatsız," dedi.

Amca ve yeğen arasında sevgi dolu bir vedalaşma olmadı, sadece resmi törenin kişisel olmayan ritüeli vardı.

Tam bir gösteriydi. Naip devlet giysileri içindeydi ve Laurent'ın adamları mükemmel bir disiplinle hazırlanmışlardı. Sıralanmış ve cilalanmış olarak dış avluda duruyorlar, Naip de geniş merdivenlerin başında yeğenini kabul ediyordu. Sıcak ve nefes nefese bir sabahtı. Naip Laurent'ın omzuna mücevherli bir çeşit makam rozeti taktı, sonra onu ayağa kalkmaya çağırdı ve sakince iki yanağından öptü. Laurent adamlarıyla yüzleşmek için geri döndüğünde toka güneş ışığında göz kırptı. Damen uzun zaman önceki bir dövüşün tüm anılarını hatırlayınca neredeyse başının döndüğünü hissetti: Auguste de aynı rozeti savaş alanında takmıştı.

Laurent ata bindi. Etrafında mavi ve altın renkli bir dizi yıldız patlaması şeklinde sancaklar dalgalanıyordu. Trompetler çalıyor ve Govart'ın atı eğitimine rağmen tekmeliyordu. İzlemeye gelenler sadece saray mensupları değil, kapının yanında toplanan halktan insanlardı. Prenslerini görmek için gelen çok sayıda insan bir onaylama duvarı oluşturmuştu. Laurent'ın kasaba halkı arasında popüler olması Damen'i şaşırtmamıştı. Parlak saçları ve şaşırtıcı profiliyle tam ona göre görünüyordu. Sineklerden kanat koparmasını izlemek zorunda sürece altın bir prensi sevmek kolaydı. Düz sırtlı ve eyer üzerinde zahmetsiz, atını öldürmediği zamanlarda enfes bir oturuşu vardı.

Kılıcı kadar iyi bir at ve Laurent'ın yakınında bir yer verilmiş olan Damen, onlar yola çıkarken yerini korudu. Ama iç surların ötesine geçtiklerinde, oturduğu yerde dönüp hapishanesi olan saraya bakmaktan kendini alamadı.

Yüksek kapılar, kubbeler, kuleler ve krem rengi taşa oyulmuş sonsuz, karmaşık, iç içe geçmiş desenler çok güzeldi. Mermer ve cilalı metalle ışıldayan, gökyüzüne doğru uzanan kıvrımlı çatı kuleleri, kaçma girişimi sırasında onu muhafızların görüş alanından gizlemişti.

Durumundaki ironiye duyarsız değildi, kendisini ezmek için elinden geleni yapan adamı korumak için yola çıkmıştı. Laurent onun hapishane müdürüydü, tehlikeli ve kötü niyetliydi. Laurent'ın Akielos'u pençeleriyle tırmıklaması en az amcası kadar olasıydı. Naip'in planlarının işleyişini durdurmanın aciliyeti karşısında bunların hiçbir önemi yoktu. Savaşı önlemenin ya da ertelemenin tek yolu buysa, Damen Laurent'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bunu kastetmişti.

Ama Veretian sarayının duvarlarının dışına çıktıktan sonra bir şey daha biliyordu. Her ne söz vermiş olursa olsun, sarayı arkasında bırakıyordu ve asla geri dönmeye niyeti yoktu.

Gözlerini yola ve yolculuğunun ilk bölümüne çevirdi. Güneye ve eve.

OceanofPDF.com

ERASMUS'UN EĞİTİMİ

SABAH uyandığında çarşafların altına yapıştığını hisseden Erasmus ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Rüya yavaşça soldu, bir sıcaklık izlenimi bıraktı; uykulu bir şekilde kıpırdandı, uzuvları oyalanan zevkle ağırlaştı. Rahat yatak teni üzerinde iyi hissettiriyordu.

Yatakları geri çeken ve işaretleri bilen Pylaeus'tu ve Delos'u çanı çalması için gönderdi ve bir çocuk ayaklarının altı mermer üzerinde parlayarak saraya koştu.

Erasmus ayağa fırladı, yere düştü, diz çöktü, alnını taşa dayadı. İnanmaya cesaret edemiyordu ama yine de göğsü umutla doldu. Vücudunun her zerresiyle çarşafların yataktan alındığını, büyük bir özenle sarıldığını ve - sonunda, lütfen sonunda- ne olduğunu belirtmek için altın iplikten bir kurdeleyle bağlandığını fark etti.

Beden aceleye gelmez, demişti yaşlı Pylaeus bir keresinde ona nazikçe. Erasmus özlemini yüzüne yansıtmış olabileceği düşüncesiyle kızarmıştı; yine de her gece bunu dilemiş, güneş doğmadan önce gelmesini dilemişti ve bir gün daha yaşlanmıştı. özlem daha sonraki günlerde yeni bir nitelik kazanmış, koparılmış bir telin titremesi gibi vücudunda mırıldanan fiziksel bir nota halini almıştı.

Delos ipe asılırken çan Nereus'un bahçelerinde çınlamaya başladı ve Erasmus göğsü kalp atışlarıyla dolu bir halde Pylaeus'u hamama kadar takip etmek için ayağa kalktı. Kendini kambur ve uzun boylu hissediyordu. Bunun için yaşlıydı. Kendisinden önce ipek eğitimi alan en yaşlı kişiden üç yaş daha büyüktü, vücudunun onu hazır göstermek için gerekenleri sunması yönündeki tüm hararetli dileklerine rağmen.

Hamamda buhar fıskiyeleri çalıştırıldı ve odadaki hava ağırlaştı. Önce ıslandı, sonra beyaz mermerin üzerine yatırıldı ve

Teni, havanın parfümleriyle zonkluyormuş gibi görünene kadar buğulandı. Bazı geceler kendi odasında tek başına alıştırma yaptığı, bileklerini başının üzerinde kavuşturduğu itaatkâr duruşta yatıyordu, sanki alıştırma yaparken bu anı var edebilirmiş gibi. Uzuvları altındaki pürüzsüz taşa karşı esnekleşti.

Bunu hayal etmişti. Önce heyecanla, sonra şefkatle, yıllar geçtikçe de acıyla. Bakımlar için nasıl yatacağını, nasıl kıpırdamadan yatacağını. Günün ritüellerinin sonunda, çarşaflardan altın kurdelenin bileklerine nasıl bağlanacağını ve minderli sedyeye nasıl yerleştirileceğini, kurdelenin bağlarının çok ince olduğunu, böylece tek bir nefesin düğümün kayarak açılmasına neden olabileceğini ve sedye saraydaki eğitimine başlamak üzere kapılardan dışarı taşınırken nasıl kıpırdamadan yatması gerektiğini. El ve ayak bileklerini birbirine bastırarak bunun da alıştırmasını yapmıştı.

Hamamdan sersemlemiş ve boyun eğmiş bir halde çıktı, öyle ki ayin pozunda diz çöktüğünde bu ona doğal geldi, uzuvları esnek ve istekliydi. Bahçelerin sahibi Nereus çarşafları serdi ve herkes lekelere hayran kaldı ve genç oğlanlar etrafında kümelendi ve diz çökerken ona dokunuşlar ve mutlu övgüler, yanaktan öpücükler, boynuna beyaz sabah zaferinden bir çelenk bırakıldı, kulağının arkasına papatya çiçekleri sıkıştırıldı.

Erasmus bunu hayal ettiğinde, Delos'tan gelen utangaç çiçekleri, yaşlı Pylaeus'un ritüel sözleri söylerken titreyen sesini, ayrılık gerçeğinin her şeyi birdenbire çok değerli hale getirmesini, her anı bu kadar sevgiyle hissedeceğini hayal etmemişti. Ani bir kabarışla, diz çöktüğü yerde kalmak istemediğini hissetti; ayağa kalkmak, Delos'a sert bir veda kucaklaması yapmak istedi. Sonsuza dek geride bırakacağı dar yatak odasına, çıplak yatağa, bırakması gereken küçük emanetlerine, pervazdaki vazodaki manolya çiçeği spreyine koşmak için.

Kallias için çanın çaldığı günü, ayrılırken birbirlerine sarıldıkları o uzun kucaklaşmayı düşündü. *Çanlar yakında senin için de çalacak, biliyorum,* demişti Kallias. *Biliyorum, Erasmus.* Bu üç yaz önceydi.

O kadar uzun sürmüştü ki, aniden çocukların dışarı gönderilmesi ve kapıların sürgülerinin açılması çok erken oldu.

İşte o sırada adam koridora geldi.

Erasmus alnına değen serin mermeri hissedene kadar dizlerinin üzerine düştüğünü fark etmedi. Kapı aralığında siluet halinde duran adamın yok edici görüntüsü onu yere sermişti. Erasmus'un içini dövüyordu; siyah saçları, bir kartal kadar yılmaz yüz hatlarını çerçeveliyordu.

Adamın gücü, deri bir kayışın kavradığı pazunun sert kıvrımı, diz sandaletiyle deri eteğin arasındaki bronzlaşmış uyluğun kasları. Tekrar bakmak istedi ve bakışlarını taştan kaldırmaya cesaret edemedi.

Pylaeus adama uzun zaman önceki saray kariyerinin zarafetiyle hitap ediyordu ama Erasmus onun farkında bile değildi, teni sıcacıktı. Pylaeus'la adamın birbirlerine söyledikleri sözlere kulak asmadı. Adam gittikten sonra Pylaeus başını kaldırması için onu ikna edene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Pylaeus, 'Titriyorsun,' dedi.

Sesinin yumuşak, şaşkın niteliğini duydu. "O ... saraydan bir efendi miydi?

"Bir efendi mi? Pylaeus'un sesi kaba değildi. 'O senin maiyetinden bir askerdi, senin çöpünü korumak için gönderilmişti. Okyanustan gelen ve gökyüzünü yaran büyük fırtına için tek bir damlacık neyse, o da efendin için odur.

Yazın çok sıcak olurdu.

Durmak bilmeyen mavi gökyüzünün altında duvarlar, basamaklar ve patikalar durmaksızın ısınıyor, öyle ki gece çöktüğünde mermer, ateşten alınmış ısınan bir tuğla gibi ısı yayıyordu. Doğu avlusundan görülebilen okyanus, kayalıklardan geri yuvarlandığı her seferinde kuru kayalardan çekiliyor gibiydi.

Sarayda eğitim gören köleler serinlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı: Gölgede kalıyorlardı; yelpaze sanatını uyguluyorlardı; hamamların serinletici sularına girip çıkıyorlardı; açık havuzların yanında denizyıldızı gibi yayılmış yatıyorlardı, altlarındaki pürüzsüz taş sıcaktı, belki de bir arkadaşları yanlarına uzanmış, tenlerine serin su serpiyordu.

Erasmus bundan hoşlanıyordu. Sıcağın eğitimine getirdiği ekstra gerginlikten, gereken ekstra konsantrasyon çabasından hoşlanıyordu. Burada, sarayda yapılan eğitimin Nereus'un bahçelerindekinden daha zorlu olması doğruydu. Boynundaki altın kurdeleye yakışan da buydu; bu, sarayda köle olarak geçireceği üç yıllık eğitim tamamlandığında kazanacağı altın tasmanın bir simgesiydi. Omzuna taktığı, aklına her geldiğinde kalbinin çarpmasına neden olan, üzerinde gelecekteki efendisinin aleti olan küçük bir aslan başının oyulmuş olduğu altın iğneye de yakışıyordu.

Sabah derslerini Tarchon'la birlikte, kullanmadığı aksesuarlarla dolu küçük mermer eğitim odalarından birinde alıyordu, çünkü şafaktan güneş gökyüzünün ortasına ulaşana kadar üç form vardı,

tekrar ve tekrar ve tekrar. Tarchon, Erasmus'un yerine getirmekte zorlandığı vurdumduymaz düzeltmeler yaptı. Her dizinin sonunda, "Tekrar. Sonra, kasları ağrıdığında, saçları sıcaktan sırılsıklam olduğunda ve uzuvları bir pozu tutmaktan terden kayganlaştığında, Tarchon ona kısık bir sesle 'Tekrar' diyordu.

Tarchon geldiği gün, "Demek Nereus'un ödül çiçeği sonunda açmış," demişti. Teftişi sistematik ve kapsamlı olmuştu. Tarchon Birinci Eğitmen'di. Çekinmeden konuşmuştu.

'Görünüşünüz olağanüstü. Bu, övülmeye hakkınız olmayan bir doğum kazasıdır. Şu anda kraliyet ailesi için eğitim görüyorsun ve görünüşün sana orada bir yer kazandırmaya yetmez. Ve sen yaşlısın. Birlikte çalıştığım en yaşlı kişiden bile daha yaşlısın. Nereus kölelerinden birinin İlk Gece için eğitilmek üzere seçilmesini umar, ancak yirmi yedi yılda sadece bir umut ışığı doğurdu, geri kalanlar hamam oğlanları, masa hizmetlileri.

Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Çöplüğün boğucu karanlığına vardığında, Erasmus her acı veren kalp atışında kendini sabit tutmaya çalışmıştı. *Dışarıda* olmanın verdiği dehşet yüzünden üzerinde ince bir ter tabakası oluşmuştu. Nereus'un bahçelerinin, hayata dair bildiği her şeyi barındıran sakinleştirici, rahatlatıcı bahçelerin dışında. Çöpün örtüsünden, ışığı söndürmek için aşağıya indirilen kalın kumaştan memnundu. Onu dışarıdaki gözlerin aşağılayıcı bakışlarından korumak için orada duran bu şey, onunla uçsuz bucaksız, bilinmeyen uzay, boğuk yabancı sesler, takırtılar ve bağırışlar, çöpün örtüleri geri atıldığında kör edici ışık arasında duran tek şeydi.

Ama artık saray yolları da saray rutinleri kadar tanıdıktı ve öğle vakti çan çaldığında alnını mermere değdirip ritüel teşekkür sözlerini söyledi, uzuvları yorgunluktan titriyordu, sonra öğleden sonraki derslerine doğru tökezledi: diller, görgü kuralları, törenler, masaj, ezberden okuma, şarkı söyleme ve kithara-

Avluya adım attığında şok onu durdurdu ve uyuşmuş bir halde durdu.

Bir tutam saç, gevşek bir vücut. Sığ mermer basamaklarda yatan Iphegin'in yüzünde kan vardı, bir eğitmen başını destekliyordu, diğer ikisi endişeyle diz çökmüştü. Renkli ipekler, egzotik yem kuşları gibi üzerine eğilmişti.

Eğitim gören köleler, izleyicilerden oluşan bir yarım daire şeklinde onun etrafında toplanıyordu. "Ne oldu?

"Iphegin merdivenlerde kaydı. Ve sonra, Sence Aden onu itti mi?

Şaka korkunçtu. Eğitim gören düzinelerce erkek köle vardı ama sadece dördü altın rozet takıyordu ve Aden ile Iphegin, Kral'ın rozetini takan tek iki kişiydi. Dirseğinden bir ses geldi.

"Uzaklaş, Erasmus.

Iphegin nefes alıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Iphegin'in çenesinden akan kan eğitim ipeklerinin önünü lekelemişti. Bir kithara dersine gidiyor olmalıydı.

"Erasmus, git buradan.

Erasmus uzaktan kolunda bir el hissetti. Etrafına bakındı ve Kallias'ı gördü. Eğitmenler Iphegin'i kaldırıp içeriye taşıyorlardı. Sarayda, ilgili eğitmenler ve saray hekimleri tarafından bakılacaktı.

"İyileşecek, değil mi?" "Hayır,"

dedi Kallias. "Yara izi kalacak.

Erasmus onu tekrar görmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacaktı: eğitmeninin önünde secdeden kalkan eğitimdeki bir köle, koyu kahverengi bukleleri ve geniş mavi gözleriyle yürek burkan bir güzelliğe sahipti. Güzelliğinde her zaman dokunulmaz bir şeyler vardı, gözleri ulaşılmaz mavi gökyüzü gibiydi. Nereus onun *için* hep şöyle derdi*: Bir erkeğin ona sahip olmak istemesi için ona bakması yeter.*

Aden'ağzı açık kalmıştı. "Kallias. İstediğin kadar onun üzerinde herkes tepinir. Sana iki kere bile bakmaz. Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor.

"*Erasmus*? Kallias, Erasmus'un durduğu gibi durarak, Erasmus'un baktığı gibi bakarak, demişti ve bir sonraki anda Kallias kollarını Erasmus'a dolamış, onu sıkıca tutuyor, yanağını Erasmus'un yanağına bastırıyordu, öpüşmesi yasak olanlara izin verilen en yüksek yakınlık.

Aden ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu.

"Buradasın," dedi Kallias. "Ve sen de Prens için buradasın.

Erasmus Kallias'ın da bir rozet taktığını gördü, ama bu rozet sade altındı ve üzerinde aslan başı yoktu.

"Ben diğer Prens'ten yanayım," dedi Kallias. "Kastor.

Sanki üç yıllık ayrılık hiç yaşanmamış gibi, Nereus'un bahçelerinde olduğu gibi birbirlerinden ayrılmıyorlardı. *Kardeş kadar yakınlar*, dedi eğitmenler, gülümseyerek çünkü bu büyüleyici bir kibirdi, genç köleler prens efendilerinin ilişkilerini yankılıyorlardı.

Akşamları ve antrenmanlardan arta kalan zamanlarda ağızlarından dökülen her şeyi konuşuyor gibiydiler. Kallias sessiz, ciddi sesiyle çok geniş kapsamlı konulardan, siyasetten, sanattan, mitolojiden bahsediyor ve saray dedikodularının en iyilerini her zaman o biliyordu. Erasmus tereddütle ve ilk kez en özel duygularından, eğitimine olan duyarlılığından, memnun etme hevesinden bahsetti.

Tüm bunlar Kallias'ın güzelliğinin yeni bir bilinciyle oldu. Kallias onun ne kadar ötesinde görünüyordu.

Elbette, aynı yaşta olmalarına rağmen Kallias eğitimde ondan üç yıl ilerideydi. Bunun nedeni, kişinin eğitim iplerini alma yaşının farklı olması ve yıllarla belirtilmemesiydi. *Vücut ne zaman hazır olduğunu bilir.*

Ama Kallias herkesten öndeydi. Kıskanç olmayan eğitimli köleler ona tapıyordu. Yine de Kallias ve diğerleri arasında bir mesafe vardı. Kibirli değildi. Kızaran, beceriksizleşen ve telaşlanan genç çocuklara sık sık yardım teklif ederdi. Ama onlarla nezaketin ötesinde hiç konuşmazdı. Erasmus, Kallias'ın onu neden seçtiğini hiçbir zaman gerçekten bilemedi, buna memnun olsa da. Iphegin'in odası kitharası yeni çocuklardan birine verildiğinde, Kallias'ın söylediği tek şey, 'Ona Iphegenia adı verildi, en sadık olan. Ama düşersen adını hatırlamazlar. Erasmus bunu kast ederek 'Düşmeyeceksin' demişti.

O öğleden sonra, Kallias kendini gölgeye bıraktı ve başını Erasmus'un kucağına yasladı, bacakları yumuşak çimenlerin üzerine yuvarlandı. Gözleri kapalıydı, koyu kirpikleri yanaklarına yaslanmıştı. Erasmus onu rahatsız etmek istemediğinden, kalp atışlarının, Kallias'ın başının uyluğuna yaslanmasının aşırı bilincinde olduğundan ve elleriyle ne yapacağını bilemediğinden neredeyse hiç hareket etmedi. Kallias'ın kendinden emin rahatlığı Erasmus'u mutlu ve çok utangaç hissettirdi.

"Keşke sonsuza dek böyle kalabilseydik," dedi .

Ve sonra kızardı. Kallias'ın pürüzsüz alnında bir tutam saç uzanıyordu. Erasmus uzanıp ona dokunmak istedi ama yeterince cesur değildi. Onun yerine bu cüret ağzından kaçmıştı.

Bahçe yazın sıcağıyla, bir kuşun ötüşüyle, bir böceğin yavaş vızıltısıyla ıslanmıştı. Bir yusufçuğun biber sapının üzerine konmasını izledi. Yavaş hareketleri Kallias'ı daha iyi fark etmesine neden oldu.

Bir süre sonra, "İlk Gecem için eğitime başladım.

Kallias gözlerini açmadı. Erasmus'un kalbi aniden çok hızlı atmaya başlamıştı.

"Ne zaman?

"Kastor Delpha'dan döndüğünde onu ben karşılayacağım.

Kastor'un adını, tüm kölelerin kendilerinden üstün olanlardan bahsederken yaptığı gibi, onurlandırarak söyledi, *Kastor-yüce.*

Kallias'ın Kastor için eğitiliyor olması hiç mantıklı gelmemişti. Yine de bir sebepten ötürü Kraliyet Kölelerinin Bekçisi, eğitimdeki en iyi kölesinin varise ya da Kral'a değil, Kastor'a gitmesine karar vermişti.

'Hiç aslan iğnesi istedin mi? Saraydaki en iyi köle sensin. Geleceğin kralının maiyetinde olmayı hak eden biri varsa, o da sensin.

"Damianos erkek köle kabul etmez.

"Bazen o-

"Senin rengin bende yok," dedi Kallias ve gözlerini açarak parmağını Erasmus'un saçının bir kıvrımına dolamak için uzandı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, rengi Prens'in zevkine göre özenle geliştirilmişti. Saçları her gün papatyayla durulanır, böylece parlar ve parlaklığı artar, cildi de Nereus'un bahçelerindeki ilk çocukluğunun altın kreminden süt beyazına dönüşene kadar güneşten uzak tutulurdu.

"Fark edilmenin en ucuz yolu bu," dedi Aden, Erasmus'un saçlarına bakarken gözleri hoşnutsuzdu. "Gerçek formda bir köle dikkatleri üzerine çekmez.

Kallias daha sonra şöyle dedi: 'Aden güzel saçlar için kolunu verirdi. Bir Prens iğnesini her şeyden çok istiyor.

'Prens ihtiyacı yok. Kral için eğitim alıyor. "Ama Kral
hasta," dedi Kallias.

Prens'in zevki, Erasmus'un tercih ettiği aşk şiirlerinden daha zor hatırlanan ve daha uzun olan savaş şarkıları ve dizelerinden yanaydı. *Inachtos'un Çöküşü*'nün tam bir performansı dört saat, *Hypenor*'unki ise altı saat sürüyordu, böylece her boş an içsel okumayla geçiyordu. *Kardeşlerinden koparılmış bir halde Nisos'a çok kısa sürede saldırır ve tek bir amaç uğruna on iki bin adamını sabit tutar* ve *amansız bir zaferle Lamakos'u kılıcıyla ikiye böler*. İsagoras'ın destanlarına yazdığı uzun kahramanlık soyağaçlarını, silah ve eylem listelerini mırıldanarak uykuya daldı.

Ama o gece, aklının başka şiirlere kaymasına izin verdi, *Uzun gecede, beklerim*, Laechthon'un Arsaces'e özlem, ipeklerini çözüp

Akşam havası tenine değdi.

Herkes İlk Gece hakkında fısıldadı.

Erkek çocukların rozet takması nadir görülen bir durumdu. Rozet, kraliyet ailesinin bir üyesinin maiyetinde kalıcı bir yer anlamına geliyordu. Rozet bundan daha fazlasını ifade ediyordu. Elbette, kraliyetin gözü üzerlerindeyse, herhangi bir köle özel olarak hizmet etmeye çağrılabilirdi. Ancak rozet, kölenin kraliyet yatağına sunulduğu bir İlk Gece'nin kesinliği anlamına geliyordu.

Rozet takanlar en iyi odalara, en sıkı eğitime ve ilk ayrıcalıklara sahip olurlardı. Rozeti olmayanlar ise bir tane edinmeyi hayal eder ve buna layık olduklarını kanıtlamak için gece gündüz çalışırlardı. Aden, parlak kahverengi saçlarını savurarak, erkek bahçelerinde bunun neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Elbette kadın bahçelerinde iğneler daha yaygındı. Kral ve iki oğlunun zevkleri tahmin edilebilir çizgide ilerliyordu.

Ve Damianos'un doğumundan beri, kendi maiyeti için köle seçecek bir Kraliçe yoktu. Aden, Kral'ın daimi metresi Hypermenestra'nın tüm haklara sahip olduğunu ve statüsüne yakışır şekilde köleler tuttuğunu, ancak Kral dışında kimseyi yatağına almayacak kadar kibar olduğunu söyledi. Aden on dokuz yaşındaydı ve eğitiminin son yılındaydı ve İlk Gece'den sofistike bir şekilde bahsediyordu.

Kendini çarşafların üzerine bırakan Erasmus, kendi kendine dokunamadığı vücudunun kalıcı duyarlılığının farkındaydı. Sadece özel izni olanların onu orada ellemesine, banyolarda yıkamasına izin veriliyordu. Bazı günler bundan hoşlanıyordu. Acısını seviyordu. Prensini memnun etmek için kendini bir şeylerden mahrum etme hissi hoşuna gidiyordu. Katı ve erdemli hissettiriyordu. Bazı günler sadece istiyordu, mantığın ötesinde ve bu kendini inkâr etme, itaat etme duygusunu daha da güçlendiriyordu, istiyordu ama yine de söyleneni yapmak istiyordu, ta ki kafası tamamen karışana kadar. Bir yatakta el değmeden yatma ve Prens'in odaya girme fikri. . bu onu yok eden bir düşünceydi.

Henüz eğitim almadığı için nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Prens'in nelerden hoşlandığını biliyordu elbette. En sevdiği yemekleri, masada onun için seçilebilecek olanları biliyordu. Sabah rutinini, saçlarının taranmasını nasıl sevdiğini, tercih ettiği masaj tarzını biliyordu.

Prens'in birçok kölesi olduğunu biliyordu. Görevliler bundan onaylayarak söz ediyorlardı. Prens'in iştahı yerindeydi ve ihtiyaç duyduğunda köleler ve soylular da dahil olmak üzere sık sık sevgili edinirdi. Bu iyi bir şeydi. Sevgisi konusunda cömertti ve bir Kralın her zaman geniş bir maiyeti olmalıydı.

Prens'in gözünün gezinmeye meyilli olduğunu, her zaman yeni bir şeyden memnun kaldığını, kölelerine bakıldığını, sürekli bir tarzda tutulduğunu ve gezinen gözünün sık sık yeni fetihlere düştüğünü biliyordu.

Prens'in adam istediğinde nadiren köle aldığını biliyordu. Daha çok arenadan kanını akıtarak gelir ve gösterişli bir dövüşçü seçerdi. Isthima'dan bir gladyatör, Prens'e yenilmeden önce arenada on iki dakika dayanmış ve sonrasında 'in odasında altı saat geçirmişti. Bu hikâyeler ona da anlatılmıştı.

Ve tabii ki sadece bir savaşçı seçmesi yeterliydi ve ona herhangi bir köle gibi boyun eğeceklerdi, çünkü o Kral'ın oğluydu. Erasmus, Nereus'un bahçelerinde gördüğü askeri hatırladı ve Prens'in onun üzerine binmesi fikri zihninde çarpıcı bir görüntü oluşturdu. Bu gücü hayal bile edemiyordu ve sonra, ama o beni böyle alacak, diye düşündü ve derin bir ürperti tüm vücuduna yayıldı.

Bacaklarını birbirine doğru kaydırdı. Prens'in zevki için bir kap olmak nasıl bir şey olurdu? Bir elini kendi yanağına götürdü ve sıcak hissetti, yatağa sırt üstü uzanırken kızardı. Hava ipek gibiydi, bukleleri alnında yapraklar gibi uzanıyordu. Elini alnına götürüp bukleleri geriye itti ve bu hareket bile aşırı şehvetli, su altındaki birinin yavaş hareketi gibi geldi. Bileklerini başının üzerine kaldırdı ve onları bağlayan kurdeleyi, Prens'in dokunacağı bedenini hayal etti. Gözleri kapandı. Ağırlığı düşündü, yatağı daldırdı, üzerinde siluetini gördüğü askerin biçimlenmemiş görüntüsü, bir şiirin sözcükleri*, Arsaces, çözülmüş*.

Ateş festivalinin yapıldığı gece Kallias, efendisini o kadar çok seven ve bunun ne anlama geldiğini bilmesine rağmen onu bekleyen Iphegenia'nın türküsünü söyledi ve Erasmus gözyaşlarının boğazına dolduğunu hissetti. Resitali terk etti ve kokulu ağaçların arasında serin bir esintinin olduğu karanlık bahçelere doğru yürüdü. Müziğin arkasından giderek uzaklaşmasını umursamadı, aniden okyanusu görmeye ihtiyaç duydu.

Ay ışığında farklıydı, karanlıktı ve bilinemezdi, ama yine de onu önünde hissetti, uçsuz bucaksız açıklığını hissetti. Doğu avlusundaki taş korkuluktan dışarı baktı ve pervasız rüzgârı yüzünde hissetti, okyanusu kendisinin bir parçası gibi. Dalgaları duyabiliyor, vücuduna sıçradıklarını, sandaletlerini doldurduklarını, köpüren suyun etrafında döndüğünü hayal edebiliyordu.

Bu özlemi, savrulma hissini daha önce hiç hissetmemişti ve Kallias'ın tanıdık şeklinin arkasından yaklaştığını fark etti. İçinde kabaran kelimeleri ilk kez söyledi.

'Okyanusun ötesine götürülmek istiyorum. Başka diyarlar görmek istiyorum. Isthima'yı ve Cortoza'yı görmek istiyorum, Iphegenia'nın beklediği yeri, Arsaces'in kendini bir aşığa verdiği büyük sarayı görmek istiyorum,' dedi pervasızca. İçindeki özlem doruğa ulaştı. 'Ne olduğunu hissetmek istiyorum-'

'Dünyada yaşa,' dedi Kallias.

Söylemek istediği bu değildi ve Kallias'a baktı ve kızardığını hissetti. Kallias yanına çekilip taş korkuluklara yaslanırken, gözlerini okyanusa dikmişken, Kallias'ta da farklı bir şeyler olduğunu fark etti.

"Ne oldu?

'Kastor Delpha'dan erken döndü. Yarın benim İlk Gecem olacak.'

Kallias'a baktı, suya, Erasmus'un hayal bile edemeyeceği bir dünyaya bakarken yüzündeki o uzak ifadeyi gördü.

"Çok çalışacağım," derken duydu Erasmus kendini, sözcükler yuvarlanıyordu. 'Sana yetişmek için çok çalışacağım. Nereus'un bahçelerinde birbirimizi tekrar göreceğimize dair bana söz vermiştin, ben de şimdi sana söz veriyorum. Saraya geleceğim ve sen şenlikli bir köle olacaksın, her gece Kral'ın sofrasında kithara üzerinde gösteri yapacaksın ve Kastor asla sensiz olmayacak. Muhteşem olacaksın. Nisos senin hakkında şarkılar yazacak ve saraydaki her erkek sana bakıp Kastor'u kıskanacak.

Kallias hiçbir şey söylemedi ve sessizlik Erasmus söylediği sözlerin bilincine varana kadar uzadı. Ve sonra Kallias küçük, çiğ bir sesle konuştu.

"Keşke ilkim sen olsaydın.

Kelimeleri bedeninde hissetti, küçük patlamalar. Sanki küçük odasında yaptığı gibi paletin üzerine örtüsüz uzanmış, özlemini sunuyordu. Kendi dudakları ses çıkarmadan aralandı.

Kallias dedi ki, 'Sen . . . kollarını boynuma dolar mısın?

Kalbi acıyla çarpıyordu. Başını salladı, sonra başını saklamak istedi. Cesaretten başı dönüyordu. Kollarını Kallias'ın boynuna doladı ve boynunun pürüzsüz tenini hissetti. Gözleri sadece hissetmek için kapandı. Aklından ayet parçacıkları geçti.

Sütunlu koridorlarda kucaklaşıyoruz
Yanağı yanağıma yaslanıyor

Böyle bir mutluluk bin yılda bir gelir.

Alnını Kallias'ın alnına dayadı. "Erasmus,"
dedi Kallias, kararsızca.
"Her şey yolunda. sürece sorun yok-'
Kallias'ın parmaklarını kalçalarında hissetti. Bedenleri arasındaki boşluğu koruyan narin, çaresiz bir dokunuştu bu. Ama sanki bir çemberi tamamlamış gibiydi; Erasmus'un kolları Kallias'ın boynunda, Kallias'ın parmakları kalçalarında. Bedenleri arasındaki boşluk bulanık ve sıcaktı. Vücudundaki bu üç yerin ona neden yasak olduğunu anladı, çünkü hepsi ağrımaya başlamıştı.
Kucaklaşmanın sıkılaştığını hissettiğinde gözlerini açamadı, yanakları bastırdı, birbirine sürtündü, kör bir şekilde, hissin içinde kayboldu ve sadece bir an için hissetti-
"*Yapamayız*!
Boğuk bir çığlıkla onu iten Kallias'tı. Kallias iki adım ötede nefes nefeseydi, vücudu kendi etrafında kıvrılmıştı, bir esinti ağacın yapraklarını kaldırdı ve okyanus çok aşağıda kabarırken ileri geri sallandılar.

Kallias'ın İlk Gece töreninin sabahında kayısı yedi.
Erken olgunlaşıp mükemmel tatlılığa ulaşmış küçük yuvarlak yarımlar. Kayısılar, badem ve bal ezmesiyle doldurulmuş incirler, dilin üzerinde ufalanan tuzlu peynir dilimleri. Herkes için festival yemeği: İlk Gece törenleri, bir kölenin kariyerinin zirvesi olan Nereus'un bahçelerinde gördüğü her şeyi gölgede bırakıyordu. Ve tüm bunların merkezinde, yüzünde boya, boynunda altın tasmasıyla Kallias. Erasmus ona uzaktan bakıyor, Kallias'a verdiği sözü sıkı sıkıya tutuyordu. Kallias törendeki rolünü mükemmel bir biçimde yerine getirdi. Erasmus'a bir kez bile bakmadı.
Tarchon dedi ki, 'O bir Kral için uygun. Adrastus'un onu Kastor'a gönderme kararını hep sorguladım.
Görevliler ertesi sabah ona *"Arkadaşın bir zafer" diye* fısıldadı. sonraki haftalarda *da Kastor'un evinin mücevheri oldu.*

Her gece masada kithara yapıyor, Ianessa'nın yerini alıyor. Eğer hasta olmasaydı, Kral ona imrenirdi.

Aden onu sarsarak uyandırıyordu.

"Ne oldu? Uykulu gözlerini ovuşturdu. Aden dar yatağının yanında diz çökmüştü.

'Kallias burada. Kastor için bir işi varmış. Seni görmek istiyor.'

Bir rüya gibiydi ama aceleyle ipeklerini giydi ve elinden geldiğince tutturdu. "Çabuk gel," dedi Aden. "O bekliyor.

Aden'i takip ederek bahçeye çıktı, avluyu geçip ağaçların arasından dolanan patikalara ulaştı. Saat gece yarısını geçmişti ve bahçeler o kadar sessizdi ki okyanusun sesini, yumuşak bir mırıltıyı duyabiliyordu. Çıplak ayaklarının altındaki patikaları hissetti. Ay ışığında, yüksek kayalıkların ötesindeki suya bakan ince, tanıdık bir figür gördü.

Aden'in geri çekildiğinin farkında bile değildi. Kallias'ın yanakları boyayla fırçalanmış, kirpikleri boyayla ağırlaşmıştı. Elmacık kemiğinin üzerinde, bakışları geniş mavi gözlerine çeken tek bir güzellik izi vardı. Bu şekilde boyanmış olması, saraydaki eğlencelerden ya da Kastor'un evindeki yerinden, Kastor'un yanından geldiğini gösteriyordu.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti, tepesindeki ay, denize yavaşça düşen pırıl pırıl yıldızlar.

"Seni gördüğüme çok sevindim, geldiğine çok sevindim," dedi Erasmus, mutlu ama aniden utanmış hissederek. "Sürekli hizmetçilerimden seninle ilgili hikâyeler istiyor ve Kallias'a anlatmam gerektiğini düşünerek kendi hikâyelerimi saklıyorum.

"Öyle mi?" dedi Kallias. "Beni gördüğüne sevindin mi?

Sesinde garip bir şeyler vardı.

"Seni özledim," dedi Erasmus. "O geceden beri birbirimizle konuşmadık. Suyun sesini duyabiliyordu. "Sen-

"Bir prensin sofrasından yemek yemeye mi çalıştın?" "Kallias?" dedi Erasmus.

Kallias güldü, sesi düzensizdi. "Bana tekrar birlikte olacağımızı söyle. Sen Prens'e hizmet edeceksin, ben de onun kardeşine hizmet edeceğim. Bana bunun nasıl olacağını söyle.

"Anlamıyorum.

"O halde sana öğreteceğim," dedi Kallias ve onu öptü.

Şok, Kallias'ın boyalı dudakları, dişlerinin sert baskısı, Kallias'ın dilinin ağzında olması. Vücudu boyun eğiyordu ama aklı da haykırıyordu,

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Sersemlemişti, düşmesini engellemek için tuniğini kendine doğru tutuyordu. İki adım ötede duran Kallias, Erasmus'un ipekten kopardığı altın iğneyi elinde tutuyordu.

Ve sonra ne yaptıklarını ilk kez gerçek anlamda anladı, dudaklarının morarmış zonklaması, ayaklarının altında açılan zeminin sersemletici hissi. Kallias'a bakıyordu.

"Artık Prens'e hizmet edemezsin, lekelendin. Kelimeler keskin ve sivriydi. "Kirlenmişsin. Saatlerce ovalasanız da asla temizleyemezsiniz.

"Bunun anlamı nedir? Tarchon'un sesi. Aden, Tarchon'un yedeğinde aniden oradaydı ve Kallias *'Beni öptü*' diyordu.

"Bu doğru mu? Tarchon onun kolunu sertçe kavradı, tutuşu acı vericiydi.

Anlamıyorum, demişti ve Aden'in, 'Doğru, Kallias onu uzaklaştırmaya bile çalıştı,' dediğini duyduğunda bile hâlâ anlamamıştı. "Kallias," diye nefes nefese kaldı ama Tarchon ay ışığına çevirmişti ve kanıtlar dudaklarına bulaşmıştı, Kallias'ın kırmızı Boya.

Kallias, 'Bana beni düşünmeden duramadığını söyledi. Prensle değil, benimle olmak istediğini söyledi. Ona bunun yanlış olduğunu söyledim. Umurunda olmadığını söyledi.

"*Kallias,*" dedi.

Tarchon onu sarsıyordu. 'Bunu nasıl yapabildin? Ona konumunu kaybettirmeye mi çalışıyordun? Kendini mahveden sensin. Sana verilen her şeyi, düzinelerce çalışmayı, sana harcanan zamanı ve ilgiyi çöpe attın. Bu duvarların içinde asla hizmet edemeyeceksin.

Umutsuzca arayan gözleri Kallias'ın soğuk ve dokunulmaz bakışlarını buldu.

'Okyanusu geçmek istediğini söylemiştin,' dedi Kallias.

Eğitmenler girip çıkarken ve kaderi hakkında konuşurken üç gün boyunca hapsedildi. Ve sonra düşünülemeyecek bir şey oldu.

Şahitler yoktu. Bir tören olmadı. Boynuna altın bir tasma taktılar ve ona hak etmediği, henüz hak etmediği köle ipeklerini giydirdiler.

Tam bir köleydi, iki yıl erken gelmişti ve onu gönderiyorlardı.

Sarayın bilinmeyen bir yerindeki beyaz mermer bir odaya getirilinceye kadar titremeye başlamamıştı. Sesler garip yankılardan oluşuyordu, sanki su içeren geniş bir mağaraydı. Etrafına bakmaya çalıştı ama şekiller çarpık bir camın ardındaki mum alevi gibi dalgalanıyordu.

Öpücüğün şiddetini hâlâ hissedebiliyordu, dudakları şişmişti.

Ama yavaş yavaş bu odadaki hareketliliğin daha büyük bir amaca yönelik olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Odada onunla birlikte eğitim gören başka köleler de vardı. Narsis ve Astacos'u tanıdı. Narsis on dokuz yaşlarındaydı, basit ama tatlı bir mizacı vardı. Asla bir rozet takmayacaktı ama mükemmel bir masa görevlisi ve belki bir gün kendisi de bir eğitmen olacaktı, genç çocuklara karşı sabırlıydı.

Garip bir atmosfer vardı, oradan buradan sesler geliyordu. Yükselip alçalan sesler, daha önce huzurlarına çıkmasına hiç izin verilmeyen özgür insanların, efendilerin sesleriydi.

Narsis fısıldadı, 'Bütün sabah böyleydi. Kimse neler olduğunu bilmiyor. Söylentiler var, sarayda askerler varmış. Astakos, askerlerin Adrastus'la konuştuklarını ve Damianos'a ait olan tüm kölelerin isimlerini istediklerini gördüğünü söyledi. Aslan rozeti takan herkes götürülmüş. Biz de senin orada olacağını düşünmüştük. Burada bizimle değil.'

'Ama biz neredeyiz? Neden buraya getirildik?'

"Bilmiyor musunuz? Suyun karşısına gönderiliyoruz. Biz on iki kişiyiz ve on iki kişi de kadın eğitim bölümünden.

"Isthima'ya mı?

"Hayır, sahil boyunca, Vere'ye.

Bir an için dışarıdaki sesler daha da yükselmiş gibi göründü. Anlam veremediği uzak bir metalik çatırtı duydu. Bir tane daha. Narsis'e cevap aradı ve onun şaşkın ifadesini gördü. Aklına aptalca, Kallias'ın neler olduğunu bilebileceği, Kallias'a sorması gerektiği geldi ve işte o anda çığlıklar başladı.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, Pazartesi geceleri Kate Ramsay ile yaptığım bir dizi telefon konuşması sırasında doğdu ve bir noktada, 'Sanırım bu hikaye senin fark ettiğinden daha büyük olacak' dedi. En çok ihtiyacım olduğu anda harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim Kate. Tokyo'daki küçük dairemde çalan o eski telefonun sesini her zaman hatırlayacağım.

Sayısız taslak okuyan ve hikayeyi daha iyi hale getirmek için yorulmak bilmeden saatler harcayan inanılmaz arkadaşım ve editörüm Kirstie Innes-Will'e büyük bir teşekkür borçluyum. Bu yardımın benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

Anna Cowan sadece en sevdiğim yazarlardan biri değil, bu hikayede bana inanılmaz beyin fırtınası seansları ve anlayışlı geri bildirimleriyle çok yardımcı oldu. Çok teşekkür ederim Anna, bu hikaye sensiz bu hale gelemezdi.

Tüm fikirleriniz, geri bildirimleriniz, önerileriniz ve desteğiniz için yazı grubum Isilya, Kaneko ve Tevere'ye teşekkür ederim. Hayatımda sizin gibi harika yazar arkadaşlarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Son olarak, *Esir Prens* çevrimiçi deneyiminin bir parçası olan herkese, cömertliğiniz ve coşkunuz için ve bana böyle bir kitap yapma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Hakkında
Ayrıca SU Pacat
Telif Hakkı İthafı
Karakter Listesi
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Ekstralar - Erasmus Eğitimi
Teşekkür

OceanofPDF.com